

BRAD WARD

**ȘERIFUL
DIN MEDICINE BEND**

CUPRINS

Această carte este eCAR	7
De ce pot descărca legal această carte de pe internet?	8
CAPITOLUL I: Sorții de izbîndă se împușinează	12
CAPITOLUL II: Calem Ware	23
CAPITOLUL III: Dooley Brion	36
CAPITOLUL IV: Din trecut	48
CAPITOLUL V: „Eu nu te-am uitat niciodată!”	55
CAPITOLUL VI: Boicotul	62
CAPITOLUL VII: Complotul	73
CAPITOLUL VIII: La Operă	87
CAPITOLUL IX: La un pas de moarte	103
CAPITOLUL X: Inelul	114
CAPITOLUL XI: Adio, Calem	125
CAPITOLUL XII: Harley Baskam intră în acțiune	137
CAPITOLUL XIII: Țărîna de pe strada Texas	147
CAPITOLUL XIV: Un oraș înnebunit	158
CAPITOLUL XV: Halal om Calem Ware	169
CAPITOLUL XVI: Omul legii	179
CAPITOLUL XVII: Noi sorți de izbîndă	192
CAPITOLUL XVIII: Dealurile din Colorado	197

ȘERIFUL DIN MEDICINE BEND

COLECȚIA ENIGMA 1971 (NUMĂRUL 29)

BRAD WARD

editare și digitizare de
CAT GRAUR

...

EDIȚIE ECAR 2024

ACEASTĂ CARTE ESTE ECAR

O copie de lectură anticipată, cunoscută și sub denumirile de copie de revizuire avansată, ediție anticipată pentru cititor sau copie electronică avansată (ARC sau ARE), este o versiune gratuită a unei cărți noi sau a unei noi ediții, oferită de editor librarilor, bibliotecarilor, jurnaliștilor și altor profesioniști din domeniu înainte de distribuirea către public. Textul acestei ediții poate suferi modificări față de varianta finală, deoarece editorii iau în considerare comentariile cititorilor sau corectarea eventualelor erori identificate în manuscris. În plus, dacă un cititor influent sau un jurnalist oferă o opinie despre copie, aceasta poate fi inclusă în versiunea finală a cărții.

PENTRU RAPORTAREA EVENTUALELOR GREȘELI SAU întrebări, ne puteți contacta la adresa de email furnizată.

Clubul cărții digitale
dr.akoepp@gmail.com

DE CE POT DESCĂRCA LEGAL ACEASTĂ CARTE DE PE INTERNET?

Concluzia: Avînd în vedere toate acestea înseamnă că este legal să realizez o copie a operei protejate pentru uzul meu sau al familiei și prietenilor apropiați și /sau „să dau o copie a unei opere protejate prin dreptul de autor unui membru al familiei sau unui prieten” îndeplinind condițiile legii. La fel de legal pot descărca de pe internet o copie digitală a unei cărți pe care o am în formă fizică, pe hîrtie deoarece „cînd deții o copie autorizată a unei opere (dar nu a unui program pentru calculator) și faci o nouă copie a operei pentru uz personal sau al „cercului familiei”, chiar dacă acea copie este realizată prin descărcarea ei de pe Internet” ești în drepturile tale și nu încalci legea dreptului de autor.

PE LARG:

Poziția oficială a **Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală, EUIPO**, exprimată prin **Observatorul european privind încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală.**

. . .

ÎNTREBĂRI FRECVENTE PRIVIND DREPTURILE DE AUTOR (cu aplicare la cărțile digitale, digitizate)

*ÎNTREBĂRILE AU FOST COMPILATE DE REPREZENTANȚII
intereselor consumatorilor. Experții naționali în domeniul
drepturilor de autor din cele 27 de state membre ale UE au
oferit răspunsuri conform propriei jurisdicții. Observatorul
European coordonează aceste activități în cadrul grupurilor
de lucru.*

.....

**7. Am voie să dau o copie a unei opere protejate prin
dreptul de autor unui membru al familiei sau unui prieten?**

LEGEA DREPTULUI DE AUTOR PERMITE UTILIZATORILOR
autorizați ai unei opere să realizeze o copie a acesteia pentru
uzul lor sau al familiei și prietenilor apropiați, dar numai
dacă sînt îndeplinite anumite condiții: opera copiată trebuie
să fi fost făcută publică, copia privată nu trebuie să afecteze
utilizarea normală a operei copiate și reproducerea nu trebuie
să prejudicieze titularul dreptului.

**8. Am voie să descarc o operă protejată prin dreptul
de autor de pe Internet și contează ce tehnologie este
utilizată sau dacă descarc doar părți ale operei?**

ESTE FOARTE POSIBIL CA DESCĂRCAREA UNEI OPERE
protejate prin dreptul de autor de pe Internet, indiferent de
tehnologia folosită, să încalce drepturile de autor asupra

operei respective. Concluzia este aceeași și dacă doar părți ale operei ar fi descărcate (mai puțin în cazul în care părțile descărcate nu ar reprezenta ceva protejat prin dreptul de autor). Pentru a nu încălca drepturile de autor ar trebui ori să ai autorizarea titularului de drepturi pentru a face descărcarea, ori să fie aplicabilă una dintre limitările dreptului de autor (de exemplu în situația în care descărcarea ar putea fi calificată drept copie privată). Această situație ar fi aplicabilă atunci când deții o copie autorizată a unei opere (dar nu a unui program pentru calculator) și faci o nouă copie a operei pentru uz personal sau al „cercului familiei”, chiar dacă acea copie este realizată prin descărcarea ei de pe Internet. Pentru a nu încălca drepturile de autor trebuie însă să te asiguri că atunci când descarci nu permiți, în același timp, și încărcarea operei de către alții.

[HTTPS://TINYURL.COM/CCDROCOPY](https://tinyurl.com/ccdrocopy)

Traducere de Nicolai Popescu.

Editura pentru Literatură Universală București –
1971

Din 1969, Editura Univers a început să publice o colecție de literatură polițistă sub numele „**Enigma**”, cuprinzând atât autori români, cât și străini. Colecția nu a avut numerotare, iar primul roman publicat a fost „Bruta” de Guy des Cars. Primele cărți au apărut sub sigla Editura pentru Literatură Universală, transformată mai apoi în Editura Univers.

CAPITOLUL I: SORTII DE IZBÎNDĂ SE ÎMPUȚINEAZĂ

Zgomotul l-a trezit din somn; un urlet prelung, stăruitor, ca de animal înfometat, îi călca pe nervi, insuportabil. Când sări în capul oaselor, cu un strigăt nerostit pe buze, partea de sus a trupului îi era scăldată în sudoare. Poate ar fi fost mai bine dacă ar fi țipat; cine știe, i-ar fi potolit greața apăsătoare pe care o simțea ca un nod în stomac. Dar nu putea, nu îndrăznea să dea frîu liber spaimei care-l gîtuia. Sta cu buzele strînse într-un mormăit, surd, domolit doar cînd își trecu peste gură mîna care-i tremura.

Nu pentru întîia oară se deșteptase în felul ăsta, dar de fiecare dată era tot mai rău. Calem Ware avea o senzație tot mai chinuitoare și se întreba pînă cînd o să-i mai poată rezista. Știa că nu-i departe clipa. Voința lui de fier avea să-i slăbească, trupul i se va îngreuna, n-o să-și mai poată controla tremurul mîinilor. Dar încă nu! Gîndul ăsta era o tortură și o mîngîiere.

Gemu și își cumpăni picioarele afară din cearșafurile răvășite, apoi rămase pe marginea patului, ascultînd. Zgomotul se auzea deslușit, ca un vaier molcom de fiară hămesită. Se prinse cu mîinile de cap; strîns. O fiară cu o mie de capete și de inimi, o fiară cu două mii de ochi la pîndă,

holbându-se la el, căutînd să-i surprindă pe față slăbiciunile, așteptînd să-l vadă zdrobit. Încercă să alunge acest gînd, dar degeaba. Prea era aievea, prea limpede în minte. Fiara era orașul care îi aștepta moartea. Recunoscuse sunetul, tremurat și nerăbdător, îi știa tîlcul – cineva îl aștepta pe undeva afară, pe străzile acelea uscate de soare. „Poate, de astă dată, șoptea vocea fiarei, Calem Ware va fi cel doborît, sîngele lui Calem Ware o să astîmpere praful însetat de pe strada Texas...”

Calem își trecu mîna prin păr. Era aproape alb, se mai zăreau doar cîteva șuvițe cenușiu-închis. Dar mustața și sprîncenele îi rămăseseră negre, cu ochii de un albastru spălăcit. Se ridică în picioare – era înalt de statură, subțire, într-o cămașă de noapte prea scurtă – își trase cămașa peste cap și o aruncă pe pat. Rămase gol, cu trupul de un alb palid în lumina filtrată, prin storurile verzi ale încăperii. O cicatrice urîță, brună, îi încrețea pielea în dreapta, mai jos de abdomenul plat și alte patru, foarte albe, îi punctau partea superioară a pieptului și umerii. Cinci reminiscențe brutale de pe cînd se aflate la un pas de moarte. Umărul drept îi rămăsese puțin amorțit și pe vreme proastă îl durea. Făcu mișcări iuți din umeri ca să se mai dezmoștească și acum, din pricina căldurii umede din cameră, corpul gol îi era numai broboane de sudoare. Se spală în pripă, dîndu-și pe tot trupul, cît putea de bine, cu apa turnată din cana de porțelan alb de pe masa de toaletă. Se șterse, fiorul rece al apei îi mai limpezi capul.

Îmbracă niște indispensabili scurți, ciorapi negri și cizmele negre, simple, care îi țineau piciorul strîns pînă chiar sub genunchi. Nu mai călărea cine știe ce, dar obiceiul de a purta cizme îi intrase în sînge. Din nou se ridică și trînti într-o parte o pernă mototolită. Dedesubt, se afla un pistol cu țeavă lungă, neagră. Pe tăblia de alamă a patului spînzura centironul lui, cu o armă de foc într-un toc de revolver

deschis. Își petrecu centironul pe după mijloc, încheindu-l în cataramă, patul armei repezindu-i-se înainte, de partea stîngă. Se aplecă, luă a doua armă, o răsuci cu o mișcare din încheietura mîinii și o vîrî în toc. Stătea în picioare – un chip răvășit, straniu; paturile armelor erau îndreptate în față. Doar puțini oameni și-au bătut cîndva capul să învețe să tragă cu arma răsucită; prea cerea multă iuțeală la țintit. Asta a fost pricina pentru care încasase cinci cicatrice pe trup, dar din aceeași pricină cinci oameni zăceau acum în groapă în locul lui.

Își lăsă umerii să-i cadă în voie, apoi ridică mîinile încet, pînă la înălțimea pieptului. Degetele îi erau curios încîrligate spre tors, aproape ca și cum ar fi vrut să ridice o bară aflată de-a lungul pieptului, ca să o îndoiaie. Apoi mîna stîngă îi alunecă în jos și în sus, într-o mișcare continuă, iar arma automată cu încărcător lung fu dusă la ochi, țintind înainte, gata să tragă. Cu dreapta făcea aceeași mișcare aparent domoală, cea de-a doua armă ajungînd alături de prima. Schimbă din nou poziția armelor, apoi, într-o rapidă succesiune de mișcări, le manevră din toate pozițiile imaginabile – stînd în genunchi, în cădere înainte, lateral, sprijinit de perete, răsucindu-se ca o sfîrlează. Pînă cînd a fost sigur că nicio poziție, nicio atitudine, nicio mișcare stîngace pe care ar fi făcut-o nu putea să-l oprească sau să-l împiedice de a pune una sau amîndouă armele în poziție de tragere. În cele din urmă dădu din cap, își desfăcu centironul și îl atîrnă din nou pe marginea patului. Indispensabilii i se umeziseră de sudoare, dar scăpase de înțepeneala din umeri. Dădu satisfăcut din cap și se apucă de îmbrăcat.

Calem Ware era un produs al epocii sale cum puțini alți oameni au fost cîndva. O epocă unică și un produs unic. Plămada din care se formase era vremelnică, supusă anumitor adversități și presiuni, care niciodată nu se vor mai repeta. Își

dădea seama de asta, își dădea seama cu adîncă amărăciune. Dar își mai dădea seama de ceva și anume că era nevoie de un om ca el – și numai acest lucru îl oprea să plece. În acea dimineață de august 1881 împlinea treizeci și șase de ani și în ultimii douăzeci de ani îndeletnicirea lui fusese legată de mînuirea armei.

O încruntătură îi adună spațiul dintre sprîncenele negre, apoi, conștient, o alungă. Fața îi era netedă, fără crețuri; îl privea din oglinda de deasupra mesei de toaletă și expresia chipului îl obseda. O față aspră, cioplită parcă dintr-un lemn brun, mai întunecată decît pielea de pe corp. Pielea feței semăna cu cea de pe mîinile ca niște gheare de șoim și se potrivea cu haina neagră, croită la modă, cu cămașa cu jabou și cu șiretul negru de la gît, pe care îl înnodea cu atîta luare-aminte. Îi sublinia figura slabă, cu zîmbetul ei sardonice și era în ton cu cele două arme grele pe care și le prinse în cataramă, la brîu.

Ridică portofelul de pe masa de toaletă, îl deschise și se uită înăuntru la fotografia unei fete. Un chip frumos și palid, încununat de o coroană înaltă de păr blond. Îl cuprinse un val puternic de regrete, chinuitor, pe care îl înlătură forțat și-și vîrî portofelul în buzunarul dinăuntru hainei. O pălărie albă de fetru, Stetson, cu calota teșită și boruri largi, atîrna lîngă oglinda mesei de toaletă. O potrivi pe cap, își trecu mîna peste barba nerasă de cîteva zile. Se opri. Pe masa de toaletă, strălucea o plăcuță de metal. Se uită cu atenție; i se luase argintul cu care fusese suflată, lăsînd să se vadă roșul aramei de dedesubt. Era bătătoare la ochi, ieftină și totuși pe aceasta o purta și nu insigna de aur masiv primită anul trecut. O ridică și o prinse în găurile lăbărțate din stînga vestei de brocart, la două rînduri. Se mai privi o clipă în oglindă, își lăsă pe spate haina ca să-și așeze bine cele două arme la locul lor, apoi dădu iarăși din cap. Traversă odaia, rămase locului la unul

din canaturile ferestrei și ridică storurile verzi. O lumină orbitoare pătrunse înăuntru. Clipi pînă ce ochii încetară să-l mai doară, apoi se duse la ușă, o descuie și ieși pe culoar.

Coborî liniștit scările hotelului. Coridoarele erau pustii. Auzi zvon de glasuri venind dinspre intrarea în clădire, unde se afla vestibulul, dar se îndreptă către partea dindărăt. Deschise o ușă și pătrunse în bucătărie. O femeie greoaie stătea aplecată deasupra sobei. La intrarea lui Calem se întoarse și el îi zîmbi cînd se așeză la masa dintr-un ungher al încăperii. Îl aștepta o ceașcă goală și o farfurioară; femeia se apropie cu un vas cu cafea. Îi turnă lichidul negru în ceașcă. Aproape că nu scotea aburi, deși era clocotită. Se întoarse cu vasul la sobă, reveni cu o sticlă de coniac pe jumătate goală și o puse lîngă ceașcă. Ultimul deget din ceașcă și-l umplu cu coniac. Îi tremura mîna cînd turnă licoarea chihlimbarie.

Goli ceașca, sorbind lichidul fierbinte, care îl frigea. Femeia îi mai umplu o dată ceașca și el adăugă coniacul, amestecînd cu o linguriță, apoi se lăsă pe speteaza scaunului. Scoase o cutie de piele neagră cu țigări de foi, luă una subțire, de culoare întunecată, o trecu printre buzele strînse și o aprinse. Fumul era înecăcios; își simți o clipă plămîinii arzîndu-i, apoi fumul liniștitor îi ieși din gură în vălătuci; începu să soarbă din a doua ceașcă. Mîinile încetaseră să-i mai tremure. Femeia îl urmărea din ochi și el îi zîmbi molcom.

— De astă dată cine-i, Molly?

Cuta de îngrijorare dintre ochii femeii se adînci.

— Dingo Brion. A venit călare în oraș azi dimineață.

Hiram Hays a trecut pe aici să-mi spună.

Calem Ware sorbi din cafea. Ceasul de pe peretele celălalt arăta exact opt și un minut. Trase fumul în piept, închise ochii și imaginea unui om i se contură în minte. Un bărbat scund; bondoc, oacheș cu o piele unsuroasă de parcă s-ar fi scăldat în ulei. O gură urîță, strîmtă – și îi mergea numele că

trage cu arma fără cruțare. Dingo Brion. Calem deschise ochii, termină cafeaua, se sculă în picioare.

— Ce avem la prînz, Molly?

— Calem... ea se întoarse încetișor ca să-l întîmpine, dar cuvintele îi rămaseră nerostite. Privi peste el ca și cum nu l-ar fi putut vedea. Berbec cu varză, spuse în cele din urmă.

Calem ieși pe ușa din spate, fără să rostească un cuvînt. Soarele îl izbea cu pumnii, năpustindu-se asupra-i. Începu să asude. Străbătu aleea pînă la capăt, dădu colțul și o apucă pe strada Texas. La prima răspîntie se opri. Orașul era liniștit, doar un zumzet slab, pe care mai mult îl simțea decît îl auzea. Ca zbîrniitul unei sîrme din cale afară de întinsă...

Tocurile grele ale cizmelor scoteau un bocănit puternic pe trotuarul podit. Cînd trecea pe lîngă oameni, aceștia dădeau din cap. Două femei zăboveau în pragul unei prăvălii – i-au zîmbit, iar el și-a ridicat pălăria. Alții îl opreau și stăteau de vorbă cu el. Medicine Bend era în plină dezvoltare, se chivernisea. Văzu fundația noii bănci și cărămizile roșii de la noua Operă a lui Dorry Dean, încă nedecolorate de soare. Dinaintea Operei, un afiș bătător la ochi anunța:

OPERA DIN MEDICINE BEND.

Sala de spectacole cea mai elegantă și mai bine echipată din vestul orașului Chicago prezintă pe:

ELLA, NOSTIMA BLONDĂ.

— Patru ore –

De delectare elegantă, completate
de o serbare VOLUPTUOASĂ fără TRIVIALITATE

. . .

MAI ERA O LITOGRAFIE COLORATĂ REPREZENTÂND O FEMEIE în pantaloni colanți roz, cu păr blond strălucitor, care se revărsa pînă mai jos de gleznelor absurd de subțiri. Cîteva gură-cască tălălăiau pe acolo, admirînd noul afiș. Calem își văzu de drum.

Cînd se opri, înainte de a traversa, o trăsură trecea încet pe stradă. Omul care conducea era o namilă de bărbat, pe care vîrsta începuse, cît era de mare, să-l căptușească peste tot cu grăsime; avea o față de culoarea granitului roșu întunecat și o mustață stufoasă îi ascundea gura. Asaph Dean îl văzu pe Calem și ridică biciul în semn de salut. Lîngă el ședea o femeie, îmbrăcată sobru în negru și pe chipul ei, alb ca varul, nu se zărea nici urmă de zîmbet. Calem se descoperi și nu-și puse din nou pălăria pe cap pînă nu trecu trăsura. Prinse privirea pe care femeia o îndreptase către cineva dincolo de el, dinapoia lui. Cora Dean, o brunetă încă frumoasă, în ciuda părului cărunț, era căsătorită cu omul care stăpînea Medicine Bend precum și jumătate din regiune.

Calem trecu strada. Clădirea din față; mare și nouă, din cărămidă roșie, avea pînă la etajul doi un portic din fier forjat, împodobit cu ghirlande și grilaje de fier. Peste fațada de la balconul superior atîrna o firmă strident colorată: NOUL BAR DE GRANIȚĂ CODY CLARK — 40 ACTE FULMINANTE — NU SE AȘTEAPTĂ.

Un bărbat stătea pe podina care ducea sub porticul străjuind intrarea. Era firav la trup, cu o față îngustă, ca o toporișcă, lătită de niște perciuni negri lucioși. Avea un zîmbet fix, totdeauna același. Ochii păreau negri ca tăciunele pe chipul de un alb păstos.

— 'neața Cody, spuse Calem. Se adăpostii la umbra porticului.

Cody Clark se uita în susul străzii după trăsura care

trecuse. El fusese, fără doar și poate, ținta privirilor iuți ale doamnei Dean. Dădu din cap.

— Halal femeie, Cora Dean, rosti el, dus pe gânduri. Își umezi buzele cu limba. Halal femeie! Mare păcat că-i măritată cu peștele ăsta congelat de Asaph.

— Gura omului, Cody, cîteodată e ca o cazma. Poate să-i sape groapa.

Iritarea și aceeași furie nejustificată pe care i-o stîrnea întotdeauna omul ăsta îl cuprinseseră pe Calem.

— Așa se zice, răspunse Cody, rînjind.

Se întoarse cu spatele la stradă. De o parte a ușii duble, batante, a barului se afla o tablă neagră. Însemnările pe această tablă erau făcute cu cretă roșie în scrisul cursiv al lui Cody:

SORȚII LUI CALEM WARE DE A-I VENI DE HAC
LUI DINGO BRION – 6 la 5.

— SE ÎMPUȚINEAZĂ SORȚII, CALEM. DINGO A CĂPĂTAT mare faimă.

— Ești îngrijorat? Chipul lui Calem rămase neschimbat.

— Nu cînd e vorba de șase la cinci. Numai poveștile care se trăgănează îi supără pe jucători. Cody continuă să se uite la el, o clipă, Calem desluși ură în adîncul întunecat al ochilor lui. Apoi impresia se risipi. Cody începu să rîdă:

— Vrei să-ți fac cinste cu ceva de băut?

— Prea-i devreme pentru așa ceva, răspunse Ware. Mai încolo.

— Sigur, oricînd.

Cînd plecă, simți cum Cody îl urmărește din priviri. Frizeria era în clădirea învecinată și Calem se îndreptă într-

acolo fără să se grăbească. Prăvălia era goală. Tony Cabrillo își frecă barba zîmbind.

— 'nă ziua dom-șerif, spuse. Frumoasă dimineață, nu-i așa?

Calem încuviință din cap. Își scoase haina și o atîrnă în cuier. Puse alături centironul cu cele două arme la locul lor. Fără centiron simți o răceală ciudată la șolduri. Își slăbi puțin legătura de la gît și se sui pe scaun. Tony îi strecură un prosop de frizerie peste piept, pînă sub bărbie, sus. Trase de o pîrghie și scaunul se lăsă pe spate. Calem închise ochii. Auzea hîrșiițul briciului pe curea, apoi simți căldura unui prosop pe față; Tony i-o șterse și începu să-i acopere atent barba cu clăbucul cald. Briciul îi atinse pielea obrazului și lunecă încet în jos. Pe urmă, mîna lui Tony tresări, lama briciului creștă o zgaiabă micuță pe fața lui Calem, iar sîngele mînji spuma albă de săpun. Calem deschise ochii.

Un bărbat scund și îndesat ocupa cadrul ușii. Lumina soarelui din spate îi contura clar silueta. Era oacheș, cu trăsăturile chipului încremenite într-o expresie de răutate rece. Rămase locului, chibzui, apoi ochii îi licăriră spre armele din tocuri la care Calem nu putea ajunge și buzele i se desfăcură într-un rînjit. Duse mîna dreaptă în jos, către arma lui. Deschise tocul de piele. În aceeași clipă, Calem descărcă două cartușe din revolverul Derringer de buzunar. Gloanțele smuciră șervetul care-l acoperea, străpungîndu-l. Văzu cum îl lovesc pe Dingo Brion. Gloanțele dintr-un revolver Derringer au efecte îngrozitoare dacă se întîmplă să fie trase lateral. Chiar așa a și fost. Au scobit o gaură în pieptul lui Dingo, în care ar fi încăput două degete. Sîngele țîșni: Dingo descărcă arma și glonțul sparse oglinda din spatele lui Calem. Apoi Dingo se lăsă în jos. Căzu încet, încovoiindu-se, întîi pe genunchi, pe urmă înainte, în mîini, apoi pe față.

— Madre de Dios!*

 exclamă Tony, gîfîind.

Calem simți că-l părăsește energia nervoasă. Dar nu putea ceda tocmai acum – trebuia să-și joace rolul. Făcu un efort și închise ochii.

— Tony, termină cu rîsul, porunci și glasul nu-l dădu de gol; era egal, domol.

Frizerul veni lîngă el. Mîinile îi tremurau cînd atinseră fața lui Calem. Șeriful deschise ochii, zîmbi.

— Nu-i nimic, Tony. Mă bărbieresc singur.

Apucă briciul din mîinile paralizate ale frizerului. Se ridică în picioare și, privind în ciobul de oglindă rămas, se bărbieri. Simțea un tremur în degete, dar și le stăpîni. Isprăvi treaba, conștient fiind că în fața prăvăliei se adunase lume care se zgîia înăuntru, la el. Frizerul îi dădu un prosop după ce-i spălă urmele de clăbuc de pe față. Calem își încătără mă centironul cu armele, nu înainte de a-și fi pus la loc revolverul Derringer pe curelușa prinsă pe după gît, lăsîndu-l să-i atîrne sub cămașă. Se scotoci în buzunare, apoi aruncă un dolar de argint pe o poliță cu placă de marmură.

— Păstrează restul, Tony, spuse. Dar du-te la doctorul Wynn. Povestește-i ce s-a-ntîmplat.

Înfruntă privirile curioșilor, observînd aviditatea cu care sorbeau din ochi tragedia, oroarea momentului. Se dădeau la o parte din calea lui, ca și cum n-ar fi fost o ființă umană ca toate celelalte – și acesta era un crîmpei din rolul pe care trebuia să-l joace. Răzbi printre ei, afară, în lumina soarelui.

Cody Clark stătea în fața tablei negre. Avea un teanc de bancnote în mînă. Își miji ochii întunecați.

— Țin-te bine, rosti, cu asprime. N-am știut, Calem, că unuia i-ai și făcut de petrecanie.

— Multe nu știi tu, Cody, i-o întoarse Calem. Pîlcul de

* Sfîntă Fecioară! (span.)

oameni venea în urma lui. Un zîmbet abia schițat îi flutură în colțul gurii. Oameni buni, Cody Clark vă dă de băut pe gratis, zise. Cody, mai încolo poți face o colectă ca să-l îngropi pe Dingo.

Ochii lui Clark erau ca niște mărgele negre, scăpărătoare. Rîse.

— Că bine zici. Băuturile-s pe daiboj. Oricine-i bine venit. Se întoarse la tabla neagră. Șterse cu mîna cuvintele scrise.

— Sorții de izbîndă continuă să scadă, Calem, spuse.

Mîine or să fie egali. Ei, acum bei ceva?

— Nu acum. Calem se răsuci iute pe călcîie. *Data viitoare...*

O senzație de slăbiciune, de leșin, îi venea de la stomac. Era cît pe-acî să vomite și nu voia să fie văzut. Fața i se brobonise de o sudoare rece. O luă în sus pe stradă, apoi coti între două clădiri. I se făcuse rău. Cînd își reveni, în sfîrșit, gura îi era plină de ceva vîscos, acru. Scui pă ca să și-o curețe. Cafeaua și coniacul își pierduseră efectul și mîinile îi tremurau mai rău ca oricînd. Dar cînd se întoarse în stradă, fața îi era impasibilă, nici urmă din slăbiciunea care-l stăpînise. Numai că nu-și putea alunga un gînd – data viitoare... data viitoare...

CAPITOLUL II: CALEM WARE

Primăria din Medicine Bend, o clădire din cărămidă, era postată la marginea unei piațete pustii. Trei sau patru copaci se înălțau semeți în fața ei și vreo duzină de cai se aflau prioniți de o bară, bălăbănindu-și capetele în arșița soarelui din miezul dimineții. Calem traversă scuarul și o porni de-a lungul clădirii. În fund, cu fațada spre o alee, era un pridvor scund cu o firmă cu litere de-o șchioapă: Biroul șerifului. Arestul se afla la al doilea cat al clădirii, legat de birou cu o scară care pornea chiar din interior. Se scotoci prin buzunar după cheie – descuie ușa. Un aer greu îl izbi în obraz când intra.

Traversă încăperea și deschise fereastra care dădea în strada plină de praf. Fața îi era încă nepăsătoare, dar ochii, acum neurmăriți de nimeni, erau îngustați de durere. Se așază în jilțul-balansoar uzat și privi absent afișul „URMĂRIT”, murdărit de muște, de pe peretele din dosul pupitrului cu capac glisant. Se balansă în jilț înainte și înapoi, iar arcurile neunse scîrțîiră rău de tot; se opri locului și își puse amîndouă mîinile, cu palmele întinse, pe pupitru. Tremurau destul de tare, dar senzația că sînt lipicioase îi era mai neplăcută, ca și cum s-ar fi aplecat și le-ar fi muiat în sîngele lui Dingo.

Revolverul Derringer îl lovea încetișor pe piept; ridică o mîină, îl smulse, desprinzîndu-l și-l zvîrli cît colo. Arma se lovi de un perete și căzu zuruind pe dușumea. Se ridică în picioare, îl căută o clipă din priviri, apoi, aplecîndu-se, îl luă de jos și-l aruncă pe pupitru. Se duse pe urmă la ligheanul din dreptul peretelui opus și se spală pe mîini, frecîndu-se cu săpunul cafeniu, leșios, pînă ce pielea începu să-l usture.

Calem se ștergea pe mîini, cînd cineva trînti ușa care dădea afară; în birou apăru un bărbat, clipind din pricina soarelui dimineții. Era gras, o rotunjime care depășea noțiunea de burduhănos, tot trupul părea că-i e umflat. Avea o față rotundă și zîmbea într-una. Ochii, însă, nu erau înfundați în grăsimi, ca la majoritatea oamenilor grași, ci mari, limpezi, galbeni-căprui. Cînd priveai în ochii lui Dorry Dean, uitai că-i gras și că are o înfățișare de om stîngaci – vedeai ceva cu totul diferit. Calem își dădea seama de acest contrast ciudat în legătură cu grăsanul și, de cum intră, îl întîmpină cu un surîs.

— Bună, Dorry, spuse.

— Bună și ție! răspunse Dean. Vocea-i era răspicată, sonoră. Gura lui, rînjind stupid, se schimonosi puțin. Mi-ai dat bătaie de cap, Calem. Dingo nu prea dă greș cînd e vorba de armă. A dovedit asta în destule rînduri. Cînd am auzit că se află în oraș și că are gînduri rele, am încercat să ajung la hotel înainte de a fi plecat, ca să te pun în gardă. Dar am venit prea tîrziu. Nu mai erai acolo.

— Mulțumesc oricum, zise Calem.

Întinse prosopul umed peste lavoar și se întoarse la pupitru. Luă două țigări de foi, negricioase și-i oferă una lui Dean. Acesta o apucă, răsucind-o între palmele lui scurte și grășune. Clătină din cap.

— Chiar și acum cred că n-are niciun rost să-ți mai vorbesc, spuse. Și așa n-ai să ascuți.

— Poate că nu, încuviință Calem. Aprinse cele două țigări de foi. Fumul se vălătucea, amestecându-se, înălțându-se în aerul umed.

— Aceeași poveste, de ce nu pleci de aici, Calem? Dorry se încruntă la țigara lui de foi. Tu n-ai sorți de izbândă. Are dreptate Cody. O să mai rezisti încă un an și, dacă ai baftă, poate doi. Pe urmă, cine știe ce băiețandru trăsnet, când nici naiba nu și-ar închipui că ar avea curajul, îți arde un cartuș în spinare.

— Tot ce se poate, încuviință Calem. Suflă fumul ca un nor. Îi chiorăiau mațele, nodul acela greu din stomac i se dusesese. Mîinile încetaseră să-i mai tremure. Curios, ce efect calmant avea Dorry asupra lui. Un lucru, totuși, nu pricepi tu – că nimic nu se schimbă dacă eu sînt sau nu în Medicine Bend – oriunde ar fi același lucru. Poate că-i greu pentru tine să pricepi, fiindcă n-ai de ce să pricepi. Eu însă da. Am un nume greu. Cunoscut în Texas și Montana, și peste tot prin preajmă. Știi de ce? Poate să pară o năzbîtie, dar așa este, pentru că în 1868 l-am ucis pe Ben Wryson în San Antonio. Pînă acum n-ai știut mare lucru despre Ben. Era căpetenia Bandei Sălbătice – din care făceau parte oameni ca Bass Haiducul, John Wesley Hardin și Harley Baskam – și ei comandau în San Antonio. În 1868, am ucis exact doi oameni, amîndoi în timpul războiului. Am fost la Santone numai două luni și jucam la bursă niște bani cîștigați într-o afacere în Missouri. În două rînduri m-am ciocnit de Ben Wryson. A treia oară ne-am întîlnit pe stradă – și eu am fost cel cu noroc. Am plecat din oraș, înainte ca Harley Baskam să fi putut da de mine – dar mi s-a dus vestea. Eram cel care îl împușcase pe Ben Wryson. Fusesem trecut pe răboj, eram vizat. Unii, care niciodată nu mă băgaseră în seamă, mă luaseră la ochi. Și unde mai pui, situația începuse să-mi placă. Există două căi deschise pentru unul căruia-i merge numele că știe să

mînuiască arma; nu știu dacă am nimerit-o pe cea bună. Dar așa s-a întîmplat. Am fost numit șerif la Deming, Sundance, Abilene, Dodge, Apache Wells și acum la Medicine Bend. De trei ori am șters-o, mi-am schimbat numele – și m-au luat de pe stradă. De cinci ani știu că nu e chip să dau bir cu fugiții, că n-am încotro. Pentru mine există o singură șansă. Doar una. Să supraviețuiesc. Asta și fac. Ai văzut schimbările de aici. Noua primărie, noua bancă, sala ta proprie de operă. Se înalță biserici. Duminica nu se trage cu arma. O să vină vremea cînd oamenii nu vor mai purta zi de zi arma cu ei. De-abia aștept ziua aceea.

Dorry suflă un rotocol perfect de fum, apoi flutură prin el o mîină grasă și-l împrăștie.

— Toate-s bune, Calem, dar tu ți-ai luat-o-n cap. Acum doi ani, ai pus la pămînt primul om aici, în Medicine Bend. Cody Clark a făcut rămășag de trei la unu în favoarea ta. Omul acela pe care l-ai ucis, primul, era mai primejdios decît ar putea fi vreodată Dingo Brion. Totuși, azi dimineață, sorții erau limitați. Știi de ce? Pentru că și tu, Calem, ești om, fie că admiți ori nu. Porți cu tine pe stradă o legendă vie – dar tot timpul te temi că oamenii au să descopere că ești om. Cody știe asta. Știe că într-o bună zi ceva o să se strice înăuntrul tău, spune-i cum vrei, dorința de a ucide, inimă de luptător, instinct de supraviețuire, ori, pur și simplu, curaj. Și cînd se întîmplă asta... se opri, suflă un al doilea rotocol de fum, așteptînd să se destrame.

— Crezi că eu nu m-am gîndit la toate astea, Dorry? Îți închipui că dorm bine noaptea? Îți închipui că nu știu că Dingo Brion era căsătorit, că are trei copii și un altul pe drum? Nu s-a purtat cum trebuie; cineva tot avea să-l ucidă; mai devreme sau mai tîrziu. Dar pentru mine asta nu înseamnă o ușurare. Și oricît de greu ar fi fost de data asta...

data viitoare va fi și mai rău. De fiecare dată e din ce în ce mai rău...

Între ei se așternu tăcerea, apoi, în sfârșit, Dorry începu să ridă. Era un rîs teatral, același rîs răgușit care răsuna noapte de noapte prin Operă și totuși, întrucîtva deosebit, mai adevărat. Ochii lui căprui se dilatară.

— Și eu, Calem, cred că ai dreptate. Știi asta.

Calem dădu din cap. Omul ăsta ciudat din fața lui era unul din puținii prieteni pe care și-i făcuse vreodată, poate singurul căruia i-ar fi vorbit în felul ăsta. Și totuși, simțea o răceală îngrozitoare îndărătul ochilor gălbui, prietenoși. Și pe deasupra, hazul deschis, din toată inima, al acestui om, era de suprafață; se mai adăuga apoi o solitudine stăruitoare, pe care numai puțini oameni ar fi putut s-o vadă, iar dincolo de aceasta, Calem simțea o răceală aproape înspăimîntătoare.

Dorry Dean oftă adînc; se mișcă greoi în scaun.

— Dar n-am venit aici să îndrug verzi și uscate și, zău, nici să-ți țin o predică, ci pentru Gregg. Ai de gînd să-i dai drumul azi dimineață?

Calem se uită gînditor la scrumul lung, cilindric, al țigării de foi. Încuviință din cap.

— Sigur, îi dau drumul. E un ticălos, dar cînd e treaz nu face niciun rău.

— Cred că știi că Asaph e în stare de crimă dacă află că l-ai ținut pe Gregg priponit toată noaptea?

— Știu... Calem se încruntă.

Asaph Dean era frate cu Dorry. Discordia dintre cei doi frați era cunoscută în tot orașul, totuși, Dorry venise să se intereseze de soarta fiului lui Asaph.

— Țta îți face de petrecanie, rosti Dorry. Urăsc îndrăzneala lui Asaph așa cum și el o urăște pe a mea. De dragul Corei mă gîndesc la băiat. Ai fost nițeluș cam aspru cu el, Calem.

Calem, pufăi, încet. Ochii săi căpătaseră culoarea incertă a fumului.

— Nu-mi plac, Dorry, oamenii care vin aici să-mi spună cum să-mi fac meseria, rosti, molcom. Nici chiar tu. Am spus că-i dau drumul lui Gregg azi dimineată, în ce mă privește, am terminat. Dacă o să calce iar strîmb...

— Ei, la asta mă gîndesc și eu, spuse repede Dorry. Băiatul are prea mulți bani pe mîna și prea mult timp liber. Și-a luat puțin lumea-n cap.

— Puțin? Astă-noapte a vrut să-l ucidă pe moș Hiram Hays. Hiram a spus nu știu ce. Știi ce aiurea trîncănește el, cum umblă cu vorba de cum aude ceva. L-am prevenit pe Hiram.

— L-am auzit și eu, reluă Dorry. Băiatul a avut motive. Hiram a legat numele Corei de Cody Clark. Așa, netam-nesam. Țapului ăsta bătrîn îi place să bage zîzanie, mai ales cînd e să-l calce pe coadă pe Asaph. Dar există o limită.

— N-a pomenit numele Corei... nici de Cody.

— Nu, nu. Dar care e deosebirea? A văzut o femeie cu un bărbat într-o brișcă la marginea orașului. Pe femeie a recunoscut-o, de bărbat zicea că știe cine este. Ei și cum îl urăște pe Asaph, la ce altă femeie se putea gîndi?

— Hiram a povestit ce-a văzut sau ce-a crezut că vede, spuse Calem. Țsta nu-i un motiv pentru Gregg să-l ucidă. Am luat arma puștiului și atunci s-au încăierat. L-am băgat la carceră. Acum i-au trecut aburii beției și n-o să-și mai amintească ce s-a întîmplat. S-a luat la hartă și cu mine și atunci l-am băgat la mititica, să se răcorească peste noapte. Mai bine las-o baltă.

Dorry scutură din cap cu resemnare.

— Cum dorești, Calem.

Se auziră pași ușori, iuți și un omuleț cu chip de pasăre intră în birou, tamponîndu-și fața lac de sudoare cu un fular

uriaș de mătase roșie. Își suflă cu nădejde nasul roșcat și clipi din ochi către ei.

— Bună, Calem, bună, Dorry! I-ai făcut bucata amicului Dingo, șerife! Pun rămășag pe ce vrei că de aici încolo n-are să mai iște tărăboi.

— Salut, doctore, răspunse Calem, sobru.

Doctorul Amos Wynn își suflă nasul cu un smiorcăit gros.

— Aoleo, nene polițistule! Praf l-ai făcut! Scîrboasă afacere, pistoalele astea Derringer. Armele cu pătrundere lentă totdeauna fac prăpăd în măruntaiele omului. Eu unul, aș folosi un revolver ca lumea, de calibrul 36, arde la sigur. Ce mai încoace și-ncolo, arma tip Samuel Colt lucrează frumos, cum scrie la carte.

— N-am avut niciodată un Colt, doctore, rosti Calem. Își strecură mîna pe sub haină, la spate. Mînerule de sidef ale armelor ieșiră la iveală. Doctorul Wynn clipi din nou.

— Un Smith și Wesson, nu? Dorry întrebă cu un rînjit. Trebuie să fi costat ceva parale bune, Calem. Îmi aduc aminte de cînd aveam un automat vechi, Volcanic, prin 1854. Tata ne-a dăruit mie și lui Asaph cîte unul cînd am împlinit cincisprezece ani. Vechi, calibrul 31.

Calem încuviință din cap.

— Smith și Wesson au făcut primele automate folosind cartușe de tipul celor pe care le cunoaștem noi astăzi. Am găsit un vechi model No. 1 la un ofițer răzvrătit, mort în timpul războiului. Zece ani l-am purtat asupra mea. Bătu cu mîna paturile de sidef ale armelor lui. De astea am făcut rost acum doi ani. Sînt numite model rusesc, deși de fapt sînt model No. 3. De calibrul 44, fără automat, dar cînd tragi într-un om l-ai și doborît. E cel mai precis revolver din lume, mai precis chiar și decît automatele Samuel Colt.

— Tu, însă, ca să-l ucizi pe Dingo Brion ai folosit un Derringer micuț cu pătrundere lentă. Doctorul Wynn se

smiorcăi, apoi scutură din cap. Oricum, a murit... dar cred că ar fi mai bine să-ți dau ce-am găsit asupra lui.

Se scotoci în buzunarul vestei; ceva galben, strălucitor, se auzi zuruind pe suprafața dreaptă a biroului.

— Cinci dubloni de aur! exclamă Dorry, fluierînd. Dingo n-a avut în toată viața lui nepricopsită para chioară în buzunar. De unde-o fi pescuit o sută de dolari?

Cinci monezi de aur luceau pe biroul scrijelit. Calem simți în spate un junghi rece și ascuțit. Doctorul Amos Wynn îl urmărea din priviri, smucindu-și într-o parte capul ca de pasăre.

— Bani mînjiți cu sînge, Calem, așa cred eu, spuse. Pentru atîta aur, Dingo și-ar fi ucis și mama. Cineva trebuie să fi vrut tare mult să te vadă mort și a plătit dinainte pentru isprava asta.

Dorry pufni în rîs; glasul lui se auzi însă monoton, dezacordat.

— Așa s-ar părea, nu?

— Eu îmi pierd vremea, mormăi doctorul Wynn. Trebuie să-mi dau silința ca Dingo să mai arate cît de cît a om. Am trimis vorbă nevastă-sii și fratelui său. Vor veni după el. Îi trimit la tine, șerifule, ca să ridice ce s-a găsit asupra lui. Nu prea mai e cine știe ce în afară de automat și de grămada asta de aur. Și, șerifule, păzește-te de Dooley Brion. E cît un munte de mare și cam tot pe atît de domol în mișcări. Dar cînd se pornește, nimic nu-l mai poate opri. L-am văzut ridicînd coșcogea butoiul cu sare la prăvălia de alimente și la depozitul de cereale Wakely. Făcuse rămășag pe doi dolari. L-a ridicat și s-a tăbîrcit cu el în spinare vreo sută de metri. Două sute cincizeci de kilograme bătute pe multe. E prea prost ca să faci ticăloșii, doar dacă te agăți de el. Eu unul n-aș face asta, Calem, dacă aș fi în locul tău.

— Mulțumesc, doctore.

Calem se așază. Doctorul ieși, parcă dansînd, cu picioarele lui subțiri de pasăre. Dorry scoase un mormăit. Se duse spre ușă.

— Trebuie să plec și eu, Calem. Am spus ce-am avut de spus. Bem ceva mai încolo?

— Sigur că da, mai încolo.

Calem se uită după el cînd plecă. Începuse să-l doară iar capul. Simțea o presiune în stomac, apoi își dădu seama că era din pricina foamei. Se sculă în picioare. Ușa din fundul biroului dădea pe scară. Porni în sus. Luă cheile de la ușa barată cu un drug de fier din capătul arestului cu celule. Desferecă ușa greoaie și intră. Un bărbat ședea pe un pat de fier, în dreapta. Între două vîrste, avea șuvițe albe prin părul de culoare închisă. Haina, dintr-o stofă întunecată, cu croială frumoasă, era mototolită pentru că dormise îmbrăcat. Mîinile lui palide, cu degete prelungi, făceau de zor pasențe, pe măsura lucrată rudimentar, așezată în centrul celulei neîncăpătoare.

— Bună dimineața, șerifule, spuse. Ochii lui de culoare închisă erau calmi cînd zîmbi.

Calem dădu din cap.

— Curînd o să vină și masa.

— Nu-i grabă, spuse jucătorul de cărți.

Numele lui era Charley Drew; fusese băgat la închisoare pentru a-i împiedica pe cîțiva scandalagii călări din Texas de a-l ucide. Judecătorul îi dăduse treizeci de zile, sub învinuirea de vagabondaj, ca să i se piardă urma. De o săptămînă se afla acolo. Făcu semn cu capul către restul celulelor.

— Ce mai e cu frumoasa din pădurea adormită? Zău, se vede că l-ai pus cu botul pe labe.

— E un băiețandru, spuse Calem, apoi subit îi păru rău. Parcă și-ar fi cerut iertare pentru băiat.

Continuă drumul de-a lungul celulelor. În ultima, tînărul

sta tolănit pe patul de fier, răvășit, bălăbănindu-și picioarele. Avea un obraz cu oase lungi, fălci masive, în clipa aceea grea de tristețe. O vînătaie îngălbenită apărea pe maxilarul drept unde îl lovise Calem.

Se ridică. Gura cu buze cărnoase îi tremura la unul din colțuri.

— Dumneata... dumneata erai, lua-te-ar dracu! Am să te omor că m-ai lovit așa!

Calem se încruntă.

— Gregg, eu sînt gata să uit ce mi-ai spus. Omul cînd e la pîrnaie, are dreptul să bodogănească pînă-i piere pofta. N-am de gînd să-ți țin o predică, dar nu mai ești un țîngău afurisit. Ai face mai bine să-ți aduci aminte de asta.

Ochii băiatului, tiviți cu roșu, se îngustară plini de răutate. Gura luă o expresie disprețuitoare.

— O să-mi aduc aminte de o mulțime de lucruri! izbucni el.

Calem oftă din greu și descuie ușa.

— Ieși afară.

Cu un mîrîit domol băiatul trecu pe lîngă el.

— Arma o găsești pe biroul meu. Ia-o și zvîrle-o cît colo dacă ai puțin cap. Nu ești destul de mare ca să umbli cu un pistol.

Gregg Dean plecă. Se auzeau pașii bocănind pe scări. Calem se întoarse pe coridor. Charley Drew îl urmărea din ochi, dojenitor.

— Faci o greșeală, șerifule, spuse. Băiatul ăsta e o pacoste!

— Toată lumea se amestecă în treburile mele, întoarse vorba Calem. O mai fi și asta ceva.

— Mare netrebnic, puștiul, e prea laș ca să te înfrunte – de aceea-i primejdios... Zîmbetul neclintit dispăru de pe buzele lui Drew. Îți datorez un serviciu. Poate c-ar trebui să am grijă de tînărul Dean înainte să părăsesc orașul.

Calem oftă din nou.

— Nu vorbi prostii, Charley. Nu cumva vrei să faci război pe aici. Și așa pleci în două săptămîni. Iute și tiptil.

— Cum dorești. Charley înalță din umeri. Ai o țigară?

Calem îi dădu vreo două trabucuri. Făcu o mișcare din cap, se retrase pe coridor pînă la ușă, pe care o încuie în urma sa; coborî apoi scările. Jos se afla un chelner de la hotel, cu o tavă acoperită cu un șervețel. Calem făcu semn cu capul, spre scări.

— Du-o sus. Charley Drew e singur. Nu-ți face griji din pricina lui; Charley știe că e la adăpost. Încuie ușa după dumneata și atîrnă din nou cheile.

Își luă pălăria și plecă. Se făcea din ce în ce mai cald. În stomac simțea niște zvîcnituri aprige. Era lihnit de foame. Trecu pe alee și se întoarse la hotel. Intră în bucătărie prin ușa din dos. Chipul învăpăiat al lui Molly O'Brien avea o expresie de ușurare. Se trînti pe scaunul de la masa din colț. I se și pusesese un tacîm acolo.

— Jumările de ouă cu jambon sînt gata într-un minut, Calem.

El încuviință din cap și se rezemă de speteaza scaunului. În bucătărie se făcuse o zăpușeală înăbușitoare, dar era un refugiu. Acolo își putea îngădui să se destindă. Era prea încordat. Prea multe amănunte vii îi fulgerau prin minte. De ce oare caută omul să pară cu totul altfel decît îi este firea? El adoptase o atitudine pe care niciodată n-a înțeles-o pe de-a-ntregul și pe care trebuia să o mențină cu orice preț. Într-un fel își putea da seama că pentru el era o necesitate. Un om care nu-și îngăduie să-și trădeze emoțiile ridică o pavăză între el și lume, pavăză care îi ascunde slăbiciunile. O descoperire făcută la alții. Cel mai bine își amintea cînd l-a întîlnit pe Hickock, James Barton Hickock, poreclit de toți „Bill Sălbaticul”. Recunoscuse numaidecît pavăza pe care Hickock

o ridicase între el însuși și ceilalți oameni. Silueta aceea înaltă, grațioasă, încununată de un chip uimitor de frumos. O coamă de plete lungi, ca pe scenă, puternica paloare a trășăturilor neclintite, zîmbetul capricios – și ochii de un albastru pal, oglindind o adevărată tragedie. Pentru Calem a fost o lovitură cînd și-a dat seama că și ochii lui aveau aceeași expresie.

Molly îi puse dinainte, pe un platou lunguiet, o halcă de jambon prăjit, cu două ouă alături; pe o altă farfurie un morman de cartofi prăjiți. Îi turnă cafea fierbinte în ceașcă, iar sticla de coniac era pusă la îndemînă. Combină cafeaua cu alcoolul, apoi sorbi din amestec. Avea gust bun, simțea cum îl arde pe măsură ce înainta în stomac. Foamea era o senzație puternică, le înlătura pe toate celelalte. Mîncă încet, însă pînă la ultima bucățică. Dădu la o parte platoul gol și-și turnă încă o ceașcă de cafea. Umplu ceașca pînă sus cu coniac, pe urmă amestecă. Aprinse un trabuc de culoare întunecată; trăgea fumul aspru adînc în plămîni. Molly îi zîmbea.

— Vrei să te măriți cu mine, Molly? o întrebă.

Femeia corpulentă rîse cu gura pînă la urechi.

— Sigur, chiar dacă nu ești ca Hugh O'Brien, oricum, n-ai fi de lepădat. Să știi că te-aș lua.

— Oferta rămîne în picioare, Molly.

— Eh, da nu pe mine mă iubești, ci felul cum gătesc eu, îl învinui ea.

— Așa e, recunosc, dar pîntecul omului are mai multă judecată și decît capul și decît inima.

Molly se prăpădea de rîs. Îl înțelegea. Acest lucru l-a uimit. Cu Molly O'Brien prefăcătoria n-avea ce căuta. El era bărbat nu o legendă și n-avea niciun rost să se dea după deget în fața ei. Ar fi dorit să dureze acest simțămînt, mulțumirea, satisfacția de a fi Calem Ware, omul și nu Calem Ware mînuitorul de arme. Dar nu se putea. Încă nu. Peste zece ani

— gîndul acesta era ciudat de sinistru. Sortii de izbîndă scădeau.

Ușa de deschise brusc. Apăru doctorul Wynn, clipind din ochi.

— Mai bine te-ai duce la birou, Calem. S-a înființat Dooley Brion și nevasta lui Dingo. Dooley se poartă mai nesăbuit ca de obicei... și naiba știe dacă n-o să iasă cu bucluc!

CAPITOLUL III: DOOLEY BRION

În fața biroului unde-și făcea serviciul șeriful, era postat un docar, caii stînd cu capetele arcuite peste hățurile legate laolaltă printr-o greutate de fier, azvîrlită în colbul străzii. Într-un fel, acesta era un semn al independenței îndărătnice a lui Dooley Brion. Nu era el omul care să se slujească de locul de priponire a cailor aparținînd altcuiva; el își urma calea lui singuratică și Dumnezeu să-i aibă în pază pe cei care i-o tăiau. Nu era omul care să se facă temut prin arme, nici chiar prin cuțit; Dooley Brion n-avea nevoie de așa ceva și chiar simțea dispreț să poarte arme la el. Se povestea că Dooley ar fi ucis odată cu mîna goală o puma, iar felul cum arăta fața lui era o mărturie a acestui adevăr. Jumătatea stîngă a obrazului îi fusese smulsă, îi rămăsese numai ochiul. Cînd s-a vindecat, grăsimea nu i-a mai revenit, așa încît chipul lui căpătase un aspect ciudat, crîmpoțit, cu pielea întinsă, ca foița de țigară, peste craniul ciolănos. Dar nu înfățișarea groaznică îl izbea pe cel care s-ar fi aflat dinaintea lui Dooley Brion, ci pur și simplu masivitatea brutală a acestui om.

Calem nu-l vedea pentru prima dată pe Dooley și totuși din nou se simți descumpănit. Avea aproape doi metri înălțime și cîntărea cam a zecea parte dintr-o tonă. Astfel, pe

lîngă Dooley, el părea încă un băiețandru. Îi ajungea pînă la umeri lui Dooley, care avea o pălărie sombrero ponosită, roasă, tuflită peste chica de păr negru, des și încîlcit. Umerii îi erau lați ca puntea unui șlep și la mers i se legănau tot cam ca aceasta. Brațele îi ajungeau aproape pînă la genunchi, terminîndu-se în niște mîini cu palme care atingeau treizeci și cinci centimetri. Greutatea – cu aproximație doar – trebuie să fi ajuns la peste o sută optzeci de kilograme. Avea un pîntec tare ca piatra, uriaș, și pentru că nu găsise cingătoare pe măsură, Dooley își confecționase singur un brîu dintr-o piele netăbăcită, care îi înfășură mijlocul imens.

Cînd Calem intră în birou, Dooley Brion se întoarse agale, cu mișcări aproape greoaie; dușumeaua protestă gemînd sub povara lui. Ridică încet mîinile, cu pumnii strînși ca niște bolovani, apoi le lăasă să-i cadă de o parte și de alta.

Pumnii aceia monștruoși – cum ar fi fost să se fi abătut ca niște ciocane asupra unui om, zdrobindu-i carnea și sfărîmîndu-i ciolanele sub greutatea lor? Ideea asta îi veni pe nepoftite lui Calem în minte, tulburîndu-l. Simți pe buza de sus o picătură înghețată de sudoare subțire, ivită nu din pricina umezelii din birou. În sufletul lui, Calem Ware era înfricoșat de uriașul Dooley și totuși nevoia de a se afirma, care-i dădea ghes, nu-i îngăduia niciun răgaz. Trase cu dreapta haina la o parte ca să libereze un pistol și mîna-i rămase încheștată pe mîner.

— Dooley, n-am de gînd să fac pe nebunul cu tine. Ai venit aici cumva să faci război ca și Dingo?

Namila șovăi. Prezența rece a armei ucigătoare, atît de aproape, în mîna lui Calem, îl înfioră parcă, pentru că se cutremură. Calem citea spaimă în ochii lui, spaimă nu de el, ci de armele pe care le purta asupra sa. Lăasă anume mîna dreaptă să-i alunece în jos pe patul revolverului.

O clipă, ura birui frica din privirile lui Dooley Brion și

obrazul cu cicatricea se schimonosi; apoi, brusc, se dădu la o parte din ochii spălăciți ai lui Calem.

— Nu! mormăi. Nu vreau niciun fel de tărăboi.

Doctorul Amos Wynn intrase pe ușa dinapoia lui Calem. Oftatul său de ușurare putu fi auzit.

— Dooley, cred că știi ce s-a-ntîmplat. Poți ridica trupul lui Dingo de la cabinetul meu. Șeriful are aici lucrurile lui.

Calem se duse la masa de lucru și, lăsîndu-și mîna în jos, pe lîngă corp, haina îi acoperi iarăși arma. Dintr-o despărțitură a pupitrului cu capac glisant, luă arma lui Dingo Brion așezată în tocul ei, un inel făcut dintr-un cui de la o potcoavă de argint și cele cinci monede de aur a cîte douăzeci de dolari. Erau atît de noi încît străluceau chiar și în lumina difuză a biroului.

— Aici sînt lucrurile lui.

Calem aștepta.

Dooley se apropie de pupitru, dușumeaua trosnind sub greutatea lui. Se uită în jos, aproape prosteste, la puținele lucruri găsite asupra fratelui său. Apoi întinse mîna și apucă arma din cingătoare. Calem își îndreptă mîna dreaptă la pistol, tremurînd din tot trupul. Dooley însă nu se uita la el.

— Arme, rosti în șoaptă uriașul, răgușit. Împutitele astea de arme ucigătoare!

Mîinile i se mișcau spasmodic; se auzi un zăngănit metalic și arma i se fărîmă în pumni. Aruncă bucățile pe jos și scuipă a lehamite. Se întoarse spre Calem, clătînîndu-se, nesigur.

— Oprește-te, Dooley!

Glasul femeii sfredeli auzul uriașului, destrămînd furia oarbă de care era stăpînit. Rămase pironit locului, tremurînd.

Abia atunci își dădu Calem seama de prezența văduvei. Nu era genul de femeie pe care un bărbat să o remarce imediat, nu atrăgea privirile nici măcar pentru o clipă. Era urîțică, avea un obraz ofilit, trecut, trupul istovit de muncă.

Deși gravidă, stătea cu fermitate, neclintită, înfruntându-l. În această femeie, Calem intui o energie demnă de admirație.

— Gata, Dooley, spuse cu un glas hotărât. Hai să-l luăm pe Dingo și să plecăm odată de aici.

— Bani ăștia au fost ai lui Dingo, rosti Calem, molcom. I-am găsit la el. O să aveți nevoie de ei.

Ochii femeii se îndreptară spre chipul lui Calem, stăruitori. Niște ochi mari, încercănați de suferință, care vedeau mai mult decît ar fi trebuit.

— Poate că-ți pare rău pentru mine, domnule Ware, spuse cu asprime, dar nu e cazul. Știam că Dingo nu era bun de nimic, niciodată n-a fost bun de ceva. Dar era tot ce aveam. Acum s-a dus, cred c-o să-mi fie mai bine fără el. Nici Dingo și nici eu nu sîntem oameni pentru care să-i pară rău cuiva. Numai pentru dumneata, Calem Ware – pentru dumneata care l-ai omorît! Pentru dumneata ar trebui să aibă oamenii păreri de rău. Dingo barem e liniștit – dumneata niciodată n-ai să fii!

Trecu pe lîngă el spre masa de lucru, apoi Dooley îi prinse, destul de delicat, mîna ridicată. Uriașul o fulgeră cu niște priviri amenințătoare.

— Nu te-atinge de bani! strigă, plin de amărăciune. Țștia-s bani spurcați – mînjiți de sînge. Tu știi că Dingo n-a cîștigat în viața lui o sută de dolari.

Întinse mîna peste capul ei și risipi monedele de aur pe jos. Zornăiră în cădere. Apoi Dooley și văduva lui Dingo se îndreptară spre ușă, trecînd pe lîngă doctor și pe lîngă Calem. Femeia ieși, dar Dooley mai zăbovi, fixîndu-l pe Calem cu ochii lui sticloși, inexpresivi, de astă dată plini de ură.

— Șerifule, nu-ți port pică. Dar îți spun – țin-te departe de mine! Ferește-te! Eu nu umblu cu arme – dar nu există armă pe lumea asta care să mă oprească să-l înșfac pe ăl pe care vreau să pun mîna. Așa că ferește-te!

Dooley ieși pe ușă și plecă. Puțin mai târziu, docarul trecu pe dinaintea ușii deschise.

— Îți închipui cam cum ar fi! rosti gîfîind doctorul Wynn. Calem, după punerea asta la punct, simt nevoia să beau ceva. Tu ce zici?

Șeriful încuviință din cap, serios. Era preocupat, prin minte îi umblau tot soiul de gînduri nesăbuite. Se uită o clipă la cele cinci monezi de aur de pe jos, apoi se plecă și le strînse. Cîntăreau ceva în mînă! Bani mînjiți cu sînge. Îi virî în buzunar.

— Am să-i trimit doamnei Brion, cînd Dooley n-o mai fi pe aici.

— Cu siguranță că are nevoie de bani, dar nu fi nesăbuit, Calem. Dooley și-a cam pierdut mințile; e ca un taur. Ca să-l faci să se miște nu trebuie decît să-l întărești. Dar să te ferească Dumnezeu să-i ieși în cale!

Calem însă nu-l asculta și doctorul Wynn ridică din umerii lui slăbănogi.

Fără vîntul care bate de la răsărit, dinspre munții albaștri, în Medicine Bend căldura ar fi de nesuportat. Soarele ardea pe cerul de cobalt din Colorado; doar cîteva pîlcuri de nori se înșirau în zare, pînă hăt departe. Vîntul răcorit de zăpada de pe înălțimi potolea îmbietor zăpușeala. De la colțul străzii Texas, puteai străbate cu privirea șesul preeriei pînă la siluetele înalte ale munților dinspre soare-apune. Șinele strălucitoare de la calea ferată se grăbeau spre răsărit, apoi se povîrneau spre miazăzi, ocolind munții mai departe de Medicine Bend. Dincolo de orașul propriu-zis, se aflau ocolul de vite la sud și glisierile de minereuri, la nord. Ca și orașul în sine, traficul pe șoseaua Idaho, un drum lung care străbătea localitatea de la un capăt la altul, era o adevărată babilonie pestriță de negoț cu produse metalurgice și cu vite.

În Texas, după războiul civil, marea mișcare în domeniul

producției animale a atras după sine și alte îmbunătățiri în afară de inaugurarea așa-numitului Chrisholm Trail. Numărul orașelor răsărite în Kansas, unde capetele de linii ferate în construcție le legau între ele, s-a dublat câțiva ani mai târziu spre nord și spre vest. Nu toți. Locuitorii din Texas au așteptat desțelenirea drumurilor spre Dodge, Topeka și Abilene. După ce războiul s-a terminat, mulți și-au mînat cirezile în nord, către noi meleaguri. Un puhoi agitat de oameni și de vite s-a îndreptat spre nord și vest, în căutare de pămînturi noi, unde să scape de vitregie și ură, consecințe ale războiului. Oameni ca Maxwell, care a făcut o nouă împărăție animalieră în statul New Mexico. Oameni care s-au mutat pe marile pămînturi nordice din Wyoming, Colorado, Montana și Idaho.

Lupta dintre crescătorii de vite și fermierii din sud a sporit prin vrăjmășia acerbă dintre fermierii și minierii din teritoriile nordice. Deocamdată nu se iviseră hărțuieli războinice. La drept vorbind, urgia se abătuse în Montana, în Virginia City și Alder Gulch, unde, tîlhăriile lui Plummer vîrîseră spaima morții deopotrivă în rîndurile crescătorilor de vite și ale minerilor; dar scurta și groaznică vîlvătaie a faclei vigilenței populare a pus capăt aceluia conflict, înainte de a fi culminat într-o răzmeriță, așa cum bîntuia acum prin Lincoln County, New Mexico. În cazul orașelor din regiunile sălbatice însă, precum Medicine Bend, exista un teren comun de întîlnire și răzbunările se mistuiau fără restricții, cu excepția anumitor legi în vigoare doar la frontieră.

Exista în Medicine Bend o influență liniștitoare și anume faptul că se știa că orașul n-avea să se ruineze, ca Dodge City și alte orașe ridicate în regiuni sălbatice, din pricina înaintării lucrărilor feroviare. Liniile de cale ferată nu vor ajunge prea aproape de fermele din nord și chiar liniile în proiect, care eventual ar lega terenurile miniere, ar trebui să facă la

Medicine Bend transbordarea pe apă. Se auzea tot mai mult. Vorbindu-se despre construirea unei topitorii, deoarece minereul de cupru se dovedise a fi rentabil. Medicine Bend avea să prospere; aproape de pe acum depășise stadiul de localitate rudimentară, devenind un oraș în adevăratul sens al cuvîntului. În cei trei ani cît fusese șerif, Calem Ware își și dăduse seama de anumite schimbări radicale. Pe măsură ce oamenii de afaceri începeau să înțeleagă permanența orașului, se înălțau edificii tot mai masive. Se clădise o a doua biserică; calea ferată justifica fundația unei noi gări din cărămidă și se vorbea despre pietruirea căii Idaho și a străzii Texas.

Doctorul Wynn strîmbă din nas, mergînd alături de Calem în drum spre barul lui Cody Clark „New Frontier”.

— Locul ăsta, naiba să-l ia, Calem, e un adevărat iad pentru bietul om care trăiește aici. Cît e vara de lungă te coci de viu și toată iarna îngheți de zici ce-i asta. Mă ascuți, Calem?

Ware nu-l asculta. Se uita atent la femeia din fața operei lui Dorry Dean. Avu o senzație de ireal, de șoc, care apoi se destrămă. Era o femeie înaltă, cu un păr blond-platinat, pe care trona o pălărieuță absurd de mică. Îmbrăcămintea trăda un stil care abia peste cinci ani avea să fie la modă în Medicine Bend. Încetini pasul o clipă, apoi scutură din cap.

— Scuză-mă, doctore, la un moment dat mi s-a părut că văd pe cineva cunoscut.

Ochii lui Wynn se holbară pe după ochelari; strînse buzele fluierînd liniștit.

— Aș vrea s-o cunosc și eu. Trebuie să fie noul punct de atracție al lui Dorry Dean. Auzisem că a adus o vedetă pe cînte pentru reprezentațiile de la teatrul lui. Să-mi amintești că diseară mă duc la operă.

— Bine! făgădui Calem.

Se îndreptară întins către femeie și, o clipă, ochii ei

căprui, ageri, lunecară pe chipul lui Calem și zăboviră puțin. Ce asemănare... scutură din cap buimăcit. Nu se poate, era doar un joc al memoriei. Și totuși...

Femeia era frumoasă, o frumusețe matură, mai coaptă decît părea la prima vedere și fața ei nu trăda pic de emoție. Aceasta era impresia pe care i-o făcuse, dar senzația aceea stranie, copleșitoare, senzația de a fi pierdut ceva, îl stăpînea încă. Apoi femeia se răsuci pe călcîie, cu o nepăsare studiată și se uită peste ei, în jos, de-a lungul străzii Texas plină de praf. Un camion încărcat cu marfă se strecură printre ei. Cei doi se îndepărtară. Cînd să intre pe ușile batante de la barul „New Frontier” Calem se uită înapoi, dar femeia plecase. Simți o ciudată senzație de dezamăgire, care nu-i dădea pace.

Localul lui Cody Clark se întindea pe toată lungimea clădirii. Pereții uriași, acoperiți cu scene pastorale de un surprinzător bun gust, erau legați prin lambriuri de mahon sculptate. Barul avea mai bine de douăzeci de metri în lungime, peste tot numai oglinzi, acoperind interiorul împodobit. Candelabre de cristal atîrnau din tavan și, dincolo de bar, unde pardoseala se înclina către o scenă spațioasă, se aflau mese așezate pe covoare roșii. În dreapta, o scară spiralată ducea la sălile jocurilor de noroc, unde cîte unul era în stare să se ia rău de tot la harță cu partenerul de joc, ales de el. Dinapoia barului se aflau trei fride, la înălțime, unde în nopțile cînd se juca zdravăn, stăteau postați oameni înarmați cu pistoale. Alți oameni de-ai casei dădeau tîrcoale prin mulțime și în sălile de sus și în cele de jos. Cody Clark nu tolera scandalurile. Singurul lucru surprinzător era faptul că minerii și fermierii îl tolerau pe Cody Clark. Dar așa stăteau lucrurile; cît despre Calem, aceasta constituia încă un temei la credința lui că în regiunea de frontieră se petreceau schimbări, că spiritele se mai domoliseră.

Restaurantul nu era plin, dar la bar se făcuse îmbulzeală.

Un bărbat așezat la pian, mai jos de scenă, scotea un lanț întreg de acompaniamente sonore, fără nicio melodie, dar cu un ritm accentuat. Doctorul Wynn își croia cu coatele drum spre bar, urmat la un pas de Calem. Înăuntru era răcoare, niște evantaie plane, orizontale, vînturau aerul încoace și încolo, acompaniate în chip ciudat de pianul care zdrăngănea de zor. Doi băiețandri negri manevrau evantaiele, constituind unul din numeroasele puncte de atracție din localul „New Frontier”.

— Să-ți fie de cap, Calem, rosti doctorul Wynn și ridică paharul.

— Ia stai puțin!

Calem dădu să se întoarcă brusc, apoi se stăpîni. Întoarse capul domol pentru a întîlni privirea greoaie a lui Cody Clark, care venea pe neobservate din spate.

— Să știi că mă jignești, șerifule, dacă nu mă lași să-ți plătesc primul pahar. Eu ți-am cerut asta cel dintîi.

— Așa e Cody, zise Calem. Un whisky.

— Adu sticla mea, Joe, porunci Cody barmanului. Se apropie de Calem. Mîna lui era neclintită ca piatra cînd turnă lichidul chihlimburiu în cele două pahare. — Am ținut seamă de sugestia ta, Calem și am făcut o chetă pentru înmormîntarea lui Dingo Brion. Vrei să contribui?

Ware nici nu clipi. Se uita ținută la Cody Clark. În cele din urmă, acesta își mută privirea.

— Sigur, rosti Calem.

Virî mîna în buzunar, pipăi piesele de aur. Le scoase din buzunar și mai puse una de la el pe deasupra.

Cody luă monezile de aur și le împinse către barman.

— Pune-le lîngă ceilalți bani. Foarte frumos din partea ta, Calem. Ce curios lucru, cum se îmbunează inima omului față de altul, odată ce l-a ucis, zău!

Calem se uită anume în altă parte.

— Știu eu, Cody? La fel aș fi făcut și dacă era înmormîntarea ta.

Proprietarul restaurantului păli. Ochiul lui negru scînteia, apoi rîse.

— Cred, Calem. Și eu, de asemenea. Împinse un pahar către șerif. Ce-ar fi să bem pentru vremea cînd ne-om întîlni cu Dingo în iad?

— Cum vrei, Cody. N-am nevoie de vreun motiv ca să beau.

— Nu? Eu da. Niciodată însă nu beau prea mult. Îmi rezerv paharul cel mare pentru o ocazie specială.

— Ca de exemplu înmormîntarea mea, Cody?

— Asta ar fi una din ele, firește. Dar nu vreau să recunosc acest lucru față de tine.

Cody Clark ridică paharul.

— Atunci am să schimb puțin toastul, reluă Calem. Vocea lui se rostogolea monoton. Să bem pentru cei doisprezece pe care i-am ucis – și pentru cel care-o să vină la rînd.

Era un toast brutal și știa asta. Dar se potrivea cu imaginea pe care și-o făcuse despre sine. Nu îngădui mîinii să-i tremure și nici ochilor să se dezlipească de pe fața lui Cody. Proprietarul se uita fix la el și ochii lui păstrau un luciul straniu, jumătate ură, jumătate consternare. Dădu băutura pe gît dintr-o înghițitură.

— Sticla-i a ta, Calem, spuse scurt. Se întoarse către barman. Joe, banii șerifului n-au ce căuta aici. Nu uita. Bărbatul dindărătul barului încuviință din cap. Clark șovăi, țintindu-l pe Calem. Sînt uimit de tine, Ware. Am vrut să știi acest lucru. Pe cei mai mulți oameni sînt în stare să-i etichetez din ochi. Credeam că și ție ți-am pus o etichetă. Tu acționezi inuman și aproape sînt încredințat că nu ești nimic altceva decît o mașină de ucis cu sînge rece. N-am de gînd să te ofensez, dar ori ești ce-am spus... ori dacă nu, ești un laș

care săvârșește cea mai mare farsă văzută vreodată pe meleagurile astea.

Calem sorbi băutura, apoi puse paharul pe tejghea.

— Cody, tu vorbești cam mult. Ți-am mai spus asta o dată astăzi.

— Ei, da. Clark zîmbi. Tu ai pus un fel de capac peste orașul nostru, Calem. L-ai ferecat bine și-ți închipui că astfel ai isprăvit cu el. Dar poate că nu știi ce se întîmplă cînd pui capacul peste un vas care fierbe – atunci ori dă afară, ori sare-n aer. Tare-aș vrea să aflu ce-ai face într-un caz sau în altul.

Plecă, și doctorul Wynn se uită după el. Apoi se întoarse către Calem.

— Ce dracu' o mai fi și cu ăsta?

— Habar n-am, recunosc sincer Calem.

— Oricum ar fi, știi că într-un fel are dreptate. Cineva l-a plătit pe Dingo pentru tentativa de a-ți lua viața. Nu-i nimic de rîs aici.

— Nici nu încerc să rîd.

— Vorbesc serios, Calem. Gluma se îngroașă al naibii.

Prea a fost liniște în Medicine Bend luna care-a trecut. Nici nu-ți vine să crezi că niște blestемate coclauri de graniță s-au schimbat într-o comunitate respectabilă. Așa o fi, dar pînă la urmă tot sare-n aer. Asta spunea și Cody și ai face bine să te gîndești la vorbele lui.

Înainte ca șeriful să fi apucat să dea un răspuns. Unul din băieții negri veni la el. Fața lui tăciunie era schimonosită de un rînjit cu subînțeles. Dinții albi îi străluceau.

— Dom' șerif, am să vă spun ceva de la cineva.

Calem înclină capul. Abia putea auzi cuvintele șoptite de băiat.

— E o cucoană, dom'le, care vrea să vă vadă și-i grăbită foc. Mi-a spus să vă spun, dom'le că v-așteaptă în dosu' operei lu' dom' Dorry. Și vă rog să vă duceți fuga, dom'le.

Calem scoase o monedă de cincizeci de cenți și i-o înmână băiatului, care o încercă între dinții lui albi, clipi din ochi bucuros și se făcu nevăzut. Doctorul Wynn se uită după el și Calem dădu din cap.

— Cineva vrea să mă vadă. Ne-ntîlnim mai tîrziu, doctore. Dat fiind că-i așa galanton Cody cu băutura lui, ce-ar fi să iei sticla asta cu tine?

Părăsind localul, întîrzie puțin pe trotuar. Părea că nimeni nu-l lua în seamă. Traversă drumul, trecu pe lîngă operă. Simțea cum îi zvîcnesc tîmplele. Avea o stranie presimțire, amestecată cu teamă. Și totuși nu putea trece cu vederea posibilitatea de a fi tras într-o cursă. Strînse buzele, subțîindu-le.

Coti pe alea din dreptul noii clădiri în cărămidă a teatrului și porni de-a lungul ei. Pe o potecă îngustă și dosnică se afla un morman de decoruri aruncate și lăsate acolo claie peste grămadă, în voia sorții. Umbra clădirii din preajmă transforma locul într-un cuib sumbru de năluci. Calem apucă arma cu dreapta, o ținu la îndemînă, sub haină.

Apoi dădu cu ochii de femeie, stînd la oarecare depărtare de el. Era singură. Vîrî arma în toc și veni către ea. Se opri cam la cinci pași, stăpînit de presimțirile care-l năpădeau. Era blonda cu păr platinat pe care o văzuse în fața teatrului; acum nu mai avea nicio îndoială și totuși nu se putu apropia de ea.

Femeia făcu un pas spre dînsul, rămase locului, zîmbind. Surîsul era însă forțat și în ochii ei se citea limpede suferința. Calem nu putea scoate o vorbă. Vinele gîtului îi zvîcneau ca niște ciocane.

— Nu mă cunoști, Calem? Șopti. Uită-te bine, sînt Taleen... *soția ta!*

CAPITOLUL IV: DIN TRECURT

Taleen Ware împlinea douăzeci și doi de ani în ziua în care sosiseră la Apache Wells. Era în 1871 – un an bun. Din dimineața când, cu patru luni în urmă, îl luase în căsătorie pe Calem Ware, împotriva voinței familiei și a prietenilor, se petrecuseră multe schimbări și la multe trebuisse ea să renunțe. Furișă o privire piezișă către Calem, în colțul unde se afla, pe banca vagonului, uitându-se hăt înspre groaznicele întinderi de șes, peste care de zile întregi îi tot hurduca trenul. Chiar și acum soțul acesta al ei era un străin și totuși, când stăteau de vorbă, i se părea că-l cunoscuse de când se știa pe lume.

În clipa aceea, îl studia pe sub genele întunecate – liniile colțuroase și aspre ale feței lui, gura cu buze subțiri care părea atît de rece, atît de cumplit lipsită de pasiune – pînă când Calem îi zîmbi. Odată cu zîmbetul, ochii lui luară o altă expresie, albastrul lor spălăcit se adînci căpătînd parcă culoare și viață când se uită la ea. Rîsul înflori și pe buzele ei pline – înălță capul blond spre el.

— Aș da un ban, Calem, să aflu ce gîndești!

El se răsuci încet spre ea și zimți cu reticență. Clătină din cap.

— Ar merita mai mult decît atît. Mă gîndeam la tine. Sobrietatea expresiei i se accentua. Mă întrebam dacă nu cumva am făcut o greșeală – una pe care să o regret – aducîndu-te aici. Acolo în Michigan era altfel... eram altfel. Ochii lui aveau o expresie molcomă, căutîndu-i chipul. Știi foarte puține lucruri, Taleen, despre bărbatul cu care te-ai măritat.

— Nu-mi pasă. Știi tot ce vreau să știu.

— Da? M-aș mira. Glasul lui avu o clipă o notă meditativă, apoi începu să rîdă. De ajuns cu astea! Într-un ceas sîntem la Apache Wells. Rămînem acolo două săptămîni. E cale lungă pînă în Colorado și o să ai nevoie de multe lucruri.

În Colorado avea o crescătorie de vite, proprietatea lui și totuși stăruia, cu îndărătnicie, că regiunea n-o să cunoască în veci o mare dezvoltare pe tărîmul zootehniei. Ferma lui era doar un început; pentru că domeniile companiei engleze „Prairie Cattle” ajungeau la o întindere de peste 3500 mile pătrate și 60.000 capete de vite, așa încît năzuința lui Calem spre dezvoltare nu era poate zadarnică. Regiunea Colorado! Acest nume o făcu să se înfioare puțin. Averi importante erau pe cale să se făurească aici, afaceri cu vite mari și oi, minerit; zeci de istorii despre regiunea Pike's Peak, despre îmbogățiri peste noapte, stîrniseră zarvă în răsărit. Calem făcuse parte integrantă din această agitație și se alesese cu ceva avere, sau cel puțin se descurcase binișor. Taleen îl întîlnise la Chicago, unde Calem venise să trateze cu o fabrică de conserve. Silueta lui înaltă, subțiratică, îi trezise interesul mai mult decît oricare alt bărbat întîlnit vreodată. Zilele întîlnirilor zburaseră ca fulgerul și apoi a urmat-o la locuința ei din Michigan. Într-o lună s-au și căsătorit și acum urma marea aventură, întoarcerea pe pămîntul ales de el. Taleen clătină din cap, încet.

Calem o privea atent, cu neliniște.

— Taleen, există ceva în legătură cu mine de care ar trebui să afli. O să-ți ajungă la ureche tot felul de istorii, lucruri îngrozitoare, unele din ele foarte exagerate, altele destul de aproape de adevăr. Știi că am ucis oameni...

Știa. Dar parcă acum era altceva. Când fuseseră acasă, alături de-ai ei, poveștile astea i se păruseră care de care mai fascinante și ea nu se sinchisise să le examineze spre a descoperi cât de mult adevăr ascundeau în miezul lor. Știa că soțul ei era binecunoscut, aproape celebru; fusese ofițer de poliție și în exercițiul funcțiunii omorîse oameni. Pur și simplu palavre fără niciun temei real. Dar acum, în zilele călătoriei lor căpătase o perspectivă nouă. Asprimea regiunii, a localnicilor și mai cu seamă a oamenilor cu priviri sfredelitoare, care pe ea o făceau să se înfioare...

— Dar toate astea, dragă, s-au terminat, s-au dus, îi șopti ea. Acum ești proprietarul unei crescătorii de vite. O să avem un cămin...

Își alcătuisese în minte imaginea completă și ademenitoare a acestui cămin și el o încurajase. Dar simțise o reticență din ce în ce mai mare în sufletul lui. Îl sărută și își dădu seama că asprimea îl părăsește. Când Taleen se retrase, îi zîmbi din nou. Ca și cum i-ar fi subminat marea fericire, simțea cum crește în ea îndoiala, avea senzația groaznică de pierdere a ceva ce poate nu avusese nicicînd.

Era un simțămînt care, mai apoi, spori în intensitate. În Calem se produsese o schimbare din ziua cînd pusese piciorul în Apache Wells. Înainte de a părăsi trenul, scosese din sacul de voiaj o pereche de revolvere lungi, grele și le prinsese în catarama pe după mijloc. Și în privința asta Calem se deosebea de alți oameni pe care îi cunoștea; armele lui erau răsturnate, cu paturile în față și pentru ea acest lucru avea un tîlc mai profund decît o simplă poză din partea lui. Văzu felul cum se uitau alții la el, expresia lor circumspectă, felul cum

coborau glasul în prezența lui, atenția studiată față de ea și nu o dată deslușise remarca de „pistolar”. Fericirea ei oarbă făcu loc unei stări de neliniște, la început ușoară, apoi crescîndă, pînă ce ajunse ca o povară grea, apăsătoare.

Prima noapte în Apache Wells a fost un coșmar pentru Taleen. Peste tot răsunau focuri de armă; hotelul se afla deasupra unei cîrciumi și auzea rîsul răgușit al bărbaților, țipetele obscene ale femeilor și nelipsitul zureit de pahare. Era înfricoșată și totuși, avînd brațele lui Calem în jurul ei, teama se mai potoli și pînă la urmă scăpă de ea. În timpul zilei, orașul parcă se cufunda într-un fel de somn letargic, de după beție, dar odată cu venirea nopții se trezea la viață. A doua noapte, un om beat bătu cu pumnul în ușa camerei lor și insistă, cu toate că soțul ei se burzuluise, cerîndu-i, ursuz, să plece de acolo. Calem o lăsă singură un timp și cînd se întoarse avea o vînație la mîna dreaptă, dar după aceea n-au mai fost tulburați.

Taleen încercase să înceapă cumpărarea lucrurilor pentru noul ei cămin, pe care nici nu-l văzuse încă. Calem îl numea, făcînd mare haz, „bîrloaga”, cuvînt despre care mai tîrziu a aflat că amintea în primul rînd, de ascunzișurile cu pereți de pămînt de prin munți ale haiducilor. Tensiunea care creștea în sufletul ei, laolaltă cu dorul de căminul părintesc de care era departe, singură, pentru întîia oară, a dus la prima lor ceartă, scurtă și violentă. În noaptea aceea Calem o lăsase singură în camera de hotel; plecase pentru un șir întreg de ceasuri de groază, în care orice detunătură de armă, orice zgomot puternic, o făceau să tresară. Cînd se întoarse, se vedea că băuse. Taleen a plîns tot restul nopții – între ei ceva se rupsese.

Deoarece momentul plecării lor se apropia din ce în ce, pentru ea lucrurile începuseră să se limpezească, pînă în ziua în care Calem o anunță că nu vor putea părăsi Apache Wells

decît la primăvară, pentru că cei din banda lui Kiowa făceau iar ravagii și voiajul în grupuri restrînse ar fi fost primejdios. Mai mult decît atît, banii se duseseră, cheltuiți cu nemiluita pe cumpărături pentru noul lor cămin – gospodăria lor. Le mai rămăsese puțini bani pentru iarnă așa încît Calem acceptă postul de șerif în Apache Wells. De un singur lucru se bucura ea – aveau să părăsească hotelul acela gălăgios ca să se mute în locuința primarului, un anume Livingston. Taleen se împotrivise puțin, pînă la urmă zîmbi din colțul buzelor.

— Îmi pare rău, Calem, șopti ea, nădăjduiam să nasc copilul nostru în propria noastră casă.

De două ori în timpul iernii aceleia reci, de bărăgan, auzise despre încăierări cu schimb de focuri, în care Calem omorîse oameni – dar toate acestea erau ceva îndepărtat, în afara vieții lor. Nici nu îndrăznise să se gîndească la aceste lucruri și în puținele ceasuri petrecute zilnic cu ea, Calem nu pomenea niciodată de munca lui, vorbea numai despre primăvară și de mutarea lor în vest. Săptămînilor se învolburau aidoma unui caleidoscop viu colorat, bîntuite de vînturile aspre și reci ale iernii. Niciodată, parcă, nu-i fusese cald de-a lungul acelei ierni groaznice.

Zăpada dispăruse de timpuriu, în noul an și bucuria ei creștea. Se dezvoltase din pricina sarcinii și copilul o oțlea. Calem era plin de tandrețe și atent cu ea. Rareori ieșea pe străzile lugubruului oraș, răsărit din coclauri și atunci numai la nevoie.

Pe la începutul lui aprilie, se dusesese în oraș să facă ultimele cumpărături necesare pentru călătoria lor, care urma să aibă loc de îndată ce s-ar fi restabilit, după venirea copilului pe lume și ar fi putut suporta drumul. Terminase tîrguiețile la magazinul „Bon Ton” și tocmai ieșea pe ușă cînd auzi primele împușcături. Chiar în fața ei, trei bărbați dădură buzna pe ușă turnantă a

unei cârciumi. Purtau barbă, erau îmbrăcați grosolan și cu arme în mână. Ea încremeni locului de spaimă și când îl văzu pe Calem venind de pe trotuar ca să-i înfrunte, un țipăt îi ieși din gâtlej.

Era un alt Calem, vedea în el un străin îngrozitor. Haina îi era dată la o parte în dreptul pistoalelor. Avea un chip împietrit, ca o mască. Steaua de argint strălucea viu pe postavul vestei. Cei trei dădură cu ochii de el. I-a văzut cum s-au întors. Mîinile lui Calem au dat să apuce armele, cu o iuțea amănitoare – dar prea tîrziu. S-ar fi spus că glonțul care l-a lovit pe el o atinsese și pe ea. Îi simțise efectul sfîrtecător. Se vaită – ochii i se închiseră. O sfîșiau dureri cumplite în vreme ce alerga pe stradă. Calem se ridică, zăcînd pe o parte. Avea arma în mână. Trase; un bărbat se răsuci în aer, nebunește și căzu jos în praf. La încă un foc de-al lui Calem, sîngele țîșni din fața unui al doilea bărbat. Cel de-al treilea începu să tragă în Calem. Ea văzu stofa neagră a hainei lui sfîșindu-se. Apoi arma lui Calem detună o ultimă dată și al treilea om căzu încet pe spate, prăbușindu-se la pămînt cu un zgomot înfundat, perceptibil.

Taleen era chinuită de niște dureri înspăimîntătoare. Ajunse în stradă, dar nu putu merge mai departe. Căzu, totul din jurul ei topindu-se într-un frison dureros, care-o frigea ca jăraticul.

Pentru Taleen, luna următoare a fost o tortură pe care nu va putea s-o uite niciodată. Nu mai știa mare lucru despre Calem. Fusesse trimis la un spital din St. Louis și se credea că are să moară. Apoi i se trimise vorbă că va trăi, dar ea nu mai dorea să-l vadă. Nu mai putea reveni nici la viața pe care o cunoscuse înainte de a-l fi întîlnit. Era de mult apusă, nu mai exista nicio cale de întoarcere într-acolo. Când se puse din nou pe picioare, îi scrise lui Calem o scrisoare, luîndu-și rămas bun de la tot ce se lega de Casa Livingston. Din ziua

aceea, tumultul uriaș al vestului o înghiți de parcă nici n-ar fi fost vreodată.

Abia după încă o lună Calem Ware citise scrisoarea. Era scurtă:

„CALEM,

Fiul nostru s-a născut mort. Știu că n-ai fost de vină tu și totuși, în sinea mea, altceva nu pot crede decît că tu l-ai ucis. Acum știu ceea ce înainte eram prea tînăra, oarbă ca să fi știut – ești un om cu pecete, un pistolar. Și așa va fi întotdeauna – violența și ura sînt viața ta, o parte din ea mai importantă decît aș fi putut ajunge eu cîndva. Pentru scurt timp am împărtășit același vis cu tine, pentru care îți sînt recunoscătoare. A fost însă un vis nesăbuit și niciodată n-ar putea deveni aieva. Te rog, nu căuta să dai de mine. Nu mă întorc acasă și nici nu te voi mai întîlni vreodată.

ADIO,

Taleen”

CAPITOLUL V: „EU NU TE-AM UITAT NICIODATĂ!”

Ochii căprui rămaseră pironiți într-ai lui, și Calem socotea imposibil să se desprindă de ei.

— Taleen! exclamă, cu respirația întretăiată. Glasul îi răsuna ca un horcăit din gîtlej.

— Da, Calem, zîmbetul ei era silit. Clătină din cap, încet. Nu m-ai recunoscut. Dar, desigur, a trecut mult, mult timp.

— Taleen! repetă el. Apoi scutură din cap de parcă ar fi vrut să alunge tulburarea. Te-am căutat... Doamne, cît am umblat după tine!

— Știu.

Ea șovăi, urmărindu-l din priviri, ca și cum încerca să-l mai accepte o dată, suprapunîndu-i amintirea celui pe care totdeauna îl purtase cu sine.

— Zece ani. Mult a mai trecut! Între timp m-am întors la Michigan de două ori; familia ta nu știa nimic despre tine și chiar dacă ar fi știut, tot nu mi-ar fi spus ceva. Te pierdusem.

— Da, Calem, rosti domol, mă pierduseși.

Schimbarea din ea, liniile ciudate brăzdate pe chipul ei spuneau mult mai multe. După zece ani... Fața lui se aspri ușor, își pierdu expresia.

De ce ai venit aici?

— Ca să te văd. Trebuia să te mai văd o dată, Calem. Auzisem despre tine. Chiar și ziarele din vest îl ridicau în slăvi pe „aprigul șerif din Medicine Bend”. Glasul ei căpătă o nuanță de amărăciune. Cîți oameni ai ucis, Calem? Ziarele socoteau vreo douăzeci și mai bine... trebuie să mai fi fost și alții de care n-au pomenit.

— Asta ai venit să-mi spui?

Ea tăcu. Plecă ochii, închise pleoapele o clipă.

— Nu, Calem. Voiam să te înștiințez asupra unui lucru. Voiam să te înștiințez că, într-un fel, acum înțeleg totul. Înțeleg ce te hărțuia, mereu, mereu. Știu că oameni ca tine n-au niciodată liniște... atîta vreme cît un automat este tot atît de important ca și haina pe care o îmbracă. Nu e vorba să te iert pentru ceea ce s-a întîmplat între noi... mai mult, acum îmi dau seama că nu e nimic de iertat. Dacă știam înainte de a ne fi căsătorit...

— Ai știut. Ți-am spus-o.

— Da, mi-ai spus. Dar nu pricepeam ce însemna pentru un om să trăiască prin arme. Acum am înțeles. Nu poți ști ce a însemnat pentru mine să te văd alergînd pe străzile din Apache Wells ca o țintă vie în fața oricărui bețiv răufăcător. Cu fiecare zi care trecea, mai făceam un pas către moarte. Mă îngrozeam de fiecare dată la venirea nopții. Cînd am fost împreună, mă așteptam zi de zi să te văd mort. Cînd lumea vorbea despre tine, îți spunea „criminalul salvator”, afirmau că folosești insigna ca să-ți ascunzi instinctele tale de ucigaș.

— Și tu ai crezut asta?

— Ce altceva puteam eu crede? Ce să mai cred acum?

— Nu știu. Adevărul, poate.

— Care-i adevărul? Pentru ce lupti tu, Calem? Nu te-ai schimbat și n-ai să te schimbi niciodată. Dorry Dean mi-a povestit ce ți-a spus văduva lui Dingo Brion... că-i părea rău

de tine, nu de Dingo. Pricepi de ce-a spus asta? Fiindcă ai să continui să ucizi cât timp vei trăi... și lumea pune răvășag, în public, ca n-are să mai dureze mult.

— S-ar putea să aibă dreptate, zise, târăgănat. Fața-i era întunecată, ochii care vedeau dincolo de ea, aveau o lumină stranie, straniu de limpede! În orice caz, astăzi, femeile pot merge nestînjenite pe stradă, în oricare din orașele regiunii; copiii lor se pot duce la școală fără a mai fi ținta călăreților beți. Bărbații își pot vedea de treabă, toți cei de prin partea locului trăiesc în voie. O privi drept în ochi, reținând-o. Ai văzut vreodată un oraș încălcat de hoarda crescătorilor de turme? Ai idee ce s-a întâmplat în Dodge și Hay City și în alte orașe cu crescători de vite, înainte ca un om al legii să fi pus piciorul în prag? Acum trei ani, Medicine Bend ajunsese la media de cinci crime pe noapte, trei copii au murit pe stradă când conducătorii de cirezi beți și-au mînat vitele prin oraș, după chef. Dingo Brion a fost primul om, în trei săptămîni, care moare pe străzile orașului Medicine Bend. Și știi de ce? Pentru că le-am băgat frica-n sîn, iată de ce! I-am auzit și eu vorbind... Doamne, de cîte ori nu i-am auzit! Îmi spuneau „ucigaș turbat”... dar țara s-a dat pe brazdă fiindcă, există oameni ca mine care se ocupă de asta.

Se uită la el, apoi clătină din cap, încet.

— Aș vrea să cred acest lucru, Calem. Aș vrea, din toată inima.

— N-am cum să-ți aduc dovezi.

Se afla foarte aproape de el și deodată se trase înapoi, de parcă n-ar fi avut încredere să stea atît de aproape.

— Eu... eu nu știu, rosti ea în șoaptă. Poate că de asta am și venit aici. Eu... eu nu te-am uitat niciodată, n-am putut alunga din suflet tot ce-am simțit cîndva unul pentru altul... Trebuia să știu, să fiu sigură. Eram încă soț și soție, acum...

Stătea liniștită; el încuviință din cap, încet.

— A intervenit un alt bărbat.

— Da, Calem. Dorry Dean m-a cerut în căsătorie. De aceea am vrut să te văd, din nou, să-ți spun. După ce te-am părăsit în Apache Wells, m-am descurcat cum am putut. Am cîntat prin restaurante în Texas... în Amarillo m-a auzit cineva și s-a prezentat. Era un agent teatral cu renume. De atunci am fost într-una pe scenă. Mi-am luat alt nume. A mers bine... am cîntat și în Europa și la New York. Așa l-am întîlnit pe Dorry. Era la New York în căutare de talente pentru noua Operă din Medicine Bend, proprietatea lui. Mi-a plăcut de prima dată, poate am simțit pentru el mai mult decît o simplă simpatie. Acum o lună a revenit la New York să mă ceară în căsătorie. I-am spus că nu sînt sigură, că aveam nevoie de timp să iau o hotărîre.

— Știe că ești măritată cu mine?

— Nu, încă nu. Va trebui să-i spun. Știe că am venit aici ca să... ca să iau o hotărîre. Ce s-a întîmplat astăzi... cînd te-am văzut...

El dădu din cap, încet.

— Acum știi.

În glasul lui răsuna o amărăciune profundă.

Chipul ei își schimbă expresia, părea ciudat de tulburată.

— Nu. Cînd te-am văzut azi dimineață... după ce auzisem de ciocnirea cu Dingo Brion, eram sigură că totul se sfîrșise. Credeam că o să fie ușor, după toți acești ani, să-ți spun. Dar nu este. Am îndoieli și știu că sînt false, fără o semnificație reală... dar nu le pot înlătura. Nici acum.

Ceva de care gîndea că murise în el, prinsese acum viață. Fața ei căpătase altă expresie, era mai matură, își luase o mască pentru a-și ascunde adevăratele sentimente, dar masca dispăru într-o clipă și ceea ce vedea acum înaintea lui făcea să-i zvîcnească sîngele în vine.

Se îndreptă din șale, aproape țeapăn.

— Eu nu sînt omul care să meargă la risc, Taleen.

Niciodată nu mă lansez în joc pînă nu știu pe ce mă pot bizui. Știi, cred că te mai iubesc încă. Totdeauna te-am iubit. Dacă asta înseamnă că te-am pierdut pe vecie... atunci, așa e.

— Nu știu... ce simt pentru tine. Sînt rătăcită între sentiment și realitate. Poate n-ar trebui să-ți spun. Se opri, îi întîlni privirile fără o emoție vădită. Va trebui să fie ca și cum nu ne-am cunoscut niciodată. O să-ncerc să nu-mi amintesc trecutul, ci numai de prezent. Deocamdată, voi rămîne pur și simplu Tally Dickenson, o cîntăreață de la noua Operă a lui Dorry Dean.

El încuviință din cap, domol. Ochii lor exprimau ceea ce în cuvinte nu s-ar putea tălmăci. Apoi, deodată, o trase spre el, o strînse în brațe, buzele căutîndu-se hămesite. Ea se retrase apoi.

— Deocamdată, adio Calem.

O urmări din ochi cum se depărta. Sîngele îi mai zvîcnea încă în tîmple. „Taleen”, șopti. Era un vis și totuși îl zguduise cum de puține ori i s-a mai întîmplat. Pentru prima dată, de ani întregi, își îngăduia reînnoirea unei speranțe pe care refuzase să o exprime. Timpurile se schimbaseră, era mai liniște – fără nicio tăgadă. El mai avea încă proprietatea din Colorado; banii nu însemnau o problemă chiar așa de mare, pentru că salariul lui de șerif la oraș fusese totdeauna bun și cheltuise puțin. Cu Taleen alături de el, din nou...

CALEM MAI AȘTEPTĂ UN MINUT, DOUĂ, PÎNĂ SĂ PLECE DIN locul unde se afla, în spatele Operei. Apoi se îndreptă repede spre stradă. Era preocupat în sinea lui, mereu va fi preocupat, atîta vreme cît se putea bucura de speranța, oricît de

îndepărtată, că Taleen se va întoarce iarăși la el. Trecu pe lângă bătrînul Hiram Hays fără să-l fi văzut, o porni pe strada Texas, în jos, aproape orbecăind. Voia să fie singur, să aibă timp să-și adune gîndurile, să înțeleagă ceea ce se întîmplase.

Coti pe alee. Soarele încă nu asfințise și aleea era cufundată în umbră. Mergea repede, apoi încetini pasul, ciuli urechile. Ceva se apropia de el. Era liniște, o liniște ușor amenințătoare, care-l împresura. Se opri, își trecu mîna împingînd haina îndărăt și atinse patul revolverului.

O armă detună undeva în față. Calem continuă să meargă chiar și cînd s-a tras. Pălăria îi zbură de pe cap și o arsură, ca sărutul unui fier înroșit, îi trecu razant peste creștetul capului. Apoi se lăsă în genunchi și pe mîini, cu arma pregătită. Ceva se mișcă la capătul aleii. Trase două focuri și alergă înainte. Ieși în lumina soarelui. Aleea era pustie. Un șir de uși închise se aliniau de ambele părți, în spatele clădirilor de lemn, scaldate în razele argintii ale soarelui. O ușă se deschise încet, șovăitor și un om cu priviri rătăcite scoase capul afară.

— Ce naiba? întrebă, apoi dădu cu ochii de Calem. Aa, dumneata ești, șeriful! Ce s-a-ntîmplat?

Calem clătină din cap. Își trecu degetele peste rana din creștet. Era ușoară, mai mult o arsură a pielii decît o tăietură. Își vîrî domol arma în toc, încruntîndu-se.

— Nimic, răspunse laconic. Mi s-a părut c-am văzut un coiot colo, la capătul aleii. Vezi-ți de treabă.

Omul se retrase. Calem se uită din nou în sus și-n jos, prin preajmă. Pentru a doua oară într-o singură zi se atentase la viața lui. Cum spusese Cody Clark? *„Poate nu știi ce se întîmplă cînd pui capacul peste un vas care fierbe – atunci ori dă afară, ori sare-n aer”*.

Simțise de luni de zile că transformarea finală a orașului Medicine Bend dintr-o localitate de frontieră într-o citadelă

pașnică se apropia și mai simțise că această transformare va fi marcată de cele mai mari tulburări din câte văzuse orașul vreodată. Coclaurile mor greu și un lucru era evident, anume că cineva – *cineva* – era hotărât să nu-l lase pe Calem Ware să-i supraviețuiască...

CAPITOLUL VI: BOICOTUL

Juan Tobrez era înspăimântat, atât de înspăimântat încât abia își mai trăgea răsuflarea printre dinții lui cariați, gîfîind din greu. Ținea dinții încleștați, altfel i-ar fi clănțănit în cap ca niște castaniete.

— Por Dios!* exclamă el cu un geamăt.

În noaptea aceea trebuia să aprindă două lumînări în fața icoanei Sfintei Fecioare, pentru că abătuse solii de plumb ai morții, care au şuierat atât de aproape de el. Unul îl atinsese în pelerină, sfîrtecînd în ea o gaură mare; celălalt cîț pe ce să-l lovească în cap! Afurisitul de șerif era să-i ia viața! Mii de draci, de ce n-a nimerit în plin, el, Juan Tobrez? Fusesse sigur că glonțul din arma lui avea să-l lovească pe Calem Ware chiar la numele tatălui – și cînd colo, acesta avusese parcă presimțiri rele, se aplecaser înainte și cartușul i-a smuls doar pălăria de pe cap. Și focurile de răspuns ale șerifului au băgat spaima morții în sufletul lui Juan.

Fusesse treabă de cîteva clipe să treacă prin prăvălia de textile din stînga aleii, dar nu era sigur că șeriful nu-l va urmări. Tiptil, se strecură iute, neobservat și odată ajuns pe

* Pentru Dumnezeu! (span.)

strada Texas, dădu buzna în prima cârciumă, ca să se ascundă. Acolo rămase doar un moment, ieșind apoi pe ușa din spate. Își croia acum drum pe aleile dosnice ale orașului, pe furiș, cum numai un datornic vîndut ca el se pricepea. Arma și-o ascunsese sub haină și se ruga lui Dumnezeu ca fața lui speriată, lac de sudoare, să nu-l dea cumva de gol. Ajunse în dosul barului „New Frontier” și răsufierea șuierătoare i se mai domoli în gîtlej. Stătu locului, privi înapoi de cîteva ori în șir, apoi, încredințat că n-a fost urmărit sau văzut de cineva, se furișă înăuntru.

Cody Clark ședea la biroul spațios, negru, cînd Juan Tobrez bătu ușor la ușă. Grămezi de monezi de argint și aur se aflau stivuite pe masă; Cody se ridică precaut, ținînd în mîna arma pe care o scoase din sertarul biroului. Se duse la ușă și strigă tare:

— Cine-i acolo?

— Eu sînt, *patron*, Juan!

— Juan! Ce dracu' vrei?

— *Señor*... e cît se poate de urgent!

Cody mormăi ceva, supărat, dar trase la o parte zăvoarele, două la număr; ușa era căptușită cu plăci de metal, care ar fi oprit pînă și un cartuș tras de-aproape cu o armă de calibrul 44. Se dădu îndărăt cîteva pași, cu revolverul pregătit.

— Bine, atunci intră!

Ușa se deschise și, repede, mexicanul se strecură pe o rînă, închizînd-o. Chipul îi era bîntuit de spaimă.

— Ah, *señor*; *señor*! gemu. N-am nimerit.

— N-ai nimerit ce? Cody trase la loc zăvoarele, apoi reveni la birou. Ținea arma în mîna, sprijinită pe capătul biroului. Despre ce vorbești?

— Șeriful!

— Ei? Calem Ware... ce vrei să spui?

Juan Tobrez își adună puterile, cu un efort. Dădu să rînjească mîeros, dar nu izbuti și făcu o grimasă.

— *Patron...* păi, v-am auzit cum îi spuneai lui Dingo, că cele cinci monezi de aur erau ale ăluia care ardea un glonte în tigva blestematului de *señor* Ware.

— Ce mai e și asta? Cody împietri. Ai auzit tu așa ceva?

— *Si, patron!* murmură mexicanul. Am auzit cu urechile mele. Eram aici, pe coridorul din fața ușii dumneavoastră cînd a intrat Dingo. Am... am auzit ce se vorbea fără să vreau. L-am pizmuit pe Dingo, ce noroc pe capul lui, să risipiți atîta bănet pe el. Și cînd Dingo a dat greș... M-am gîndit că-i mai bine totdeauna să bați fieru' cît e cald... șerifu' și-așa nu s-aștepta așa repede la încă o încercare pe pielea lui, *como no?*

Fața cu trăsături întinse a lui Cody era spelbă.

— Bine, bine... și ce s-a-ntîmplat?

— *Patron...* jur pe *mia madre* care era o sfîntă, o ocazie mai bună nici că aș fi găsit! *Don* Calem parcă dormea mergînd, avea ochii întunecați, gîndurile îi zburaseră pe meleaguri unde nimeni nu le putea urmări. Numaidecît cum a pășit din umbră în plin soare, am așteptat. L-am văzut și mi-am sprijinit arma pe o ladă ca să fiu sigur că ochesc bine. Nu trebuie să dau greș! Nu trebuie! Numai la asta mă gîndeam... Am apăsat pe trăgaci, încet...

— Zi mai departe, fi-ți-ar ochii ai naibii! se răsti Cody. Ce s-a-ntîmplat?

Juan ridică din umeri, ținînd mîinile larg rășchirate.

— A fost mîna lui Dumnezeu la mijloc, *patron...* șerifu' s-a poticnit... împușcătura mea i-a smuls doar pălăria de pe cap. Cu revolverul... *Dios!* Ce iuțeală avea în mîini! cu revolverul a improșcat moartea în mine, da' m-am dus ca umbra.

Cody răsufală ușurat. O clipă, cu stînga, bătut darabana pe birou.

— Te-a văzut? Te-a văzut cineva?

— Nu, *señor!* Jur! Mexicanul desluși amenințarea în ochii lui Cody Clark și fruntea i se făcu iar lac de sudoare. Aș mai fi venit eu aici dacă mă vedea? Oare dragostea lui Juan Tobrez pentru *patron* nu e prea mare ca să-i fi pus cumva viața în primejdie, chiar și pentru o clipă? Nu m-a văzut nimeni.

Clark șovăi, ridică arma în dreptul capului mexicanului, apoi, domol, lăsă revolverul în jos. Pe urmă, trase încet o înjurătură printre dinți. Juan aștepta, cu ochii ținți la stivele de monezi de aur și argint. Cody îi surprinse privirea și un zîmbet îi schimonosi buzele. Luă un dolar de argint și i-l aruncă. Mîinile averse ale mexicanului îl scăpară din zbor și banul căzu, cu un clinchet, pe dușumea. Se aplecă, îl culese de jos.

— Ascultă aici, Juan, zise Cody, răstit. Te bagi ca un tîmpit unde nu-ți fierbe oala. Pentru ce-ai făcut nu pățești nimic... dar dacă suflă un cuvînt numai... îți tai limba din gură cu mîinile mele. Înțelege? Și dacă te-a văzut cineva, dacă știe cineva ce-ai vrut să faci... îi dau voie să te spînzure și eu îți pun ștreangul de gît.

Mexicanul tremura, dîrdîind într-una din cap.

— *Si patron!* se văită. Se dădu înapoi spre ușa.

— Și, Juan... – ochii negri ai lui Cody Clark scînteiau umezi – arma de foc nu ți-e prea la îndemînă. Odată ce nu l-ai nimerit pe Calem Ware și ai scăpat cu zile... ești singurul om în viață care ar putea trîncăni. Nu uita și dacă vrei să mai încerci... ia un jungher... apropie-te și dă la sigur! Trebuie să fii al dracului de sigur!

Mexicanul holbă ochii și buzele lui molatice se răsfrînsă într-un rînjet strîmb. Dădu zăvoarele la o parte, se retrase, închise ușa în urma lui. Cody trase zăvoarele la loc și se rezemă de ușa căptușită cu metal. Fața-i era udă de sudoare. Mexican blestemat, tîmpitul dracului! Trebuia să-l fi ucis pe

Juan numaidecât și totuși, cine știe, poate cîndva Juan are să fie necesar...

Lui Cody Clark îi tremurau mîinile cînd termină de stivuit monezile, apoi, nerăbdător, le răsturnă într-un săculeț de pînză și le puse iarăși în casa de bani. Rămase o clipă îngîndurat, apoi, cu un zîmbet încremenit pe buze, își luă pălăria și părăsi localul.

În stradă, se opri sub porticul din fier forjat, examinîndu-i pe trecători. Nu-l văzu pe Calem Ware și dădu mulțumit din cap. Traversă strada agale și zăbovi ca să privească afișele pompoase din fața Operei. Una din ușile de la vestibul era întredeschisă și după ce se încredință, prudent, că nu-l vede nimeni, Cody păși înăuntru. Îl întîmpină întunericul ciudat al unei săli de spectacole pustii, dar nu șovăi odată aflat în interiorul mohorît, ci își văzu de drum, trecînd prin foaier spre scări, pe care le urcă apoi iute. La capătul coridorului superior dădu cu ochii de căldarea de lemn a unei femei care spăla pe jos cu un șomoioș – femeia însă nu se vedea. Bătu la o ușă pe care scria *Accesul publicului interzis*, apoi o deschise larg.

Dorry Dean ședea la un birou spațios, dinaintea ferestrelor în formă de evantai, care dădeau în stradă și spre munții albaștrii din zare. Fața lui durdulie zîmbea, dar ochii galbeni-bruni, păreau a fi învăluiți în fum. Cu mîna lui butucănoasă, înșfăcă un revolver Derringer cu două țevi, îndreptîndu-l exact spre pîntecul lui Cody.

— Tu ești, Cody! Arma dispăru.

— Eu, în persoană! Închise ușa în urma lui și se apropie rămîinînd în picioare dinaintea biroului. Ai auzit niște împușcături cu puțin în urmă? Trei focuri.

Dorry încuviință din cap.

— În Medicine Bend focul de armă, Cody, este încă ceva destul de obișnuit.

— Dar nu destul de obișnuit, de acum încolo ca să mă mulțumească și pe mine... și nu prea obișnuit când aceste focuri sînt trase în stimatul nostru șerif.

Dorry se dumiri. Scaunul se înclină cu zgomot pe picioarele din față, rămase o clipă în această poziție, apoi încet reveni la loc.

— Din nou a eșuat, nu? Asta trebuie să fie, că altfel n-ai fi acum aici. Mîine vor fi îngropați în Medicine Bend doi oameni în loc de unul. Dingo are tovarăș.

— De astă dată, nu, îi taie vorba scurt, Cody. Tîmpitul ăla afurisit de Juan, el a fost... a tras în Calem cu gîndul la bani și nu l-a nimerit. Calem n-a fost nici el mai breaz. Nici măcar nu l-a văzut pe Juan.

Dorry strînse buzele, fluierînd surd. Ochii i se cătrăniră.

— Nu prea-mi place să mă amestec în treburile altuia... dar ăsta a fost un joc al dracului de nesăbuit.

— Crezi că nu-mi dau seama? Zănaticul ăla m-a surprins vorbind cu Dingo... și s-a gîndit, de vreme ce Dingo a dat greș, că i-ar plăcea că cîștigue cu ușurință o sută de dolari. În două zile și-ar fi băut și mințile, dar merita...

— Nu și în cazul nostru, Cody. Dean își bălăbănea greutatea enormă înainte și înapoi. Ochii lui galbeni, posomorîți se întoarseră îndărăt la fereastră, pe deasupra acoperișurilor, spre munții din zare. N-aș fi crezut că ai să fii în halul ăsta de prost. Dacă știam așa, nu m-aș fi asociat cu tine în treaba asta.

— Ce ușor e să vorbești! i-o reteză Cody. Nici măcar tu nu i-ai fi putut veni de hac unuia ca Ware numai cu vorba. Ar fi trebuit să se tragă cu o armă care merge la sigur.

— Spuneai că Dingo merge la sigur.

— Așa-i dacă e să se întîmple. Dar atît i-a fost. Data viitoare...

— Mai poate fi vorba de data viitoare? Cu Calem nu-i de

glumit. Și mai e și periculos. Te ucide cît ai clipi dacă-și dă seama că e-n primejdie. Ce șanse crezi că ar avea vreunul din noi în fața pistoalelor lui Caleb Ware, Smith & Wesson, calibrul patruzeci și patru? Nici prin gînd nu-mi trece, Cody, să-i slujesc drept țintă. Scopul nostru era descotorosirea de Caleb Ware.

— Oare ce știe Ware? Bănuiește probabil că cineva, i-a plătit lui Dingo o sută de dolari ca să-l ucidă. Asta-i tot și nici măcar n-are certitudinea. Nu l-a văzut pe Juan. În privința asta nicio primejdie. Cînd ai de făcut un lucru, trebuie mai întîi să-ți alegi unealta potrivită. Eu am avut ghinion în legătură cu unealta folosită, asta-i tot.

— Poate că da, poate că nu. Ei și dacă Dingo nu murea pe loc... dacă Ware punea mîna pe zănaticul ăla de mexican? Cît timp îi trebuie pînă să vină la tine! Și fără tine...

— Fără mine, tu ești pierdut! îi întoarse vorba Clark, răstit. Să-ți intre asta bine-n cap.

— Da, da, Cody! Pleoapele se lăsaseră peste ochii gălbui ai lui Dorry. Pentru că ești aici, să-ți arăt ceva. Trase un sertar de la birou și luă o hîrtie împăturită. Am primit-o de la cei din societatea „North American Smelter”. Acceptă propunerea noastră. Am încheiat ieri tranzacția în legătură cu terenul. Am plătit opt dolari per pogon, pentru o mie de hectare, cu drept de folosință a căii ferate. Cei de la „North American” concesionează acest teren, destinat unei topitorii, pentru suma de douăzeci de mii dolari de îndată ce se ajunge la o învoială cu Asaph. El n-o să aibă niciun motiv să dea înapoi. Îl vor plăti deopotrivă și pentru minereu și nu vor mai trebui să trambaleze totul cu vaporul cale de șase sute de mile. La Medicine Bend dezvoltarea se va face simțită anul viitor, cam pe vremea asta. Minele vor funcționa din plin. Am căpătat opțiune asupra fiecărui acru de pămînt care nu este proprietatea lui Asaph și drepturi de exploatare

asupra unora care-i aparțin. Și el habar n-are. Ce rămîne, ia orașul.

Dorry strînse, încet, un pumn gras.

— Crezi că Asaph o să ne dea de furcă?

— Cînd e vorba de fratele lui? Dorry se porni pe un rîs teatral. O să-l înghită flăcările iadului, dar n-o să se apuce să facă nimic. E un om bogat și asta o să-l îmbogățească și mai mult. Dar deocamdată cineva i-a venit de hac în propriul lui joc. Dorry clătină din cap. Tot ce rămîne este să se dea sfoară în țară prin Medicine Bend. Cînd o să se ducă vestea despre asta n-o să se mai găsească niciun petic de pămînt de vînzare, cinci mile de-a lungul căii ferate. Noi am cumpărat cît ne-a ținut punga fără să fi fost dați în vileag. Pe măsură ce „North American” îl cîștigă pe Asaph, el are să miroasă că nu-i a bine și atunci trece la acțiune. Noi va trebui să-l împiedicăm, să-i punem bețe-n roate pînă atunci.

— Cît timp avem în față? Ochii lui Cody se subțiaseră.

— Al naibii de puțin. Și dacă te gîndești bine ai să-ți dai seama cît de mult ai riscat în atentatul ăsta tîmpit la viața lui Calem. Nu mai poți risca deloc. Nici n-ai cum să-l alungi pe Calem. Am făcut eu sondaje în ce-l privește. Știe exact pînă unde trebuie să meargă. El mizează pe faptul că are să supraviețuiască actelor de violență din acest oraș... și după cum se vede are să cîștige.

— Pe dracu'! mormăi Clark. A, nu, chiar de-o fi să-l ucid cu mîna mea.

Dorry ridică din umeri.

— Treaba ta. Eu am lansat afacerea pe piață. Noi am vîrît pînă la ultimul dolar în chestia asta. Topitoria o să scoată banii înapoi cu vîrf și îndesat, dar nu-i de ajuns. Cei care stăpînesc Medicine Bend vor cîștiga bani grei lună de lună. Orașul însă va trebui să fie larg deschis. Vom avea procente la orice fleac. Epoca creșterii animalelor a venit și s-a dus în

Colorado. Vitele lui Asaph mor de foame, trebuie să-și taie turmele. El se îmbogățește de pe urma minelor, dar transportul pe apă cale de șase sute de mile îi mănîncă cea mai mare parte din venit. Cu o topitorie aici – ne vom procura transportul minereului pe apă de la orice mină pînă la trei sute de mile de oraș. Și nu e vorba de un oraș care să existe cîtiva ani și apoi să moară; minele sînt bogate și vor dăinui. Pe meleagurile astea mineritul va fi totdeauna în floare – și orașul are să prospere. Averea însă nu se face totdeauna legal; de la fiecare bar, de la fiecare blestemat de tripou și cîrciumă vom avea partea noastră. În doi ani vom fi oameni bogați, în zece vom fi stăpîni pe o treime, din bunurile regiunii. Astea, nu sînt presupuneri, ci fapte. Argint, aur și mai cu seamă cupru. Vom stăpîni minele, orașul, mijloacele de transport pe apă, topitoria. Nu se poate să dăm greș. Și un singur om nu ne poate sta în cale.

Se opri ca să-și tragă răsufierea, gîfîind grotesc.

— Cody, gîndește-te la asta! Ce sus o să ajungem! Atît de sus încît unul ca Asaph Dean o să fie un nimic. Îl cumpărăm și-l vindem pe bani buni. Noi trebuie în orice caz să punem mîna pe oraș. Nu mă interesează cum o să facem – dar trebuie negreșit. În clipa de față, Medicine Bend se află în cumpănă: ori să se statornicească și să înceapă treptat construirea, ori să se avînte spre a ajunge cel mai mare și mai răsunător oraș de graniță, cum n-a văzut America nicicînd. Noi sîntem pe cale să-i dăm un brînci în direcția cea bună. Am lucrat destul pe sub mînă; pînă ce Calem Ware moare sau o șterge de aici, trebuie s-o ducem așa mai departe. Nimic nu l-ar reține să ne ucidă pe amîndoi, dacă află cumva că noi am pus la cale să-l omorîm. Avem însă prea multe motive să trăim, ca să ne riscăm beregata tocmai acum.

— Totdeauna există un anumit risc, Dorry, zise Cody, încet. Ascultă-mă ce-ți spun, astăzi, în Medicine Bend și

pesemne în toată regiunea nu există niciun om care să-i poată ține piept cu arma lui Ware.

Ochii mohorâți ai lui Dean se limpeziră.

— Dar într-un alt stat, Cody?

Proprietarul tripoului ridică din umeri.

— Păi, în alte părți există vreo zece oameni deopotrivă cu Ware în ale armelor. John Wesley Hardin din Texas, băiatul ăla Bonney din New Mexico, Wyatt Earp din Tombstone, Bat Masterson, Harley Baskam din San Antonio care-i probabil cel mai mare dintre toți. Aș mai putea numi încă șase, să zicem, care să aibă sorți de izbîndă asupra lui Calem Ware.

— Nu-i nevoie, Cody. Dorry schiță un zîmbet. Am trimis după Harley Baskam. Vine aici săptămîna asta. Este singurul în viață care l-a pus cîndva pe Ware cu botul pe labe. Probabil singura creatură de care Ware se teme. Mi-a spus odată că a rămas în camera de hotel, în San Antonio, în noaptea următoare uciderii lui Ben Wryson, fiindcă știa că Harley Baskam l-ar fi ucis dacă dădea cu ochii de el. Am cumpărat arma lui Baskam – prețul e însă de speriat. Va trebui să mai obținem un rabat.

— Harley Baskam! Cody Clark pronunță numele cu un soi de venerație amestecată cu teamă. Omul care manevrează arma cel mai iute din lume. Douăzeci și șase de morți la activul lui. Se încruntă. Nu știi, Dorry. S-ar putea să fie o greșeală că mai băgăm încă un om în afacerea asta. Dar merită, numai să-l înlăturăm din drum pe Calem.

Dorry Dean încuviință din cap.

— Un om ca Baskam e altceva decît Calem Ware. Poate nu-i așa ușor să-l ucizi, dar să-i bagi frica-n sîn e sigur mai lesne. Cînd o să-l doboare pe Ware, n-are să aibă nicio însignă pe piept. Ne putem sluji de un om ca el pentru a aduce orașul pe brazdă. Asta trebuie făcut, cu o mîină forte și iute.

Cody îl întrerupse, fața lui întunecată luminîndu-se.

— Am luat parte la jocuri, Dorry, cînd potul ajungea la cincizeci de mii dolari – dar afacerea asta le întrece pe toate.

Se întoarse, făcu vreo cîțiva pași spre ușă, apoi rămase locului.

— Și în timp ce îl așteptăm pe Baskam să apară, eu o să mai pregătesc ceva, ca să duc la bun sfîrșit partea mea din tîrgul nostru. Acum am să încerc o altă pistă.

Dorry urmări din priviri cum ușa se închise în urma proprietarului de tripou. Se întoarse cu scaun cu tot. Privea în stradă prin fereastra în formă de evantai. Îl văzu pe Cody ieșind cu pași iuți, uitîndu-se în susul și în josul străzii, apoi traversînd-o fără să mai privească în urmă. Dorry ținea în mîna lui grasă pistolul Derringer; fața-i era numai broboane de sudoare. Zîmbetul lui era o strîmbătură, fără nicio noimă, cînd ținti partea cea mai lată din spatele lui Clark. Apoi încet, cu părere de rău aproape, lăsă jos arma.

— Și cînd vine scadența, am să încerc și eu o pistă Cody, șopti.

CAPITOLUL VII: COMLOTUL

Era puțin după ora patru după-amiază, când Calem s-a dus la birou. Deși trecuse de prînz, nu-i era prea foame. Nodul greu, musculos, din stomac îi mai dădea crampe și simțea un tremur ușor în picioare. În birou avea o sticlă cu whisky, dar nu se încumetă să tragă o dușcă. Încruntă sprîncenele și fața lui slabă căpătă o expresie aproape buimacă. Închise ochii și ascultă; același zgomot îndepărtat, miorlăitul pierdut parcă în zarva orașului.

Fața i se făcu numai broboane de sudoare; scutură capul. Nu putea continua să se supună acestei veșnic prezente amăgiri. Nu era nicio fiară, ci pur și simplu un oraș, un oraș de graniță abia înfiripat, care avea prilejul fericit să ajungă ceva mai ca lumea. Prea îndelung trăise la un pas de moarte, prea ajunse să o cunoască bine – asta era nenorocirea. Tocmai simțul morții îl făcea să-și închipuie că aude vaierul acela de fiară înfometată... și totuși. Doamne, cît de limpede se auzea!

Se duse cu un pas nesigur la scară și o urcă. Găsi ușa neîncuiată, dar cheile atîrnau în locul lor obișnuit. Iar uitase chelnerul să încuie ușa – dar nu era nimic, în arest se afla numai Charley Drew și el n-avea unde să plece. Calem intră în secția celulelor, trase ușa după el și o încuie, apoi puse cheile

în cuiul de pe partea dinăuntru a ușii. Acolo, sus, era cald, însă ferestrele odată deschise, promiteau aer.

Charley Drew ședea pe pat, cu masa rudimentar construită dinaintea lui. Fila atent niște cărți și se uită în sus, zîmbind, la Ware.

— Bună, șerifule, spuse. Își trecu degetele subțirate prin părul tărcat cu alb. Era nebărbierit și ochii îi ardeau ciudat. O paloare îi năpădisese pielea arsă de soare. Deodată se porni pe o tuse cumplită. Spasmul a fost scurt, dar l-a lăsat gîfîind, cu răsufierea întretăiată. Nu se lăsa copleșit de boală. Rîse. Am auzit spunîndu-se că ai avut de furcă azi dimineață. Niciodată nu l-am socotit pe Dingo un răufăcător. Dooley ar fi trebuit doborît.

— Îți mulțumesc, Charley, dacă vrei cumva să mă pui în gardă, rosti Calem, plictisit. L-am și văzut pe Dooley Brion. Venise pentru Dingo. N-o să fie tărahoi.

Charley mișca mîinile cu dexteritate. O carte de joc apăru ca din pămînt. Era un as.

— Curioși oameni și cartofoarii ăștia, spuse, dus pe gînduri. Își bat capul să învețe toate pungășiile la joc și pe urmă niciodată nu le pun în practică. Nu există nătărăi mai mari ca cei ahtiați după jocul de cărți. O dată am cîștigat o sută de mii într-o croazieră pe Mississippi, în '68 și apoi am pierdut toată blestemăția asta dintr-un foc, la New Orleans.

— Norocul omului e capricios, Charley.

— Da, asta așa-i.

Drew se uită fix în altă parte; Calem înțelese unde voia să bată. Simți iar nodul din stomac strîngîndu-i-se și plecă mai departe.

Intră în ultimă celulă pe stînga. Își atîrnă haina, se desfăcu la guler și la cravată, descheie cataramele de la centiron și-l puse în cuier. Apoi scoase cizmele și își frecă picioarele în ciorapi unul de altul. Auzea foșnetul cărților de joc ale lui

Charley Drew, în timp ce se lungea pe spate în patul tare. Închise ochii. Se zvîrcoli neliniștit, apoi se așează în capul oaselor, scoase un trabuc din buzunarul cămășii și îl aprinse. Pufăi în tăcere cîteva clipe.

Taleen se afla în Medicine Bend. Gîndul ăsta se ivi brusc, forțat din ungherele ascunse ale minții lui, unde îl îndepărtase. Nu cuteza să se gîndească prea mult. Avea prea mare nevoie de ea. O mai iubea încă, niciodată nu contenise să o iubească. Încerca să se gîndească anume la o altă femeie, să facă în așa fel încît un alt chip să-i sălășluiască limpede în minte. Pentru o clipă izbuti, gîndindu-se la Cora Dean, cu ochii ei negri, tragici; apoi imaginea Corei se înceteșă, schimbîndu-se în aceea a Taleenei. Era un chip binevoitor, cu niște ochi ageri, semeți și o gură cărnoasă. Fata frumoasă de odinioară devenise o femeie puternică, plină de încredere în sine. Dorry Dean era îndrăgostit de Taleen, voia să o ia în căsătorie. Colțurile gurii i se lăsară în jos; își îndreptă ochii spre armele din perete, apoi clătină capul. Nu era nicidecum o soluție; mai rău, îl va costa și ultima șansă pe care ar fi avut-o ca Taleen să se mai întoarcă...

Strivi trabucul pe dușumea aproape cu sălbăticie, apoi se lungi din nou. Închise ochii. La naiba cu Dorry Dean și Dooley Brion, cu Cody Clark și cu toți ceilalți. Mai cu seamă cu Medicine Bend și cu fiara care se tînguia, caracterizînd viața lui aici...

Se trezi lac de sudoare. Aripa arestului era cufundată în întuneric. Cînd se ridică, o pală de vînt răcoros îl izbi în față. Bezna învăluia orașul și încet, încet, zgomotele nopții începură să se deslușească. Calem ședea pe marginea patului, cu gura parcă plină de vată; plămîinii îl dureau, nodul apăsător strîngîndu-i-se în pîntece. Se ridică în picioare dinaintea ferestrei cu gratii și inspiră adînc. Aerul era curat, mirosea a ploaie parcă. Dar n-o să plouă la noapte și n-o să plouă

săptămîni întregi. Norii aveau să se bulucească în înalturi, iar vîntul se va abate către preeria îndepărtată și, în cele din urmă, ca și cum reprezentăția de pe cer ar fi ajuns la un deznodămînt, avea să se pornească ploaia. Cînd se pornea, ținea zile în șir și Texas Street devenea o mlaștină în toată legea.

Se auzi scăpărarea unui chibrit la celălalt capăt al coridorului și lumina slabă, gălbinișoasă, aruncă umbre lungi peste tencuiala pereților. Îi veni un iz acru de fum de trabuc, Calem scutură din cap ca să-și alunge rămășițele somnului; se așează în pat și-și încălță din nou cizmele. Își prinse centironul cu armele, puse haina pe el, se încheie la guler și își potrivea cravata. Apoi ieși, mergînd cu un pas sigur pe coridorul întunecat unde, la capăt, găsi lampa și o aprinse. O clipă, flacăra pîlpîi fumegînd, apoi începu să lumineze din plin. Calem îl văzu pe Charlie Drew rezemat de perete, în celulă, cu un trabuc între dinții albi. Ochii lor se întîlniră o secundă, totuși amîndoi tăcură. Calem descuie ușa căptușită cu o placă de fier și ieși afară, pe scări. Trase ușa după el dar nu o încuie, prinse cheile în cui, apoi coborî încet treptele.

Cineva aprinsese lampa în birou, dar încăperea era goală. Cînd se îndreptă cu fața spre pupitrul de lucru, ușa principală se deschise cu zgomot și intră chelnerul mexican încovoiat din pricina tăvii împovărate. Rînji, așează ibricul cu cafea și o ceașcă pe pupitru.

— Molly a trimis-o, i se adresă chelnerul.

Așteptă o clipă, dar Calem nu spuse nimic, așa că porni pe scări în sus cu cina pentru Charley Drew.

Calem turnă cafeaua neagră în ceașcă, trase un sertar, scoase o sticlă. Turnă alcool în cafea și așează la loc sticla în pupitru. Ridică ceașca și miroși lichidul aburind. Îl durea rău burta de foame. Sorbi încet cafeaua, apoi scurse ceașca; o umplu din nou, dar nu mai adăugă whisky. Dădu pe gît

cafeaua cu înghițituri lacome – îi plăcea cum îl ardea pe beregată.

Orașul se trezise la viață, când Calem ieși din birou. Pe strada din fața barului lui Cody Clark, „New Frontier”, patru butoaie cu smoală aruncau în sus flăcări șerpuitoare, iar un bărbat într-o uniformă roșie bătea de zor într-o tobă de alamă. O jumătate duzină de cai stăteau priponiți, iar călăreții umblau de colo-colo pe stradă. Peste drum, un grup gălăgios de mineri, ușor identificabili, intra într-o cârciumă. Un pian se auzea ca o zdrăngăneală nearmonioasă. Ferestrele de deasupra foaierei de la Operă erau luminate și un om de culoare aprindea lămpile cu abajururi de aluminiu din dreptul celor trei ochiuri de geam.

Calem se opri să-și aprindă o țigară de foi. Trase fumul în plămîni, îl degajă ușor într-un firicel vaporos. Ochii i se îngustară. Pipăi cu mâinile armele din tocuri, le slăbi puțin, apoi porni să facă primul rond. Mergea încet, cu pas măsurat; niciodată nu trecea pe același drum seară de seară; prea ar fi fost la îndemîna cuiva să se așeze în așteptarea lui. Dacă stătea locului înainte de a pătrunde în fundături sau pe alei întunecoase, popasul se făcea pe neobservate. Și cu toate că apariția lui era neprevăzută, observa orice mișcare a fiecărui om de pe stradă.

Prin mijlocul Medicine Bendului trecea o linie invizibilă de demarcație, o linie despre care știa oricine în oraș. Capătul nordic al orașului aparținea crescătorilor de vite; însoțitorii călări, conducătorii de cirezi, proprietarii de vite patronau cârciumile și magazinele aflate la nord de Calea Idaho. La sud de strada principală care tăia orașul, aveau prioritate mineri, în vecinătatea debușeurilor navale pentru transportul minereului; aici, în partea de sud a orașului, se iscau cel mai adesea scandaluri, pentru că posesorii de vite stăruiau în a patrona localurile minerilor. Unele din ele, ca de pildă „New

Frontier” a lui Cody Clark, sau Opera lui Dorry Dean, erau deschise pentru ambele grupări – dar în general fiecare în parte își favoriza propria fracțiune din oraș.

Legal, funcțiunea de șerif era remunerată din impozite, dar în cazul lui Calem Ware, în urma propriilor lui insistențe, s-a renunțat la acest sistem. A fost în avantajul lui Calem, pentru că de la arest nu scotea prea mulți bani – onorariul lui rămânea același, indiferent de numărul arestărilor făcute. Atitudinea lui a influențat poziția orașului față de el. Majoritatea șerifilor prea erau înclinați să se slujească de calitatea lor de a percepe impozite ca să stoarcă salarii enorme de pe spinarea cetățenilor – iar resentimentele față de asemenea tactici duceau de obicei la vărsări de sânge.

Buclucul a început la capătul sudic al străzii Texas. Calem traversă strada, nedumerit de atîta monotonie; era după opt și nu auzise niciun foc de armă, nu se amestecase în nicio încăierare. Prea era liniște. Se afla la a treia ușa lîngă cîrciuma „Glad Hand”, cînd deodată geamul din față se făcu țandări; niște oameni vociferau și dinăuntru se auzea venind un zgomot ca mugetul de taur. Fără a-și întrerupe firul gîndurilor, Calem alergă spre ușile batante, scoțînd armele. Încăperea era plină de un fum să-l tai cu cuțitul, iar căldura atîtor trupuri aburise oglinda din dosul barului. Oamenii erau împinși în lături de la mijlocul dușumelii și, în spațiul creat, doi mineri se tăbîrceau într-o încăierare.

Erau de statură egală, amîndoi cu început de chelie, amîndoi asudînd de mama focului și, cu toate că neîndemînatici, își cărau la pumni grei, forțîndu-se să se doboare unul pe celălalt. O clipă, Calem rămase locului. Nimeni nu băgase de seamă apariția lui acolo, pînă și barmanul se aplecase peste tejghea, atent să urmărească evoluția celor doi luptători. Timp de două minute, poate, bătălia se desfășura cam la egalitate; apoi, unul dintre ei trase

o lovitură ca de măciucă, iar celălalt se prăvăli. Numaidecât învingătorul urlă triumfător și sări înainte să-i mai ardă câteva celui căzut la pământ. Cizmele de miner, ținute cu piroane grele, l-ar fi vătămat rău de tot. Calem își dădu seama și interveni imediat. Făcu vreo câțiva pași, aruncînd la o parte pe unul care-i stătea în cale și îl lovi pe minerul cu pricina, cu patul armei. Spatele acestuia se curbă ca un arc, sub forța loviturii și căzu de parcă ar fi fost un sac. Celălalt se ridică în picioare, poticnindu-se cu ochii încetoșați de băutură, ațintiți bezmetic asupra adversarului.

— Ia-l sus! porunci Calem. Voi doi o s-aveți timp să vă săturați de somn.

Minerul rînji, hăbăuc.

— Aa, al naibii, ne jucam și noi, șerifule!

— O să continuați la răcoare. Hai, șterge-o!

Un moment, minerul pus pe hartă se zgîi, apoi dădu din umeri, se aplecă și-l ridică în brațe pe vrăjmașul doborât, proptindu-l cu o smucitură pe un umăr. Rînji la mulțimea de bărbați strînși ciotcă.

— Halal, a fost o scărmaneală pe cinstel!

Calem mergea în urma lor și ușile se trîntiră după el.

Oamenii se prăpădeau de rîs, bine dispuși și un pian mecanic, unul din primele din regiune, începuse să cînte, strident, o melodie populară de jale. Calem ajunsese cu prizonierii săi în mijlocul străzii, oamenii îi ocoleau ca să poată trece. Cînd se aflară în fața Operei, se auzi o droșcă uruind lîngă ei. Calem desluși un bărbat și o femeie, rezemați de spetează ca și cum n-ar fi vrut să fie recunoscuți. Era trăsura lui Dorry Dean; Calem recunoscă perechea de cai roibi. Dorry și Taleen? Buzele i se lăsară în jos cu răutate și minerul, uitîndu-se în urmă, mări iute pasul.

Femeia își împinse umerii înapoi, pe scaunul acoperit cu un material din păr de cal și își lăsă capul în jos, deși avea un

văl pe obraz. Butoaiele cu catran din fața barului „New Frontier Saloon” luminau strada aproape ca ziua.

— Trebuie neapărat să treci pe strada Texas? întrebă ea iritată.

Bărbatul întoarse capul. Fața-i era întunecată, ochii strălucitori. Zîmbi arătîndu-și dinții albi și egali.

— Pentru ce ți-e teamă, Cora? Calem n-are ochi de pisică, știi foarte bine. Și chiar dacă ar avea, vălul ăsta te ține tăinuită.

— Nu sînt sigură, rosti femeia repede. Cody, asta-i nebunie curată. Mergi prea departe.

— Crezi? Jucătorul riscă întotdeauna.

— Dar, te rog, nu m-amesteca pe mine. Cîteodată, Cody, am impresia că ți-ai pierdut mințile.

— S-ar putea, Cora – cel puțin în ce te privește, întinse o mîină și o apucă pe a ei. O clipă se retrase, apoi rămase cu mîna într-a lui.

— Aș vrea să cred asta.

— Nu ți-am dovedit-o?

— Cred că da... în felul tău.

Cînd droșca ajunsese la capătul străzii luminate, iar orașul rămăsese mult în urmă, ei îi veni inima la loc. Ridică vălul de pe chip și se răsuci în scaun ca să-i vină în față.

— Nu putem s-o ducem așa o veșnicie. Au și început clevetelile.

— Pe care nimeni nu le crede.

— Dar pe care destul de curînd oamenii se vor apuca să le creadă.

— Știi și asta. Îți închipui că nu mă trec nădușelile clipă de clipă, zilnic, la gîndul ăsta?

Pe întuneric, chipul lui părea un oval nedeslușit.

— Prea te pricepi să le ticluiești, Cody! Uneori mă întreb dacă ții la mine cît negru sub unghie. Ce urmărești, Cody?

Își petrecu brațul în jurul ei, o trase spre el.

— Pe tine și nimic mai mult!

— Țasta nu-i un răspuns. Pe mine mă ai. Voi face tot ce-mi ceri. Dacă vrei să-l părăsesc pe Asaph, să fug... numai să-mi spui. Nu mă-ntreba nimic, Cody, tu spune-mi numai!

El se retrase brusc.

— Asta ar stîrni un tărăboi nemaipomenit, nu crezi?

Asaph Dean stăpînește jumătate din regiunea Colorado... este omul cel mai bogat din vest. Ce șanse am putea avea noi? Îți închipui că ne-ar lăsa să plecăm? E un moșneag, Cora, cu douăzeci de ani mai în vîrstă ca tine... tu ești un bun al lui, la fel ca pămîntul, vitele, minele. S-a luptat ca un nebun să păstreze ce-i aparține... niciodată n-o să te lase să pleci... deocamdată n-am avea cum să-i ținem piept.

— Deocamdată? Așa o să fie mereu!

— N-ai încredere în mine?

Ea se împietri.

— Cody, să nu mă-ntrebi niciodată asta. Eu sînt îndrăgostită de tine, dar nu-s idioată. N-am încredere în tine. Știu că ești un mincinos și un escroc, iar eu destul de vanitoasă ca să gîndesc că aș fi o excepție pentru tine. Dacă n-aș gîndi astfel, aș mai fi eu aici, acum? Dacă Asaph ar afla vreodată...

— Ne-ar ucide pe amîndoi. Nicio scăpare n-ar exista. Nu s-ar lăsa pînă nu ne-ar nimici. Cu arma n-aș putea ajunge la el. Are oamenii lui, oameni ca Ware... n-aș avea nicio șansă.

— Cred că nu.

— Trebuie să așteptăm. Se opri. Nu prea mult. Îți făgăduiesc acest lucru. Am pus ceva la cale...

— Tu, totdeauna pui cîte ceva la cale, Cody... și niciodată nu-ți merge. Glasul ei era plin de amărăciune. Ce rost mai are, Cody? Viitorul nu ne pregătește nimic. Uneori, uneori...

El tăcu pentru moment, apoi își trecu din nou brațul în jurul ei.

— Tu știi foarte bine.

— Dacă te-aș putea crede, Cody... oh, numai dacă te-aș putea crede!

Se așternu liniștea între ei. Droșca uruia mai departe, copitele cailor răsunînd deslușit. Răsări luna.

— Smocuri de nori iuți se îngrămădeau dinainte-i, ca și cum ar fi stat în calea înaintării astrului pe bolta cerească. Silueta uriașă, neagră, a reședinței lui Asaph Dean se ivi în zare. Două ferestre, la jumătatea inferioară a imensei clădiri, erau luminate, restul se afla cufundat în beznă. Droșca făcu puțin zgomot cînd intră pe poarta trăsurilor, apucînd-o pe alee spre casă.

— Asaph nu se întoarce de la Denver decît mîine, Cody, șopti ea. Aș putea să scap de cei doi mexicani...

— Acum cine riscă? întrebă el, aspru. Nu fi proastă, Cora. Ne-ntîlnim și noi cînd om putea. La noapte... la noapte am altceva de făcut.

— Ceva în legătură cu... noi?

El șovăi o clipă.

— Da.

Trăpașii se opriră brusc. Femeia lunecă de pe scaun în brațele lui. Rămaseră înlănțuiți un moment, apoi el se desprinsese.

— Să nu mă amăgești, Cody! rosti ea pe șoptite, cu o voce aspră, violentă. N-aș putea rezista, nu, după...

O sărută.

— Nu fi nebună. Te iubesc, Cora, pentru că ești tare, pentru că știi ce vrei și te zbați să obții ce ți-ai pus în gînd, cu orice preț. Lucrurile vor merge bine. Îți făgăduiesc.

Îl sărută încă o dată, pătimaș, apoi se strecură afară din trăsură. Auzea pasul ei ușor pe prundișul drumeagului – o ușă

se deschise și se închise, încet, îmboldi caii. În lumina de un galben spălăcit ce răzbea pe fereastra prin fața căreia trecu, fața lui avea o expresie lugubră, batjocoritoare. Duse mîna la gură, își frecă buzele, apoi se porni pe chicotit – lovi cu hăturile ca să iuțească roibii, s-o ia la trap.

Jumătate de oră mai tîrziu, mîna caili pe un drum tivit de arbori, care ducea spre nord. La o casă se vedea lumină și opri în curte. Clădirea era mică, gardul într-o stare jalnică, acoperișul într-o rînă. Părea aplecat, o coamă în bătaia vîntului de munte, care sufla veșnic prin preajmă, în rafale. Cody Clark stătu liniștit un moment, pînă ce ușa se deschise și silueta unei femei se profilă în lumina tremurîndă a unei lămpi. Apoi coborî agale.

— Cine-i acolo? întrebă femeia, speriată.

— Cody Clark, doamnă Brion, răspunse. Am auzit că Dooley se află în oraș și voiam să stau de vorbă cu dumneavoastră.

— Bănuiesc c-așa o fi, spuse femeia. Dă-te jos și poftim înăuntru.

Cody veni la ușă. Casa nu avea aproape niciun fel de dichis, dar era curată. În dosul cocioabei fusese înjghebat un fel de șopron cu o singură odaie și o pătură murdară spînzura pe o frînghie, slujind drept perdea. În stînga, în prima încăpere, se aflau un bufet nevopsit și o sobă neagră de tuci. Burlanul era crăpat și un praf roșietic se adunase acolo unde ploaia se prelingea, prin spărturile din acoperiș. Scîndurile dușumelei erau scîlciate și printre găuri se vedea pămîntul răscolit. Două balansoare hodorogite se găseau în cealaltă parte a încăperii, iar un pat de proporții uriașe, înjghebat ca vai de lume, ocupa un perete întreg. Patul lui Dooley; femeia și copiii dormeau în șopron.

Cody Clark intră în odaie, clipi în lumina lămpii care pîlpîia pe o masă de brad ponosită. Două covoare de Navajo

mîncate de molii, o masă lucrată de mîntuială și o banchetă, completau mobila casei. Cody își dresе glasul; scoase din haină un săculeț de piele. Cînd îl puse pe masă se auzi un sunet metalic.

— Am făcut o colectă, doamnă Brion. Dooley e cam smintit uneori... dar mi-am închipuit că ai nevoie de bani. Nu trebuie să afle neapărat. Copiii...

Femeia avea obrajii scofilciți, iar ochii înfundați adînc în orbite. Își frecă mîinile cu nervozitate de capotul roz, care nu prea îi ascundea sarcina. Își linse buzele și privi nervoasă spre ușă.

— Numai Dumnezeu știe, orice sumă ar fi și tot nu-mi ajunge, rosti în șoaptă. Copiii n-au niciodată ce-ncălța. Și Dingo s-a dus... și încă unu' care-i pe drum... închise ochii și stropi mici de cristal se adunară sub pleoapele cafenii. Numai că Dooley n-are scaun la cap, dom'le. Te omoară dacă află.

— Dooley nu trebuie să afle, spuse Cody, repede. L-am auzit pe Dingo lăudîndu-se că te tragi dintr-o familie bună, din Minnesota... aici, în sacul ăsta sînt peste cinci sute de dolari. O grămadă de bani...

— Cinci-su-te-de-do-lari, silabisî încet cuvintele. Nici nu prea știi cît face, habar n-am, pentru mine-s doar niște cuvinte. Da' cu bani se cumpără lucruri... ghetе pentru copii și poate o rochie pentru mine... Strînse buzele și întinse mîinile, încet. Apoi, iute, înșfăcă săculețul de piele și-l vîrî în sîn. Am să-l iau dom'le! Nu-mi pasă dacă Dooley mă ucide, tot am să-l iau!

Un zîmbet straniu îi schimonosi fața lui Cody. Se dădu înapoi spre ușă, dar se opri brusc, la auzul unui zgomot de cizme grele, care venea din cerdac. Ușa se deschise înăuntru, cu o smucitură și Dooley Brion ocupă tot pragul. Umerii lui povîrniți atingeau amîndouă laturile pervazului și stătea cu capul plecat înainte ca să nu se lovească de pragul de sus. Fața

lui, toată numai cicatrice, era neagră de mînie și ochii îi urcau de colo-colo.

— A cui e trăsura aia de-afară? întrebă.

Apoi îl văzu pe Cody. Proprietarul de tripou își strecură mîna în haină și dădu repede să plece.

Uriașul rămase locului, clipind în lumină. Se uita de la Cody la femeie. O clipă, chipul lui se schimonosi de uimire, apoi miji ochii.

— I-ai adus banii, rosti. Pe Dumnezeuul meu, i-ai adus banii!

Înaintă și Cody scoase din haină mîna înarmată. Fața îi era numai broboane de nădușeală.

— Stai locului, dracu' să te ia! Te ucid, Dooley, dacă încerci să pui mîna pe mine!

Uriașul se clătină, șovăind. Femeia stătea foarte calmă, fața ei chinuită se îmbujora.

— Dă-i banii înapoi, strigă Dooley. Dă-i banii ăia spurcați înapoi.

Femeia se îndreptă din șale. Chipul ei veștejit luă aspectul unei pietre de gresie. Închise ochii.

— Ba n-am să-i dau, Dooley! Îi păstrez. Am căpătat bani; bani pentru copii... și bani pentru mine. Nu poți să-i mai iei de la mine. Te omor înainte!

Dooley se holbă la ea, ca și cum atunci o vedea pentru prima oară. Clipi din ochi. Apoi își bălăbăni trupul prin casă. Porni spre Cody și numaidecît acesta scoase arma.

— Bagă-ți mințile-n cap, Dooley! răcni el. Nu vreau să te ucid... și tu nu vrei să mă ucizi pe mine. N-a fost ideea mea... știi foarte bine. Mi s-a spus să aduc banii aici. Mi s-a spus să vin cu ei cînd n-ai să fii aici. Făceam întocmai ceea ce mi s-a spus să fac.

Namila se opri locului, făcînd fețe-fețe.

— Cine ți-a spus? Cine ți-a spus?

Cody nu răspunse. Femeia îl fixa speriată. Apoi Dooley se dădu câțiva pași înapoi, de parcă ar fi fost lovit direct în obraz.

— Știu. Știu, pe Dumnezeuul meu! Ware... Calem Ware. N-a fost de ajuns că l-a ucis pe Dingo... nimic nu-i de ajuns pentru o viperă de ucigaș ca Ware... totdeauna cu arma-n mână, totdeauna o face pe grozavu' și omoară oamenii care-i ies în cale. I-am spus să mă lase-n pace. I-am spus! Se bălăbăni într-o parte și deodată trase un pumn în perete. Șandramaua se zgâlțîi de forța teribilă a loviturii și Dooley se uită la pumnul strîns, unde o scrijelitură începea să se umple de sînge, ce i se prelingea încet pe mână. Se răsuci pe călcîie, aproape pe ușă și dus a fost.

Cody se uită fix la femeie. Aceasta se ghemui lîngă perete, plîngînd în hohote. Ținea ochii închiși. Clark ieși afară. Se urcă în droșcă, trase cu putere de hățuri; caii se smuciră la fugă, apoi își potriviră pasul. Drumul numai hîrtoape făcea droșca să se hurduce. Cody luă biciul și îl folosi ca să-și mîne roibii mai repede. Dar oricît de iute ar fi alergat caii, nu putea lăsa în urmă demonul pe care-l văzuse în noaptea asta, pentru că sălășluia în adîncurile sufletului său.

CAPITOLUL VIII: LA OPERĂ

Doctorul Amos Wynn își întoarse gâtul scofilcit, într-un fel care-l făcea să semene mai mult ca de obicei cu o pasăre. Mîinile lui subțiratic, vînoase, se mișcau dibace, prinzînd bandajul lung pe după capul omului sleit de puteri. Al doilea miner stătea pe celălalt pat, cu capul în mîini, răsufîind anevoie.

— Are cap tare, pare-mi-se, mormăi doctorul Wynn, uitîndu-se în sus spre Calem Ware, prin ochelarii cu lentile groase. Mă-ndoiesc pînă și c-o să-l doară capul mai mult ca de obicei, cînd s-o trezi. Trebuie să umbli ușor, Calem... ultimul om pe care l-ai luat în coarne s-a ales cu tigva spartă.

Calem încuviință din cap, fără să fi luat în seamă observația doctorului Wynn. Încă se mai gîndea la droșca lui Dorry Dean și la bărbatul și femeia pe care-i zărise înăuntru. Mînia mai stăruia în sufletul lui, nu putea să și-o domolească. Doctorul Wynn oftă, își terminase treaba, înfășură un bandaj, pe care îl îndesă la loc, în valijoara lui neagră.

— Gata șerifule. Habar n-o să aibă ce l-a lovit cînd și-o veni în fire. Are să apuce vremea să-și mintă strănepoții cum că a ripostat zdravăn într-o încăierare cu șeriful din Medicine Bend, pe vremea cînd era tînăr.

Au ieșit și Calem încuie ușa celulei. În aripa arestului existau opt celule și în nopțile de sîmbătă, în mod normal, toate erau ticsite de bețivi și scandalagii. Noaptea aceea era însă joi, așa încît cei doi o porniseră cam de timpuriu. Charley Drew stătea întins pe patul său din prima celulă și cînd trecură prin dreptul lui își flutură amical mîna spre ei. Citea de zor un roman polițist de Ned Buntline*.

Cînd, după ce coborîră scara, ajunseră în birou doctorul Wynn tuși și se uită la Calem, miop cum era.

— Aș vrea să-ți spun ceva, Calem. Zău, nu știu cum să-ncep.

Șeriful se așeză pe scaunul dinaintea pupitrului și făcu semn doctorului către un altul.

— Bei un păhărel, doctore? Scoase sticla de whisky și două pahare de apă. Le umplu pe jumătate.

Doctorul Wynn dădu pe gît whiskyul dintr-o înghițitură și se strîmbă.

— Ptii! Mulțumesc, Calem. Se uită pieziș, mijind ochii. Cred că n-are rost să umblu pe ocolite. O să-ți spun direct... Ce naiba se-ntîmplă în Medicine Bend, tu știi, Calem? Afurisit să fiu dacă eu unu-mi dau seama, dar încep să vin de acasă.

— Cum adică, doctore?

— Uite-așa cum spun! Pe Dumnezeuul meu, începusem să cred că orașul ăsta are să supraviețuiască nenorocirilor care se abat mereu asupra lui, că are să ajungă ceva în rînd cu lumea. Puneam toate astea pe seama banilor, că ce-a fost greu a trecut. Acum nu-s așa desigur. Mă gîndeam la Dingo Brion... proprietarul barului de la „Mountain Queen” zicea că a știut că cineva avea să tragă un foc de armă în tine. Nu știu sigur,

* Pseudonimul lui Edward Zone Carroll Judson (1827-1886), scriitor american.

dar corespunde cu alte lucruri care mi-au ajuns la urechi. Se opri, își mușcă buza de jos, săltă capul într-o parte. Țsta nu-i primul oraș văzut de mine din cele care se ridică vertiginos, Calem. Am văzut o mulțime, pe cele mai multe dintre ele, Dodge, Hays, Abilene și, mai de curînd, Central City. Dar Medicine Bend niciodată n-a dus-o așa rău ca ele și n-are să se-mpotmolească, desigur, ca majoritatea lor. Calea ferată n-o să ajungă prea aproape de negustorii care transportă vitele pe apă, așa că stocurile strînse prin părțile astea vor fi îmbarcate de aici. Știu, tu totdeauna ai susținut că asta nu-i o regiune de crescătorii și, pare-mi-se, se adeverește ce-ai spus. Dar totdeauna prin partea locului are să fie cît de cît o industrie animalieră, iar minele încă n-au început să joace un rol. Aur niciodată nu prea a fost pe aici și argintul e pe ducă. Însă cuprul... ai auzit zvonurile. Săptămîna trecută am dat peste un voiajor comercial din Philadelphia și omul ăsta susținea că toată lumea știe despre înființarea de către Societatea „North American” a unei topitorii aici, în Medicine Bend. Știi ce-nseamnă asta, Calem? Medicine Bend e pe cale să cunoască un nou avînt... și cineva o să vrea să-i ia caimacul!

Calem se încruntă.

— Am auzit vorbindu-se despre asta. Dar mai sînt și alte zvonuri?

— Fir-ar să fie, da! Dar astea nu-s nici jumătate din cîte se aud. Se joacă o carte mare, cu Asaph Dean la mijloc strîns rău cu ușa. E pe cale să fie lăsat pe dinafară, ca să i se taie apa de la moară. Omul ăsta care ar trebui să fie stăpîn peste tot în Medicine Bend, calea ferată, topitoria și portul, este pur și simplu trimis la plimbare, într-un fel sau altul. Ești atent?

Calem încuviință din cap.

— Dar există o anumită ordine, doctore. Nu înseamnă neapărat sfîrșitul pămîntului, faptul că vine o perioadă de avînt.

— Poate că nu... dar ia privește lucrurile dintr-un alt unghi. Ia presupune – fă doar o presupunere – că ar exista în Medicine Bend un cap de om influent, plin de idei. Știe despre asaltul cuprului, cunoaște toate rapoartele în legătură cu puritatea metalelor și este angrenat în toate afacerile din domeniul mineralelor, cu privilegii pe care ar putea pune mîna. Va exista o asociație care se va ocupa de exploatarea minelor dacă Asaph Dean se duce de rîpă – și cine va conduce această asociație? Cel care controlează transportul naval și topitoria! Ei și dacă acel cap influent are să fie deștept, va cumpăra orice loc viran din oraș; va pune mîna pe orice petic de pămînt necesar topitoriei. Societatea „North American”, i se va adresa lui, desigur și el s-ar ține la înălțime. Mare lucru, Calem și o să țină mult. Nu e ca exploatarea aurului unde terenurile secătuiesc. Munții ăștia-s plini de cupru, au destul minereu de argint și aur risipit ca să facă din ei raiul pe pămînt. Așa că, primul lucru e să se dea peste cap să pună mîna pe oraș... o să taie și-o să spînzure – îți dai seama? Orice local public, orice casă de moravuri ușoare, orice tripou afurisit din oraș îi va plăti cîte ceva. Dar orașul trebuie să se dezvolte fără îngrădirile legii – și să rămînă astfel. Și odată ce pune laba pe tot, mai departe șobolanului o să-i fie lesne să scape de omul legii.

Era clar. Totul era atît de clar încît Calem simți că-l ustură țeasta. Focul tras asupra lui, încercarea nesăbuită a lui Dingo de a-l ucide...

Doctorul Wynn scoase din nou un mormăit și făcu aceeași mișcare din capul ca de pasăre.

— Ei, să presupunem că a făcut totul, a pus laba pe pămînt, a căpătat dreptul de exploatare – următorul pas va fi orașul. Dar Medicine Bend nu-i o treabă prea ușoară. Asaph Dean a lăsat orașul în plata Domnului; pentru el era o nimica toată și l-a lăsat de capul lui. Mai întîi s-a ales

Consiliul, a fost numit primarul și șeriful – înaintea ta, Calem. Apoi orașul a fost încorporat în stat, s-au făcut alegeri. Asta a fost primul pas pentru a-i pune cu botul pe labe pe rebeli. Când ai apărut în oraș, numele tău s-a pus la vot și ai fost ales în chip legal și oficial. Lucrul nu se mai poate schimba; nu poți fi dat afară și nici n-ai putea fi alungat, asta-i sigur – cum te văd și cum mă vezi. E greu să-ți calce în picioare faima – îi piere omului piuitul numai când te vede trecînd pe stradă. Așa că trebuie să fii înlăturat; altă cale nu există. N-ai să fii primul șerif din Medicine Bend care o să ajungă în cimitir. Ce urmează e lesne de înțeles. Are să fie dandanaua dracului – cei care n-or să vîndă terenurile o să fie băgați în sperieți sau uciși. Pînă să se urnească din loc Asaph Dean va fi prea tîrziu. O să se vadă cu tolba goală și cu altcineva care să pună în aplicare legea. E simplu ca bună ziua.

Doctorul Wynn tăcu și se uită la Calem. Șeriful rămase o clipă fără să spună nimic.

— La cine te referi, doctore?

— Fir-ar afurisit să fie! Chiar de-aș ști, nu-s sigur că-ți pot spune. Se ridică în picioare, scuturînd din cap. – Voiam doar să te fac să știi cum văd eu lucrurile. Poate că-i de prisos, poate nu. Tu ai găsit o cale de a lua în piept viața cu greutățile și surprizele ei. Așa se întîmplă totdeauna cu oameni ca tine, Calem – atîta vreme cît ești în stare să manevrezi un trăgaci, norocul e de partea ta. Oricît de bine ar fi măsluite cărțile împotriva ta, nu interesează. Dar nimic nu poate birui un pistol bine mînuit în spatele căruia se ascunde o intenție criminală. Se îndreptă spre ușă. Apropo, Dorry a angajat o cîntăreață nouă. Curios lucru, fata m-a întrebat despre tine... cum arăți, cine ești, chestii de-astea. Nu-i niciun secret, cred, că Dorry se ține de capul ei. Îi trage serios clopotele, vrea să o ia de nevastă. Credeam că te interesează s-o vezi jucînd...

este din toate punctele de vedere cel mai bun lucru de cînd există Medicine Bend.

— Pune-mă și pe mine la socoteală, doctore. Ce-ai zice să mergem diseară?

— S-a făcut. Și, Calem... chipul lui Wynn se schimonosi. Se zvonește că Cody Clark pune la bătaie bani grei pentru terenuri lăsate în paragină.

Trînti în urma lui ușa cu ramă de metal și Calem rămase singur.

Cody Clark. Se gîndi la chipul întunecat al proprietarului de tripou. Nutrea, în sinea lui, ură față de Cody; o ură oarbă, instinctivă, de neînduplecat. Și, destul de ciudat, era sigur că și Cody simțea același lucru în ce-l privea. Dacă n-ar fi respectat atît de temeinic legea, de mult l-ar fi provocat pe Cody la luptă – dar crima, chiar și cea legală, era incompatibilă cu principiile lui. Era cît se poate de lesne să lunece prea departe, făcînd abuz de armă. Dacă lăsa frîu liber unui asemenea impuls, jocul lugubru în care se angrenase ar fi dat greș. El putea supraviețui mentalității în care se născuse, dar aceasta doar dacă lua în piept orice situație și preîntîmpina totul cum se cuvine. Dar, strîns cu ușa, știa că armele și-ar fi spus cuvîntul în locul lui, repede și mortal – și de atitudine asta extremă trebuia să se ferească.

Deveni conștient de scîrțîitul protestatar al scaunului său cu pivot și, mai cu seamă, de un alt sunet, îi era familiar și se potrivea cu ideea, plină de temei, expusă de doctorul Wynn atît de fără înconjur. Fiara din Medicine Bend era reală și vie, așteptînd nerăbdătoare să dezlănțuie un adevărat iad care să-l înghită pe Calem Ware dintr-o dată. Încruntă din sprîncene și duse mîna spre sticla cu whisky, apoi se opri. Sticla – era chihlimbar învăluit în fum, lampa din birou făcînd-o să piară închisă la culoare, înnorată de forme bizare, întemnițate înăuntru. O clipă se uită la ea, luptînd cu pofta care-i dădea

ghes. Era o luptă pe care înainte o câștiga și o câștigă și acum. Luă sticla și o puse la loc în sertarul biroului.

Cînd Calem reveni pe strada Texas, orașul era în plină forfotă. Un grup de bărbați călări se opri în fața unei cîrciumi, își legară caii și se duseră înăuntru tropăind. Muzica se revărsa strident, nearmonios; un țipăt sălbatic, de răzvrătire, străbătu hărmălaia tumultuoasă și o clipă, totul se potoli. Apoi răsunară alte țipete sălbatice și rîsete grosolane. Rîsetele erau o bună dovadă a spiritului care domnea atunci în oraș. Calem dădu din cap, porni în jos pe strada Texas. Mergea încet, fără să șovăie și picioarele lui lungi mușcau din distanță, lăsînd-o parcă în urmă, pas cu pas. Zăbovea dinaintea fiecărei cîrciumi, fiecărui tripou, ca să asculte atent, înainte de a pleca mai departe. Își făcu rondurile de la un capăt la altul și se întoarse. În bucătăria hotelului, Molly O'Brien plecase pentru noaptea aceea; o fată mexicană îi servi cina. Mîncă puțin, ascultînd, cu urechile ciulite. Termină masa aprinse un trabuc și se ridică. Simțea o ciudată împotrivire de a se întoarce în stradă. Nu știa să definească această stare, dar simțea nevoia să evite... ceva. Un zîmbet trist îi flutură pe buze. Taleen era cea care avea această influență asupra lui; gîndul de a o revedea îl făcea aproape să se înfioare. Nevoia lui de ea nu contenise niciodată și faptul de a o vedea iarăși, de a-și da seama că e lîngă el, îl tulbura și mai mult. De ce nu putea ea oare să înțeleagă, să-l accepte așa cum e și să-și petreacă împreună timpul fericit care va veni? Oftă și clătină din cap.

O zi sau două înainte fusese atît de sigur, atît de încredințat că perioada de frontieră depășise punctul culminant, că momentele cele mai grele trecuseră. Acum nu mai era atît de sigur. Avea el dreptul să-i ceară să împartă cu el ceea ce putea fi o viață foarte scurtă? Amenințările erau evidente, chiar dacă sursa lor nu. Era o problemă la care nu

fusese în stare să răspundă în urmă cu zece ani și desigur că nu putea găsi nici acum un răspuns.

Iar Dorry Dean – curios cum omul acesta pe care l-a socotit prieten a trebuit să se interpună între el și femeia iubită. Dorry Dean – ce puțin știa, într-adevăr, despre grăsanul cu ochi reci. Dorry îi păruse întotdeauna detașat, nu o parte din sălbăticia orașului Medicine Bend ci, la drept vorbind, un simbol a ceea ce localitatea avea să devină. Poate clădind noua Operă, Dorry se situase pe sine în acel viitor nou și mai bun, pe care Calem îl intuia pentru oraș. De mult își făgăduise că actuala funcție de om al legii în Medicine Bend va fi și ultima; că va trăi sau muri odată cu orașul. Și, pînă în această dimineață, perspectivele fuseseră bune. Pînă în această dimineață... Ca și cum ceva care totdeauna ar fi fost prezent în oraș, atingea acum un punct culminant. Calem oftă din nou și părăsi hotelul.

Toboșarul înveșmîntat în roșu, din fața barului „New Frontier Saloon” ținut de Cody Clark, bătea darabana cu aceeași energie, iar poloboacele cu catran își înălțau sus limbile de foc. Rîsul năvălea pe stradă, ca să se izbească, în valuri de sunete intermitente, de puhoaiile sonore din alte localuri. Peste drum, Opera era luminată și îl văzu pe Dorry Dean urmărindu-l din priviri, cu un zîmbet abia mijit pe chipul lui rotund. Flutură o mîna greoi. Calem îi răspunse la salut. Un bărbat venind călare, sări din șa. Legă dîrlogii calului de bara pentru priponit și trecu aplecîndu-se pe sub ea. Era Cody Clark și zîmbetul lui sumbru îi fulgeră pe față.

— Bună, Calem.

— Salut, Cody. Ai fost călare?

— După cum vezi. Clark șovăi, apoi începu să rîdă. Un rîs forțat. Am dus banii pe care i-am strîns pentru doamna Brion. I-a primit.

— Bine.

— Nu prea sînt sigur de asta. Cody părea profund jignit, îl preocupa ceva. Dooley a fost de față.

Asta veni ca un trăsnet pentru Calem. De fapt se și așteptase și totuși îl luă pe nepregătite. Se sili să dea din cap într-o doară.

— Dar banii i-a păstrat?

— Da. Dooley începuse să facă scandal, dar cînd femeia s-a rățoit la el, a șters-o cu coada-ntre picioare. E nebun de legat, Calem. Știi că are ce are cu tine. Zice că de la tine a pornit ideea.

— Are dreptate, așa și este, rosti Calem, scurt. Acum am să beau un pahar.

Cody îl conduse înăuntru. Barul „New Frontier” era luminat puternic. Părea ticsit, dar oamenii, o sumedenie, stăteau liniștiți, nu prea zgomotoși. Un continuu du-te-vino pe scări, spre tripou.

Doctorul Amos Wynn se afla la bar și îi văzu, venind. Ridică mîna în semn de salut și Calem se apropie de el.

Doctorul Wynn închise un ochi, încetișor.

— E aici tînărul Gregg Dean – beat criță, Calem și-i pus pe harță.

Cody Clark strîmbă din nas.

— Băiețandru’l ăsta, beat... are să facă mare tărăboi mîine, poimîine.

Înainte ca barmanul să fi venit la ei, se auzi un răcnet puternic; oamenii se retraseră repede în lături. Calem făcut un ocol, dădu cu mîna la o parte haina din dreptul pistoalelor, un gest mecanic, extrem de iute. Îl văzu pe Gregg Dean, la capătul barului, ațînîndu-i calea, iar între el și Calem se afla un văcar bondoc, scurt în picioare. Părul roșcat i se resfira din pălăria cu gardini largi, răsucite în sus și înjura în gura mare. Fața lui Gregg era roșie, ochii tulburi de băutură.

— Nu mai beau cu niciun păduchios de cioban din Texas! răcni Gregg.

— Păi, tu ești un filfizon netrebnic...

Pumnul lui Gregg zbură cu răutate și se opri în falca omulețului, care căzu la pământ. Numaidecât Gregg vîrî mîna în haină, după armă.

— *Stai așa*, Gregg! strigă Calem.

Se apropie cu pași mari. Văcarul zăcea leșinat. Unul din prietenii lui se afla lîngă el.

— Ce dracu se petrece în tîrgu' ăsta prăpădit? întrebă texanul. Maimuțoiu' ăsta zărghit are să ucidă pe cineva.

Gregg se uita atent la Calem. Mîna îi rămăsese înăuntrul hainei. Chipul îi era încordat. Își plimbă ochii la mîna dreaptă a lui Calem, care se mișca ușor, lateral. Fața lui avea o paloare cadaverică; își umezi buzele.

— Nu încerca să tragi, Gregg, îl preveni domol Calem. Dacă o faci, te ucid.

Scena se prelungi o bună bucată de vreme; lumina puternică marca fiecare figură, fiecare spirală șerpuitoare de fum profilată pe tavanul împodobit în stil rococo. Tînărul Dean era încordat, se lăsă puțin pe spate; dar Calem părea destins, la largul său.

Fața lui Gregg avu apoi un tremur. Ochii i se înceteșaseră. Părea să șovăie. Lăsă mîna jos de pe armă.

— Dacă așa vrei, fie! se dezvinovăți el. Dar să știi că n-am să-ți fac jocul... ucigaș blestemat!

Calem nu-l luă în seamă. Văcarul se ridicase de jos, privind în jur buimac. Tovarășul său îl sprijinea pe după umăr, ajutîndu-l să se țină pe picioare.

— Ți-e mai bine, băiete?

— Uf! Aa, fir-ar să fie, sigur, m-a prăpădit vita asta cornută...

— Ține-ți gura, Curly, i-o reteză tovarășul lui. Vorbești cu

Calem Ware. Făcu semn către șerif. O să plecăm în liniște, șerifule.

Calem clătină din cap.

— Nu-i nevoie, fiule, rosti cu blîndețe. Tînărul Dean are să plece.

— Așa să crezi tu!

Gregg Dean, cu chipul puhav de băutură, era pus pe harță.

Vocea lui Calem păstră un ton domol, dar avea ceva deosebit de aspru.

— Am tolerat, Gregg, mai mult decît s-ar fi cuvenit. Data viitoare cînd mai faci scandal n-ai să stai numai o noapte la răcoare. Ai s-o ștergi din oraș... și-o să rămîi pînă te trezești. Prima cîrciumă care-ți mai vinde de băut, o închid.

Cody Clark interveni.

— L-ai auzit Gregg. Nu vreau să am balamuc. Du-te acasă.

Gregg se uită în jur prin încăpere. Oamenii se fereau să-i întîlnească privirile. Un rînjat batjocoritor îi încreți buzele cînd se întoarse, clătinîndu-se, spre Calem.

— Ești... ești un ucigaș afurisit! Ai pus tot orașul ăsta cu botul pe labe, dar nu și pe mine! Vedea-te-aș mort!

— Ai putea să-ți încerci norocul, Gregg, spuse Calem, liniștit. Chiar acum ți l-ai putea încerca.

Așadar, o provocare deschisă. Lucru incorect; fusese luat în zeflema de un om care nu era egalul lui în mînuirea armei. Altminteri, Calem n-ar fi putut să-i pună pe ceilalți pe fugă și astfel să trăiască mai departe sub masca aprigă aleasă de el.

Chipul lui Dean se împietri, roșeața îi dispăru din obraji, lăsîndu-i albi ca varul. Își frecă buzele, trecînd cu privirile de la unul la altul. Mîinile îi tremurau. Apoi izbucni:

— Nu! zbieră și vocea lui era pițigăiată, trădînd frica.

Făcu stînga-mprejur, o zbughi printre bețivi și dus a fost.

— Așa mai zic și eu. Doctorul Wynn strîmbă din nas. Pe

lîngă celelalte metehne, tînărul Gregg mai e și laș. L-ai luat tare, Calem.

Șeriful dădu din cap.

— Dar nu l-aș fi ucis, doctore, spuse. Și e un lucru pe care nu l-aș afirma în legătură cu mulți oameni. Tovarășul lui Curly e acolo... sigur că l-ar fi doborît pe Gregg. Ai văzut cum mînuiește arma?

Cei doi texani se întoarseră la bar, văcarul scund frecîndu-se la falcă. Celălalt era înalt, zvelt și unica lui armă, cu șase cartușe, o avea prinsă la șold, cu tocul scurt și înnegrit din pricina întrebuințării. Se vedea cît de colo că era un țintaș bun. Doctorul Wynn mormăi ceva și se întoarse la bar.

— Cred că ai fost ca de obicei drept, Calem... dar nimic pe lume n-ar putea să-l facă și pe Gregg să vadă lucrurile astfel.

Cody Clark veni la el.

— Ții cu tot dinadinsul să nu-i mai vînd alcool lui Gregg de acum încolo?

— Da, cu tot dinadinsul, Cody. Am să închid primul local în care-l prind bînd. Și închis rămîne.

— Voiam numai să fiu sigur. Hai să bem ceva.

Băură în tăcere.

— Îți încerci norocul, doctore, în noaptea asta?

Doctorul Wynn se încruntă.

— Astă-seară nu, Cody. Era cît pe-aci să uit. Scoase ceasul, de mărimea unui nap, din buzunarul vestei înflorate. E trecut de nouă și voiam s-o mai prind pe cîntăreața aia venită de curînd la Operă. Vii, Calem?

Calem puse paharul pe tejgheaua barului.

— Ți-am spus că merg.

Părăsind localul „New Frontier”, traversară strada. Dorry Dean stătea pe noul trotuar de ciment din fața clădirii de

cărămidă roșie, cu privirile ațintite asupra localului. Dădu din cap în semn de salut când ajunseră acolo.

— Am auzit de război. Mă întrebam dacă tu l-ai făcut, Calem. Rînji. Du-te înainte, doctore. Am ceva personal să vorbesc cu Calem, un minut, aici.

Doctorul Wynn se uită și la unul și la altul, apoi intră; Dorry se îndreptă spre capătul clădirii.

— Pe aici, Calem. Te țin numai un minut. Calem îl urmă.

Ochii gălbînicioși ai lui Dorry păreau și mai tulburi ca de obicei, complet inexpresivi.

— Mi-a spus Taleen, începu el, simplu. Voiam să fiu sigur că înțelegi că n-am știut, n-am bănuir nimic pînă nu mi-a spus ea.

— E-n ordine, Dorry, rosti Calem. De ce oare nu-l putea urî pe omul ăsta dinaintea lui? Nu simțea nimic, niciun resentiment, nimic. Totul s-a sfîrșit între noi de acum zece ani.

— Ești sigur de asta, Calem?

Nu era sigur. Mințea. Nu putea spune. Dorry n-avea nicio vină. N-a fost vina nimănui, doar a lui, poate.

Dorry îi luă tăcerea drept un răspuns.

— Mă bucur, Calem, adăugă, repede. Nu știam cum ai să te simți...

Nervozitatea pusese stăpînire pe Dorry. Grăsanul se temea de el. Calem își dădu seama de asta și un rîs convulsiv îi gîlgîi în gît. I se părea absurd că singurul om care stătea între Calem Ware și ființa cea mai dorită de el din lume, n-avea de ce să se teamă din pricina lui. Cîtuși de puțin.

— Ea... ar dori să te vadă după spectacol, Calem, continuă Dorry. Știi cum se ajunge în culise. Vrea să te vadă singur. După... după aceea, dacă vrei să vorbești cu mine, voi fi în birou.

Calem dădu din cap, dar nu-i răspunse. Nu se încumeta să scoată un cuvânt.

Intrară în teatru. O sală plină pînă la refuz. Femei și copii, fără bețivi gălăgioși. Era o dovadă a veleităților celor din Medicine Bend. O orchestră de patru persoane tocmai atunci termina o melodie drăguță. Dorry îl conduse într-o lojă din dreapta sălii. Doctorul Wynn se și afla acolo; bătea entuziasmat din palme la sfîrșitul numărului.

— Astă seară sîntem cineva, Calem. Asta-i loja lui Dorry. Grăsanul rînji.

— Distrăți-vă. Eu mai am niște treburi. Poate ne vedem mai tîrziu, Calem. Se uită în ochii șerifului, apoi îi lăasă singuri.

Scena era puternic luminată de niște lămpi așezate de-a lungul podiumului. Cortina roșie, grea, cădea în falduri grațioase. Un soi de așteptare mută se așternu în public de îndată ce ultimele aplauze se stinseră. Prima parte a reprezentației cu „Ella, nostima blondă” se terminase, urmau primele trei numere de varietăți muzicale. Venea un număr după care publicul se dădea în vînt; o binecunoscută cîntăreață, îndeajuns de atrăgătoare și, pe deasupra, cine nu știa că Dorry Dean, fratele lui Asaph, era mort după ea? — asta făcea din apariția Taleenei un eveniment mult așteptat. Calem simți cum i se accelerează pulsul. Ciudat, niciodată n-o mai auzise cîntînd. De cîte lucruri, de cît de multe lucruri n-a avut el habar în legătură cu Taleen. Dar acum era prea tîrziu. Nu se mai îndoia de motivul pentru care voia să-l vadă, în seara aceea, după spectacol. Ea luase o hotărîre, iar Calem știa răspunsul cu înspăimîntătoare certitudine.

Cortina roșie, luminată, se dădu la o parte și orchestra atacă o melodie obsedantă. Calem o recunoscuse a fi una din piesele lui Stephen Foster, compozitor apreciat în acea regiune de graniță. Decorul fundalului era dintr-un material alb, lucios, pe care se proiecta lemnul negru al unui pian lung;

dinaintea acestuia sta un bărbat în haine negre, cu mâinile pregătite pe claviatură. Făcu un semn din cap spre orchestră și muzica deveni mai amplă. De deasupra balconului, o dîră albă de lumină se răsfrîngea în jos, prinsă de o sumedenie de reflectoare scînteietoare care o intensificau – în acest fascicol de lumină pășea Taleen. Calem simți că i se taie respirația. Nu o mai văzuse niciodată astfel, suplă, ca trecută prin inel, vibrantă stăpînă pe sine, pășind plină de grație pe scenă, aplecîndu-se delicat în fața tumultului răsunător de aplauze. Calem aplauda la fel de tare ca și ceilalți. Întîlni privirea mirată a doctorului Wynn.

— Ce naiba, Calem, protestă doctorul, nici măcar n-ai auzit-o cîntînd!

— Nu e nevoie să o aud cîntînd, îi întoarse vorba Calem; era palid la față, ochii aproape complet lipsiți de culoare.

Doctorul Wynn se uită fix la el apoi clătină capul dintr-o parte într-alta.

Nu era o voce mare și totuși ținea încordat acel public neexperimentat, îl ținea încordat și-l vrăjea. Glasul ei acoperea întreaga sală și lua frumos notele de sus. Gîtul subțire, splendid, era ca o coloană imaculată; cînta de parcă fiecare cuvînt ar fi avut o anume semnificație pentru ea. Mai întîi un cîntec de leagăn gingaș, apoi se auzi corul emoționant în *Oh, Susanna!* iar publicul se alătură și el. Pianul se curmă în tăcere apoi începu din nou, încetișor:

O văd în vis pe Jeannie, cu părul blond al ei...

Pentru Calem melodia era fermecătoare, plină de un tîlc nou. Cîntăreăța termină. Mulțimea se înfierbîntase, tropăind din picioare cînd căzu cortina roșie, bătînd din palme, fără să mai țină seama de demnitatea proaspăt cîștigată, pînă ce cortina se dădu din nou la o parte și Taleen veni la rampă, cu rochia-i albă fluturînd liberă ca o flacăra jucăușă.

Calem se ridică în picioare. Îi era ciudat de rece. Doctorul

Wynn se uită la el, atent. Părea pe jumătate orb, poticnindu-se cînd ieși din lojă. Trebuia să se ducă la ea, s-o vadă – și totuși ar fi preferat să dea ochi cu o duzină de bărbați înarmați, pentru că această întrevvedere însemna tot așa de sigur sfîrșitul vieții lui, ba cu mult mai groaznic încă. Iubirea care nu-l părăsise niciodată, acaparase din el mai mult decît și-ar fi închipuit. Era o parte din pulsul care-i bătea cu putere, o parte din fiecare răsufare, din aerul pe care-l trăgea în plămîni.

La piciorul scării dădu să intre în culise, dar se opri locului. Un bărbat alerga spre el, prin foaierul acoperit de covoare. Din sală se auzeau stingîndu-se și ultimele aplauze. Luminile rampei se micșorau anume pentru scena finală. Dorry Dean veni spre el, răsufînd din greu, fața lui durdulie numai pete de roșeață.

— Calem ar fi bine să te duci într-un suflet la „New Frontier”! strigă. Dooley Brion a înnebunit de-a binelea. Am auzit că l-ar fi omorît pe Cody Clark și că face prăpăd prin localul acela afurisit!

Calem împietrise parcă. Fusese stăpînit de un straniu sentiment de frică și acum, încet ceva de care se temuse îl îmboldea. Frică. Frica de uriașul Dooley și de înspăimîntătoarele lui mîini ucigașe. O clipă rămase în cumpănă, apoi înjură și părăsi teatrul, alergînd.

CAPITOLUL IX: LA UN PAS DE MOARTE

Lumea se strînse pe străzile oraşului de parcă s-ar fi dat alarmă, iar zgomotul înăbuşit al vocilor îi răsunau lui Calem în cap ca nişte lovituri întreite de baros. Se uitau la el, ochii lor scăpărînd la lumina limbilor de foc de la poloboacele cu smoală. Toboşarul şedea pe scările barului „New Frontier”, cu uniforma lui bătătoare la ochi numai zdrenţe, cu toba sfirtecată, mînjit tot cu sînge pe faţă şi pe mîinile cu care şi-o acoperea. Tocmai cînd Calem veni trecînd strada în goană, uşile batante, masive, cu două canaturi, se smuciră din ţiţîni, iar trupul unui om fu pur şi simplu catapultat afară. O clipă omul rămase nemişcat pe locul unde căzuse, apoi se ridică pe picioare şi o rupse la fugă prin mijlocul străzii.

Se auzi zgomot de geamuri sparte; un bărbat zbură pe uşă, cu faţa albă, ochii rostogolindu-i-se în cap. Îl izbi pe Calem într-o parte, făcîndu-l să-şi piardă echilibrul, apoi dus a fost. Calem îşi recăpăta echilibrul şi se apropie cu arma în mîna dreaptă. Înaintă cîţiva paşi, trînti uşa în lături cu o lovitură de cizmă şi intră.

În localul „New Frontier” era un adevărat măcel. Namila descreierată luptase, nu glumă. Oamenii stăteau strînşi la

perete, de-a lungul scării. Oglinda uriașă dinapoia barului era spartă în mai multe locuri, iar cioburile rămase aruncau fișii de lumină. Totul învăluit în fum. Pe scara mică de la capătul salonului, câțiva actori, cu chipuri de strigoi din pricina fardului exagerat, se holbau în jos la reprezentația și mai mare, care se dădea la picioarele lor.

Trei bărbați zăceau pe dușumea; doi dintre ei, gemeau și se zvîrcoleau. Cel de-al treilea zăcea foarte liniștit și Calem a fost foarte mirat recunoscînd fața bătucită a lui Cody Clark. Într-adevăr, Dooley Brion îl lăsase lat. Fața era o masă de carne sîngerîndă, dar trăia, deoarece Calem desluși mișcarea în sus și în jos a vestei înflorate în culori vesele.

Dooley Brion stătea dinaintea barului, învîrtind un scaun greu deasupra capului, gata să-l azvîrle într-un ochi nespert de oglindă din spatele barului. Se răsuci încet pe călcîie cînd veni Calem. La lumina puternică a lămpilor, chipul lui brăzdat de cicatrice avea ceva diabolic. Zgîrieturile groaznice pricinuite de ghearele pumei îl transformaseră aparent într-un monstru – dar în aceeași măsură îi deviaseră și mintea. În căutătura hăbăucă a ochilor, în freamătul spasmodic al buzelor spumegînde de sînge, se citea demența. Îl văzu pe Calem deslușit și un urlet îi năvăli din piept. Scaunul îi zbură din mîna la întîmplare și el lăsă capul în jos.

— Oprește-te, Dooley! porunci Calem.

— Încearcă și mă oprește cu mîna ta, otreapă afurisită de ucigaș!

Dooley stătea acolo bălăbănindu-se pe picioare. Își vărsase bezmetic prima furie și acum era stăpînit de un acces și mai groaznic. Pîntecul lui mare se curbă, umerii îi săltau în sus și în jos. Strîngea și desfăcea încet mîinile. N-avea armă la el, cămașa-i era pe jumătate smulsă de pe corp și se vedea limpede că lupta nu-i secătuiseră puterile. Rănile lui nu

însemnau nimic pe lângă prăpădul pe care-l făcuse. O tăietură mică îi apărea pe pieptul păros și încheieturile degetelor de la amîndouă mîinile îi sîngerau.

— Toate astea-s din cauza ta, Calem Ware! rosti cuvintele răspicat, denaturate întrucîtva, dar în orice caz nu nedeslușite. Te-am făcut atent să mă ocolești... acum ai să plătești oalele sparte! Făcu un pas înainte.

— Te-ntreci cu gluma, Dooley!

Arma lui Calem ținea pieptul uriaș.

— Ți-am mai spus, Calem Ware, nu mă dobori tu pînă nu pun eu mîna pe tine. Acu să te ții!

Lăsă capul în jos, picioarele i se încovoiară, mînîndu-l înainte. Calem înlătură cu degetul cel mare piedica trăgaciului, dar nu trase. Pentru prima oară în viață, instinctul de a ucide îl părăsi. Nu avea timp să chibzuiască de ce – știa însă că nu putea ucide omul ăsta, așa cum ucisese pe atîția alții. Înjură, se feri în lături ca să evite atacul și trase, țintind chica de păr negru des, cîrlionțat. Simți șocul în braț, sus, văzu cum se face o cărare în păr și sîngele țîșnind din scalpul sfîrtecăt. Dooley îndoi genunchii, dînd să cadă – apoi se năpusti cu o iuțeală cumplită.

N-a mai fost timp pentru al doilea foc de armă; pumnul lui Dooley răbufni în obrazul lui Calem, care, din pricina șocului, cu toate că se apărase de izbitură, fu proiectat de-a-ndărătelea, abia mai putînd să se țină pe picioare. Arma îi căzu din mînă. Simți un nor de întunecime năvălind în încăpere și duse mîna după a doua armă, dar Dooley a fost mai iute. Calem se pomeni cu o cizma în burtă, care îl azvîrli cam în centrul saloonului. Arma zbură cît colo – apoi Calem căzu și auzi tropăitul ucigaș al cizmelor cu ținte de fier ale lui Dooley Brion venind în goană după el. Se rostogoli cu disperare, evită lovitura mortală, care i-ar fi împrăștiat creierii

pe pereții barului „New Frontier”. Lovitura dementă a lui Dooley îl făcu să se izbească de perete; se ridică pe picioare, clătinându-se și căzu într-un genunchi. Ținea capul plecat și sîngele i se prelingea pe fața care era într-un hal fără de hal.

Calem se ridică din nou în picioare. Armele erau pierdute; nu mai avea timp să le caute. Dooley venea spre el, cu mîinile desfăcute în lături, cu pumnii strînși, tari cu piatra.

— Ei, acu! gîfii Dooley. Acu o să ne batem cum vreau eu, spurcatule! fără arme, fără junghere, doar cu pumnii ăștia lăsați de la Dumnezeu! Arată și tu că ești bărbat, Calem Ware – vino la mine!

În cazul lui Dooley Brion ar fi fost zadarnică încercarea de a i se vorbi cu noimă, iar încercarea de a stăvili atacul odată dezlănțuit de el, s-ar fi dovedit la fel de fără rost. Știind aceasta, Calem acționează primul, apropiindu-se, intrînd cu pumnii în poziția de apărare stîngace a celuiilalt. Era ca și cum ar fi cărat la pumni în trunchiul solid al unui stejar. Vremelnic, opri înaintarea lui Dooley; capul i se zgîlțîia de șocul năprasnic al izbiturilor, ochii lui tiviți cu roșu rămaseră netulburați și un zîmbet îi schimonosi buzele. Calem caută să se dea înapoi, să pareze loviturile care se abăteau asupra lui; antebrațul îi zvîcnea de amortăală și Dooley îi căra la pumni, cu toată apărarea lui, zdrobindu-i coastele. Cîndva, în copilărie, Calem se trezise în calea unui armăsar în goană mare și lovit fiind cu plină forță de crupa masivă, a fost azvîrlit în lături. Așa și acum. Prima lovitură a lui Dooley îi opri înaintarea, tăindu-i respirația; a doua l-a făcut să se învîrtească, a treia l-a dat înapoi. Pierzîndu-și echilibrul, căzu în față; picioarele îl lăsară și rumegușul murdar care acoperea dușumeaua i se frecă de obraz. Un val de întunerici nedefinit, străpuns de fulgerări roșii, îl învălui. O clipă rămase acolo întins, abia trăgîndu-și răsufierea.

Fiara, urletul ei apăsător atît de aproape de el... se

rostogoli cu toată deznădejdea omului în fața unei morți sigure. Ridică brațele și apucă cizma cu ținte, repezind-o în sus. Dooley, în avîntul său, întîmpinat de gestul de apărare a lui Calem, se smuci pe picioare și căzu pe spate. Mai întîi se lovi cu capul de dușumeaua care săltă sub izbitura puternică. Cîteva clipe bune, cei doi bărbați zăcură pe jos la un cot distanță unul de celălalt. Calem, răsuflînd din greu, Dooley cu ochii dați peste cap, gura căscată, limba atîrnîndu-i afară.

Calem își restabili respirația și acest lucru îi limpezi capul. Gîfîind, se ridică anevoie de jos; văzu cum Dooley se scoală și el în capul oaselor. Fața uriașului își pierduse roșeața, ochii i se apropiaseră, stinși. Un rîs pripit izbucni din pieptul lui stîncos.

— Zău! gîfii. Zău, c-a meritat să vin aici!

Calem înaintă un pas cînd Dooley dădu să se tîrîie de-a bușilea, în mîini și în genunchi. Își împinse brutal genunchiul înainte, în obrazul plin de cicatrice. Capul lui Dooley se smuci pe spate. Îi țîșnea sîngele din nasul zdrelit, dar întinse brațele lungi și îl trînti iarăși pe Calem la pămînt. O clipă, brațele lui Dooley îl încinseră strîns după mijloc – ca o menghină – încleștîndu-l. Apoi își repezi cu putere coatele îndărăt, lovind în mutra bătucită a namilei și scăpă din strînsoare.

Acum Dooley venea precaut spre el, fluturînd brațele în lături.

Calem Ware știa să se lupte, ca profesionist. În funcția de șerif la frontieră avusese de-a face cu cele mai diferite orașe din vest. Își petrecuse ani de zile printre pieile roșii și cunoștea toate tertipurile scîrboase, murdare, de prin regiunea de graniță. Se încăierase mai mult decît s-ar fi cuvenit în bătăi dezorganizate. Nu merge totdeauna să pui cu botul pe labe un om. Luptase în viața lui cu jungherul și cu pumnii. Totdeauna împotriva unui adversar mai slab decît el.

Împresurarea brațelor lui Dooley de scurtă durată, ca o chingă, îl făcu să-și dea seama că nu avea șanse de izbîndă. Niciun truc, nicio combinație de trucuri nu putea răzbi superioritatea lui Dooley Brion în proporții și putere. Dăduse peste cap o sală întreagă de oameni; doborîse prin forța pumnilor săi cinci bărbați, primise o ripostă brutală din partea lui Calem Ware și totuși ochii lui mai erau limpezi, răsuflarea adîncă și regulată. Pe chip i se citea triumful care-i era predestinat.

Calem scutură din cap și făcu un pas îndărăt. Exista o șansă, una slabă, de a-i veni de hac uriașului – dacă izbutea să nu-i încapă în mîini. Dar Dooley și-ar fi dat seama de asta și l-ar fi ținut tot timpul în șah, pînă ce puterea celui mai slab avea să secătuiască; rezultatul – Calem știa prea bine, va fi moartea, în forma ei cea mai groaznică, cea mai brutală. Pentru că Dooley Brion nu s-ar fi oprit pînă nu-l vedea cu orice preț mort pe Calem Ware.

Deodată Dooley lovi cu picioarele în dușumea și tăbări asupra lui Calem ca un taur în arenă. Șeriful sări înapoi, simți marginea tare a teighelei de la bar în spinare și se strecură în lungul ei. Dooley venea spre el cu mîinile în vînt. Calem se feri de unele lovituri, pe altele le pară și de două ori ripostă solid, izbindu-l pe Dooley drept în față. Loviturile erau date cu putere, cu toată tăria umerilor și greutatea trupului, dar parcă nici nu-l atingeau. Calem lăsă capul în jos, se curbă, sări cînd încoace, cînd încolo și se îndepărtă. Dooley nu mai rînjea. În gura plină de sînge se vedea locul gol unde odată fusese un dinte.

— Vino-ncoace la mine, lua-te-ar dracu! îl blestemă.

— Hai să dai ochi cu mine! zbieră Calem la rîndu-i.

Provocarea îl îmboldi pe uriaș înainte, într-un fel care părea a fi o fandare. Îl lovi cu umărul pe Calem în piept și sări înapoi, gata-gata să cadă. Dooley veni din nou spre el, Calem

se aplecă, năpustindu-se cu pumnii în pîntecul curbat al acestuia. Parcă dădea într-un zid de cărămidă uscată la soare. Simți șocul în partea superioară a brațului. Burta lui imensă era străbătută de straturi de mușchi compacți, zgrunțuroși, puțin elastici. Din nou Calem se încovoie sub loviturile de pumn ale lui Dooley, răspunzînd și el cu brațele; șocul era mai mic și de astă dată Dooley începu să mormăie, cu trupul curbat de forța izbiturilor. De îndată, Calem îl pocni în față cu amîndoi pumnii.

Erau loviturile cele mai puternice pe care le dăduse și, în toiul luptei, Calem simți dureri în braț, venind de la pumnul mîinii drepte. Își fracturase un os și senzația frecării acestuia îl orbea aproape de durere, cînd ripostele lui Dooley îl împinseră înapoi. Reuși să scape, dar mîna dreaptă îi devenise inutilă. Deodată, mersul înainte, clătinat, al lui Dooley îl surprinse în dezechilibru și pumnii masivi îl loviră în cap. Calem era în mișcare cînd s-a abătut asupra lui, dar forța loviturilor făcu să-i răsune capul și să vadă stele verzi. Partea dreaptă a obrazului îi era lovită, numai vînatăi, dar izbuti totuși, oarecum, să se lase în jos și, cu mîna stîngă, sănătoasă, începu să-i care din nou cu putere pumni sub centură. Atacul n-a fost tot atît de aprig ca acelea de mai înainte, dar ceva cedase – își simți pumnul lunecînd pe mușchii și grăsimea care cedau. Pe chipul desfigurat al lui Dooley se citea agonia; deodată ochii lui căpătară o pojghiță putregăioasă parcă. Numai decît Calem lovi din nou, folosind pumnul drept, deși îl durea la atingere. Dooley se curbă și mai mult. Căzu în mîini și genunchi.

Calem se apropie, potrivi genunchiul și-l proiectă în obrazul lui Dooley, dar mîinile, ca un îmblăci, ale acestuia, prinseră piciorul lui Calem și împreună se prăvăliră pe dușumea. În aceeași clipă, Dooley se rostogoli, mîinile ajungîndu-i pe trupul lui Calem, cu o strînsoare de neîndurat.

Calem simți că-i trosnește o coastă și plămînii fură cît pe ce să-i plesnească – apoi picioarele încălțate în cizme se smuciră înapoi, nimerind țurloaiele lui Dooley; uriașul îi dădu drumul, cu un țipăt ascuțit de durere și mînie. Calem se zbătu sălbatic – se ridicase de jos.

Dooley Brion era aproape tot așa de iute. Plămînii lui trăgeau aerul cu mișcări convulsive, iar burta îi tremura, săltînd în sus și-n jos, înăuntru și în afară. Dar picioarele lui înspăimîntătoare îl mînau înainte. Îl lovi cu umerii pe șerif; cei doi bărbați se prăvăliră din nou la pămînt, lovind cu pumnii în neștire. Izbiră în peretele de lîngă fereastra din față – Calem sări într-o parte și Dooley, ca un taur, îl prinse și zburară amîndoi pe fereastră, într-un zureit de geamuri sparte. Cînd se lovi de trotuar, bucățile ascuțite îl zgîriară pe Calem în spate, dar se rostogoli pe o parte, Dooley prăvălindu-se lîngă el. Calem se ridică cel dintîi, dîndu-i înainte fără să mai aștepte ca uriașul să-și revină barem puțin. Pumnul cel sănătos se cufundă în pîntecul care tremura – un țipăt ca din gură de șarpe izbucni de pe buzele lui Dooley. Apoi, cu brațul lui ca un îmblăci, îl izbi pe Calem și-l azvîrli cît colo, în colbul străzii murdare.

Oamenii le făceau loc. Se produsese învălmășeală mare și se formă un cerc de privitori aliniați pe amîndouă laturile străzii. Calem se ridică în picioare înainte ca Dooley să fi putut pune mîna pe el. Brațul drept îl dorea de moarte, dar putea să-l mai miște și, văzînd mișcările chinuite ale lui Dooley, căpătă putere.

— Ai vrut să te lupți, dracu-să-te-ia, Dooley! zbieră. Acum vino și luptă!

Răspunsul lui Dooley a fost o nedeslușită sudalmă. Dar se opinti înainte ca vai de lume, în pas iute. Ochii îi ieșeau din orbite de furie, forța îl părăsea și nu mai putea să respire. Burta părea strivită de șira spinării și șuvoaie înflăcărate de

mînie se rostogoleau pe fața lui bătucită. Încerca să se apere de mîna stîngă cumplită, care se cufundă pînă la încheietură în stomacul făcut harcea parcea, dar nu izbuti. Răsufle în cascade, iar Calem lovea mereu, mereu.

Orbește, poticnindu-se, Dooley strînse brațul și mai mult și strînsoarea lui era plină de triumful de care deodată deveni conștient. Tăbîrcindu-și picioarele în murdăria împrăștiată peste tot pe stradă, apucă trupul lui Calem Ware, punînd întreaga lui energie într-un ultim efort zdrobitor. Spatele țeapăn al lui Calem cedă, se curbă sub această groaznică presiune, fața i se înnegri de sîngele congestionat.

Pentru Calem, acest ultim moment îngrozitor părea că nu se mai termină. Puterea i se irosea atît de repede încît simțea că picioarele îl lasă. Își propti mîinile în pieptul lui Dooley, smucindu-se îndărăt, chinuindu-se să scape de strînsoarea uriașului. Rămase înțepenit încă o clipă, apoi cu fiecare picătură de energie pe care și-o mai putea aduna, își făcu vînt cu brațele încrucișate și pocni cu fruntea în obrazul lui Dooley, lovindu-l cumplit. Dinții lui Dooley îi zdreliră fruntea – lovitura a fost teribilă și Dooley zbură pe spate, brațele i se rășchirară, se clătină înapoi, poticnindu-se bezmetic. Îndată, Calem se luă după el, înfundîndu-i pumnul stîng în mușchii moleșiți ai pîntecului. Ochii lui Dooley se încețoșau, dar el tot mai căuta să se lupte; apoi, încet, se aplecă înainte, prăvălindu-se în praf, plin de murdărie pe față.

Recurgînd la ultima rezervă de energie, Calem se năpusti, împleticindu-se, asupra lui. Slăbiciunea lui Dooley ar fi trecut – dintr-o clipă într-alta putea să se ridice și, cu brațele acelea groaznice, zdrobitoare să-l fi încheștat pe Calem și astfel lupta să fi luat sfîrșit. Calem simți cum strada îi joacă de-a valma înaintea ochilor; văzu mușchii de la umerii lui Dooley încordîndu-se, brațele aruncîndu-i-se în sus, picioarele smucindu-i-se sub el.

Calem Ware făcu un pas exact între picioarele lui Dooley; lăsa brațele în jos și i le apucă, răsucindu-i-le. Învățase acest șiretlic de la indieni. Nu mai putea fi vorba de o ripostă. Însemna ori să se dea bătut – ori moartea. Simți eșafodajul de mușchi și oase strângându-se în jurul piciorului său – se azvîrli înainte, cu trupul ca o pîrghie vie. Dooley se încovoie pe spate, formînd bara pîrghiei.

Rămase locului, folosind ultimul strop de energie ca să se țină drept – dacă ar fi căzut înainte, Dooley murea numaidecît, frîngîndu-și spina. Văzu cum brațele uriașului cedează și cum se rostogolește pe fața plină de vînătăi. Un țipăt izbucni din pieptul său, un urlet înfiorător, de agonie, furibund. Trupul lui monstruos se îndoi, curbîndu-se pe spate sub presiunea crescîndă a forței împovărătoare a lui Calem Ware.

Calem se ținea drept, aplecîndu-se, folosind piciorul liber drept pîrghie. Dar nu merse prea departe – nu voia să ucidă un om pe care nu-l putea urî și pe Dooley Brion nu l-ar fi putut urî. Presiunea sporea din ce în ce; încordarea fiind mai mare decît era în stare să suporte spina unui om – dar Dooley, rezista, încă mai rezista. Apoi un fior îl trecu prin corpul tremurînd ca varga, grumazul arcuit se aplecă și capul îi căzu inert în praful plin de sînge. Corpul i se moleșise, cu mușchii vlăguiți. Calem se smuci numaidecît îndărăt, tocmai la timp. Șira spinării lui Dooley era curbata, adînc, ca și cum spatele masiv i-ar fi fost despîcat în două, dintr-o lovitură de cuțit.

Calem avu nevoie aproape de mai multă forță decît mai putea aduna ca să se desprindă, să se pună în mișcare. Dar nu izbutea să-și tragă piciorul stîng, pentru că îi era împiedicat de picioarele încrucișate ale lui Dooley și cînd se lăsa cu toată puterea în el, piciorul i se îndoi și căzu. Oamenii din jur se

uitau uimiți la el și la Dooley Brion, de parcă nu puteau da crezare celor ce vedeau cu propriii lor ochi.

Înainte de lui Calem, vălătuci de nori negri străbătuți de trăsnete roșii, tălăzuiau dinspre capătul străzii. Se căzni să se ridice, apoi, încet, se prăbuși în murdărie. Mai auzi doar vocea ascuțită și iute a doctorului Wynn, poruncind oamenilor să-l ridice de jos. Apoi nimic altceva decât o beznă haotică.

CAPITOLUL X: INELUL

Taleen părăsi scena aproape pe orbecăite, simțind nevoia să se sprijine cu o mână ca să-și păstreze echilibrul. O încerca o emoție mai puternică și mai ascuțită decît își închipuia că ar fi fost capabilă să simtă. Rana inițială pricinuită de faptul că-l părăsise pe Calem, în urmă cu zece ani, fusese o lovitură de care nu se vindecase. Din cînd în cînd, o năpădiseră remușcări și dorințe deșarte, dar o dată cu trecerea anilor și cu ascensiunea în cariera ei i s-a părut mai lesne să uite și să-și amintească numai de lucrurile plăcute împărtășite laolaltă – pînă în ziua cînd l-a întîlnit din nou în Medicine Bend.

Clătină din cap. Ce se petrecea cu ea? Nu mai era o școlăriță, ci o femeie matură, o femeie care văzuse multe în viață, multe după placul inimii ei. Remușcări deșarte și năzuințe, toate acestea erau foarte bine venite și poate necesare pentru felul de a fi al oricărei femei – dar n-ar fi trebuit s-o chinuie în halul ăsta. Își îndreptă umerii și porni cu pas hotărît prin harababura din culise, spre cabina ei. Închise ușa și se cufundă, obosită, în șezlongul de satin alb. Cabina ei era împodobită la fel de plăcut ca oricare dintre cele văzute pînă atunci, chiar și în cele mai mari teatre din

estul îndepărtat. Mobila frumoasă, tapetele scumpe din hîrtie – îndărățul tuturor acestora se simțea noutatea frustă de la graniță, cu un plus de grandoare, de rafinament. Într-un fel, oglindea impresiile ei despre Dorry Dean; i se părea că vede dincolo de înfățișarea lui respingătoare. Era bine crescut, vorbea cu familiaritate de meleaguri îndepărtate, dar cel mai acasă era aici, în Medicine Bend. Într-un fel, orașul i se potrivea, iar Taleen intuia sub aparența nobleței, primitivismul unui om trăit la graniță. De aceea nu putea decît să-l stimeze și mai mult. Clătină iarăși din cap. Nu Dorry o tulbura, nu, ci Calem – omul pentru care își irosise o treime din viață, încercînd să-l uite. Chipul lui din seara asta – atît de măcinat, de obosit, cu niște ochi hăituiți care dădeau impresia că cerșesc înțelegere. Pînă atunci nu observase niciodată acest lucru...

Oare îl cunoștea, într-adevăr? Începea să se îndoiască. Dar omulețul acela absurd de la hotel, doctorul Amos Wynn! Cum îl numise pe Calem? Un rău necesar, astfel se exprimase.

— Coniță, cred că n-ai mai văzut niciodată un oraș de frontieră populat de oameni fără pic de bun simț sau de decență.

Ea se gîndea la Apache Wells, cu zece ani în urmă și își ascunse un fior. Calem, pe stradă, trăgînd cu arma în stînga și-n dreapta, apoi prăvălindu-se în față, rănit îngrozitor...

— Nu-i o priveriște cu îngerași, coniță, continuase doctorul Wynn, plin de sobrietate. Oameni ca șeriful Ware au băgat în sperieți un oraș sălbatic... și n-are să mai fie sălbatic de acum încolo, ci un loc în rînd cu lumea, unde să se poată viețui. Femei ca dumneata n-ar fi în siguranță aici dacă n-ar exista oameni ca șeriful. Sigur, oamenii ăștia și-au aprins paie-n cap... și trebuie să facă pe dracu-n patru – pardon de expresie – să-i țină în frîu pe zurbagii și pe ticăloși. Tot timpul numai cu arma-n mînă – și pînă la urmă niciunul nu moare de

moarte bună! Nu, nu! Dar cînd ticăloșii se poartă de parcă n-ar fi niște ființe umane, cînd ripostează pînă ce cad cu nasu-n pămînt... și pun mîna-n foc că toți au la activul lor multe vieți. Și atunci, se înțelege de la sine, răufăcătorul trebuie strîns cu ușa. Cel puțin așa simte el.

Iar Calem îi spuse azi dimineată – „...*Femeile pot merge nestîmjenite pe stradă, în oricare din orașele regiunii, copiii lor se pot duce la școală fără a mai fi ținta călăreților beți...*”

Oare să fi greșit ea? Să fi greșit oare de la început?

Era palidă la față; își apăsă amîndouă mîinile pe tîmple. Chipul lui Calem, atît de uscat, de aspru... de deznădăduit. Ca un om care nu mai așteaptă nimic de la viață... Cele citite în ziarele din răsărit! Cronici în care era ridicat în slăvi marele „șerif luptător” din Medicine Bend. Se știa că ultimul roman polițist al lui Ned Buntline se baza pe viața și isprăvile lui Calem Ware. Omul veșnic cu arma-n mîină, omul pentru care a ucide era o îndeletnicire cotidiană. Asta era tot ce-i fusese dat să vadă și șocul, teroarea, chinul din ziua aceea groaznică de la Apache Wells... Dar chiar dacă ea greșea și faptele lui Calem ar fi fost justificate, mai putea oare să se întoarcă la el, știind ce suferință presupunea acest pas? Grija că într-o bună zi o să-l vadă zăcînd mort pe străzile cine știe cărui oraș de graniță... Și ce dacă făcuse totul pentru ca alții să trăiască în siguranță pe meleagurile astea... dar ea, drepturile ei asupra lui și asupra vieții lui?

Duse mîna la gît, la lăntîșorul de argint pe care-l purta și îl desfăcu. Un inel micuț de aur se balansa în centrul lui. Se uită cu atenție, apoi îl strînse în palmă Pentru ea nu mai putea exista un viitor alături de Calem. Știa acest lucru și atunci de ce să se mai împotrivească luptînd? Cu Dorry ar fi fost la adăpost! Viitorul alături de el era asigurat; nu era el omul care să rămîină în vest. Existau pe lume lucruri mai mari și mai bune – ar fi putut să-l ajute. În mintea ei, o hotărîre se

contura încet dar sigur. Dar mai întâi trebuia să-i spună lui Calem...

Cineva ciocăni ușor în ușa cabinei și ea încremeni. Sîngele îi zvîcnea în vinele gîtului, cu putere. Calem! Calem! Te mai iubesc încă! Era un fel de a se trăda pe sine. Apoi se prinse de marginea șezlongului și o strînse cu toată puterea. Cînd se duse la ușă, era aparent calmă, cu chipul destins, fără emoții. Dar nu era Calem, ci un băiețandru slab ca un ogar, care rînjea la ea.

— Fir-ar să fie, doamnă, pierdeți o luptă mare de tot! Calem Ware s-a încăierat cu Dooley Brion, care-a făcut harcea-parcea afurisita aia de bombă „New Frontier”... Luptă corp la corp cu mîna goală. De cînd lumea și pămîntul luptă ca asta nu s-a pomenit!

Taleen simți că-i tremură genunchii și se agăța de ușă ca să nu cadă. Iarăși în luptă, poate că e rănit...

Băiatul plecase și echipa de tehnicieni de culise și actori, iuțeau pasul pe alee, grăbiți să ajungă în stradă. Deodată, porni și ea în goană – nu se mai putea opri. Se afla printre ceilalți, luată pe sus; inima îi bătea nebunește.

— Oh, Calem, Calem! rosti în șoaptă.

DE LA FEREASTRA DE SUS A BIROURILOR, DORRY DEAN AVEA o priveliște bună asupra străzii Texas și asupra ultimei etape a luptei dintre Ware și Dooley. Îngenunche la fereastră în evantai, ferindu-și fața; ținea în mîinile lui, cu degetul mare butucănos, un revolver cu țeava scurtă. De două ori îl ridicase, țintind spinarea lată a lui Calem Ware, dar lăsă arma în jos. N-ar fi făcut bine dacă-l ucidea – prea mulți țineau la Calem Ware și răzbunarea lor ar fi fost rapidă și sigură. O funie nouă de cînepă și o bîrnă potrivită – acest tablou îl făcu pe Dorry să se înfioare și, în cele din urmă își vîrî revolverul

la loc în buzunarul vestei, ca nu cumva ispita să fie prea mare.

Urmări din priviri lupta și din cînd în cînd își lîngea buzele; nu se vedea nici pic de emoție pe obrazul lui dolofan, dar stropi de sudoare rece i se prelingeau pe nesimțite pe față. Numai cînd Calem a fost la un pas de moarte, cu trupul încordat, prăvălit înainte, un mormăit îi scăpă din beregată și își încheștă mîinile una într-alta. Deodată sări în picioare, strecurîndu-și mîna în buzunar după armă. Dar în clipa aceea o femeie se avîntă din mulțimea de pe stradă, lîngă șerif. Era Taleen, care săruta fața însîngerată, numai răni, a lui Calem...

O clipă, pe Dorry Dean îl mistui o furie cum niciodată nu mai cunoscuse; în momentul acela l-ar fi ucis pe Calem Ware cu sînge rece, naiba s-o ia de spînzurătoare! Dar femeia, stătea între el și cel căzut. Și la fel de iute cum apăruse, furia i se risipi. Se îndepărtă de la fereastră, cu pași mari, iuți, străbătu biroul și coborî grăbit scara. Își croi drum cu coatele prin mulțime pînă veni lîngă ea și o apucă de braț.

— Totul e în ordine, Taleen... Calem a învins; are să se pună pe picioare.

Femeia se uită țintă la el, iar lacrimile îi șiroiau pe obraji. N-o mai văzuse pînă atunci plîngînd și asta îl șoca. Avusese impresia că e o fire rece, ceea ce-l bucurase, considerînd-o o contrapondere față de inima lui aspră. Acum, această iluzie se destrămă; Taleen era plină de feminitate și din pricina asta o dorea și mai mult, nebunește.

— Oh, Dorry, Dorry, e rănit!

— Prostii... nimic altceva decît un cartuș între ochi nu i-ar putea veni de hac lui Calem Ware. Mai bine haide să mergem de aici. O să mă ocup eu să capete toată îngrijirea. Iată-l și pe doctorul Wynn.

Taleen se aplecă, atinse cu buzele ochii lui Calem, îl

mîngîie încetișor cu mîna pe față. Apoi încuviință din cap și se ridică. Dorry se uită după ea cînd porni, apoi se aplecă și-l așeză pe Calem în capul oaselor. Doctorul Wynn dădu buzna, îngenunche lîngă el.

— Măi, omule măi! Ai mai văzut vreodată asemenea scărmăneală, Dorry? Pe tine te întreb, omule, ai mai văzut vreodată asemenea hal de scărmăneală? Niciodată namila de Dooley n-are să mai fie același ca înainte. Ah, Calem băiete! Gata, băiete... încet!

Calem deschise ochii. Pupilele i se limpeziră aproape numaidecît. Se uită în jur, îl văzu pe Dooley Brion zăcînd la pămînt și deodată zîmbi.

— Nu... nu mi-am putut închipui că o s-o pot scoate la capăt! spuse în șoaptă, răgușit.

Un bărbat ieșea din local aducînd armele lui Calem. I le înmîină, grijuliu.

— Frumoasă treabă, șerifule!

— Mulțumesc!

Calem se tăbîrci nesigur pe picioare.

— Mai bine vezi ce-i cu Dooley, doctore... Trebuie să-l iau pe sus. Crezi că poate fi urnit din loc?

Doctorul Wynn încruntă din sprîncene cînd îngenunche lîngă Dooley, căzut în nesimțire. O clipă, Calem privi în juru-i și Dorry băgă de seamă acest lucru. Șeriful căuta ceva – sau pe cineva.

— Ciudat lucru, Dorry, spuse. Am crezut, o clipă, că Taleen a fost aici...

— Nu! minți Dorry, fără să mai stea pe gînduri. Sper din toată inima, Calem, că n-a văzut nimic... spre binele tău. Știi cum se simte cînd e vorba de luptele tale...

Dooley Brion se ridică de jos, scuturînd capul. Fața îi era o mască de praf și sînge. Calem se apropie.

— Vedeți dacă poate merge... ia să vină doi oameni să-l ducă pe Dooley.

Îl purtară aproape pe sus pînă la închisoare, doctorul Wynn agitîndu-se tot drumul pe lîngă ei, iar Calem Ware mergînd țeapăn, cu pași mari, în urmă. Dorry îl privi cum pleacă, apoi se întoarse la Operă. Șopti cîteva cuvinte directorului de scenă și reprezentația se repetă, iar spectatorii se întoarseră în sală, unul după altul. Dorry intră în culise. Bătu la ușa unei cabine și Taleen deschise repede.

— Calem.?

— E bine. L-a cam zgîlțuit puțin, dar n-are nicio fractură, poate una sau două coaste. Parcă și-a scrîntit mîna dreaptă. I s-a umflat repede. În două-trei zile are să se simtă bine, ca un nou născut.

— Mulțumesc, Dorry. N-ar mai fi trebuit să însemne ceva pentru mine... după toți anii aceia... dar.

— Înțeleg.

Se apropie și-l sărută delicat.

— Cred, Dorry. Asta-i unul din motivele pentru care simt ceea ce simt pentru tine. Ești un om înțelegător, pe care te poți bizui...

Dorry deveni rigid, pîlînd la față. Nu mai zîmbea și ceva din răceala lui lăuntrică i se reflecta în priviri. O prinse cu amîndouă mîinile, aproape prea tare.

— Asta-i tot ce simți pentru mine, Taleen?

Privirile li se întîlniră o clipă, apoi ea lăsă ochii în jos.

— Eu... eu, nu sînt sigură, Dorry. Simt mai mult decît atît pentru tine, dar...

— Dar nu iubire, nu-i așa?

— Îmi... îmi pare rău, Dorry, dar nu știu.

O eliberă din strînsoare.

— Încă mai există pentru tine Calem Ware? După toți

anii ăștia? Ciudat lucru, ani de zile am fost unicul prieten al lui Caleb, fără să știu, fără să-mi dau seama că aș putea să-l urăsc cum n-am urît pe nimeni altul vreodată.

— Cred că nu vorbești, serios, Dorry...

Deodată, lui Dorry îi reveni zîmbetul pe buze și clătină din cap.

— Dacă stau să mă gîndesc bine, Taleen, nu. Doar știi ce simt eu pentru tine. Faptul că șeriful a apărut din nou în viața ta nu schimbă nimic.

Cînd dădu să plece ca s-o lase să se îmbrace pentru a doua apariție, o făcu să rîdă de o glumă a lui, iar rîsul cu care-i răspunse el era aproape jovial. Nu mai avea nimic din răceala și asprimea de care fusese stăpînit. Dar odată singur, în biroul lui, lăsa să-i cadă masca și fața i se schimonosi. Începu să izbească cu pumnul în birou; iar și iar, cu putere, lovituri crîncene.

Se uită în stradă, pe fereastra sub formă de evantai și-l văzu pe Cody Clark care tocmai ieșea de la „New Frontier”. Proprietarul de tripou avea un bandaj în jurul capului și pasul nu-i era prea sigur. Se opri o clipă și Dorry îi văzu ochii negri cîtînd în sus, spre ferestrele Operei. Atunci Cody traversă strada și cîteva minute mai tîrziu se auziră bătăi în ușă.

— Intră, strigă Dorry.

Cody intră, închise ușa în urma lui. Era plin de vînatăi pe față și pielea lui întunecată părea pămîntie în lumina lămpii. Se trînti pe un scaun din fața biroului uriaș și întinse picioarele. Era posomorît.

— Dă-i drumul, hai spune, la naiba!

— Am să-ți spun, Cody, am să-ți spun! exclamă Dorry, cu asprime. Ești un zănatic al dracului de tîmpit... gata să dai ortul popii de atîta mardeală. Ce-aș mai putea să-ți spun... dacă aș fi știut de jocul trăsnet pe care aveai de gînd să-l faci.

— N-ai fi mișcat nici măcar un deget! îl întrerupse Cody. Mi-e lehamite, Dorry, de toate parascoveniile tale. Vorbe și iar vorbe... o dată nu te-am văzut și eu să pui la cale ceva ca lumea. Credeam că Dooley o să facă altceva decît să umble cu niște trucuri idioate de zevzec... E de mirare că șeriful nu i-a ars un glonte, la repezeală.

— Nu cumva ai crezut, Cody, că Dooley avea să-și pună pielea-n joc pentru tine? Asta a fost cea mai mare greșeală a ta. Dar nu iremediabilă.

Cody Clark se ridică de jos.

— Naiba știe ce vrei să spui. Ai măcar vreo idee mai de Doamne-ajută?

— Ți-am spus azi dimineată. Tocmai am primit vestea, Harley Baskam se află în oraș. A venit cu cursa de patru patruzeci de la Kaycee. Am trimis după el. Are să fie aici în cîteva minute. Vreau să fii și tu de față.

Un zîmbet încrețit buzele numai vînații ale lui Cody.

— N-aș pierde ocazia!

— Harley Baskam, repeta Dorry, dus pe gînduri. Răsuci scaunul ca să se uite încă o dată pe stradă. Ți-a fost vreodată teamă, Cody? Teamă de ceea ce ești pe cale să faci? Ochii lui căprui se întunecară parcă. Ceasul răfuieiilor a sosit, Cody... pentru Medicine Bend, pentru tine și pentru mine, ultima răfuială cu Calem Ware. Mă întreb dacă își dă seama, dacă își dă seama că și-a trăit traiul?

Între ei se așternu tăcerea; clipele treceau. Clark făcu semn spre stradă.

— Uite-l pe Calem... colo, din nou, pe stradă.

Silueta înaltă, zvultă, a șerifului, se mișca, rigid, pe stradă, peste drum de ei. Fațada luminată a localului, butoaiile cu smoala în flăcări, făceau strada aproape la fel de luminoasă ca ziua. Calem mergea cu pași mari, făcîndu-și rondul, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Oamenii îi

răspundeau la salut și se dădeau la o parte ca să se uite la el când trecea.

— O legendă vie, Cody, spuse Dorry încet. Poate oare cineva ucide într-adevăr o legendă?

— Ducă-se dracului toată povestea asta... un glonte-n cap l-ar doborî ca pe oricare alt om... iar Harley Baskam a pus la pământ oameni mai ceva decât Calem Ware.

— Mă întreb, rosti Dorry, încet.

Calem ajunsese chiar în dreptul lor. Un bărbat ieși de la „New Frontier”. Mic de stat, subțire la trup, purtând un costum închis la culoare și o pălărie de fetru neagră, cu calotă rotundă. Dar partea superioară a pieptului era curios de umflată și lumea bănuia că purta o pereche de revolve, atîrnînd de umeri. O bărbuță deasă, blondă, îi acoperea gura și bărbia. Dinții îi luciră într-un zîmbet când îl văzu pe Calem Ware și intra în vorbă. Nu puteau auzi ce spun, dar văzură reacția lui Calem.

— *Ia uită-te!* exclamă Cody, aproape șuierînd; spatele lui Calem devenise țeapăn, iar mersul șovăitor, poticnit. Apoi bărbosul, cu pălăria lui de fetru elegantă, trecu pe dinaintea-i zîmbind aproape disprețuitor. Traversă strada spre Operă.

— Ăsta-i Harley Baskam, spuse Dorry încet, dar Cody Clark nu asculta.

Se cocoșase pe marginea scaunului, cu fața-i schimonosită de ură. Privea silueta înaltă a șerifului când își relua mersul hotărît în josul străzii.

— Dorry! spuse Cody Clark în șoaptă. Ai văzut fața lui Calem... i-ai văzut fața? Avea o notă de mare bucurie în glas și rîse cu asprime. Se duce legenda... praful se alege de „șeriful luptător” al tău... și e speriat... așa de speriat că-i tremură picioarele! Se întîlnește cu un om pe stradă și-i e frică de el... s-a zis cu ăsta... nici nu mi-am închipuit c-am să văd așa ceva! Merită să faci orice, Dorry... orice!

Se auziră pași afară, în dreptul ușii; cineva bătu ușurel în lambriul de lemn.

— Intră! strigă Dorry.

Ușa se deschise. Un bărbat păși în încăpere. Era Harley Baskam din San Antonio. Rîdea încetișor, parcă de o glumă pe care numai el o înțelegea.

CAPITOLUL XI: ADIO, CALEM

Tipătul fiarei se auzea tot mai aproape de Calem Ware, în valuri de pseudosunete obsedante. Era un zbieret care te îmbăloșa, flămînd, gros, venind din pămînt, dinspre clădirile îngrămădite pe strada Texas, de la oamenii care mergeau pe lîngă el. Și mai cu seamă era concentrat în preajma figurii subțiratică și taciturnă a lui Harley Baskam, pe cînd străbătea străzile spre Operă.

Simpla bravadă l-a mînat pe Calem să bată străzile, în ciuda chelfănelii primite din mîinile lui Dooley Brion. Bravadă necesară însă, la urma urmelor. Dacă ceda acum, chiar pentru o clipă, era un semn de slăbiciune și nu se mai putea arăta în fața nimănui de teamă să nu tabere pe el ca niște lupi hămesiți. Își simțea picioarele sfîrșite, îi era greu să se miște și iar îl cuprinse amețeala; dar se forță să se urnească din loc, fără a mai privi înapoi.

Harley Baskam... San Antonio, 1868. Primii pași spre progres, cît de cît, după stagnarea din pricina războiului; politicienii aventurieri, agenții comerciali yankei și crescătorii de vite săraci din Texas, luptînd pentru posibilitatea de a-și vinde prisosul turmelor.

Focuri de armă în noapte; bande sălbatice, care se plimbau

pe străzi ca și cum ar fi fost proprietatea lor, cu Ben Wryson în frunte și Harley Baskam alături. Calem își amintea fața cătrănită a lui Wryson când a căzut în praful amestecat cu sânge de pe strada Comerțului, răpus de cele trei gloanțe trase în burtă de către Calem Ware.

„Blestematule, m-ai ucis!” exclamase în clipa când își dăduse sufletul. Apoi holbase ochii sticloși. „Ferește-te de... Ferește-te de Harley, Ware... Ia seama la Harley Baskam... o să te ucidă la sigur...”

Numai un neghiob ar tăgădui teama; teama de locuri cufundate în beznă, de anumiți oameni, de unele animale. Senzația de teamă era puternică în cazul lui Calem, tot așa de puternică precum e la orice om. Dar se stăpînea impunîndu-și o voință de fier. Avea o teamă animalică față de Dooley Brion, o teamă cerebrală de fiara imaginară din Medicine Bend, avidă de viața lui – și mai exista o foarte reală teamă de răzbunarea lui Harley Baskam, de care n-a uitat niciodată. Se temea de acest om și totuși simțea o ciudată certitudine că frica lui o împărtășea și Harley Baskam. Texanul nu-l uitase, l-ar fi recunoscut oricît după ochii albaștri deschiși. Iar cum faima lui Calem crescuse uluitor în ultimii ani, Harley Baskam ar fi putut da de el, dacă acea ură veche dintre ei n-ar fi fost dublată de teamă. Dar Harley Baskam îl ocolise, așa cum și el îl ocolise pe Baskam în noaptea aceea la San Antonio, cu treisprezece ani în urmă.

Existau două cauze evidente care justificau prezența lui Baskam în Medicine Bend.

Mai întîi, pur și simplu întîmplarea; dacă ar fi fost așa, atunci Calem era sigur că Baskam va pleca a doua zi dimineată. Un singur lucru ar fi putut să-l silească pe Harley Baskam să-și trădeze intențiile: banii, dar o sumă mare. Calem simți că-l trec fiori reci prin șira spinării. Mai întîi

bruta de Dingo Brion; apoi împușcăturile de pe alee și, cel mai recent, atentatul nesăbuit al lui Dooley Brion la viața sa...

Calem ajunsese la colț și se opri. Amorteala din corp era dureroasă, mîna dreaptă i se umfla – un deget dacă mișca îl treceau toate nădușelile. Durerea din coaste nu putea proveni doar de la niște simple vînații; după toate probabilitățile fusese serios betegit. Dar cu timpul avea să se tîmăduiască, numai de i-ar fi dat să aibă timp. Întîmplările se țineau lanț, ca o forță ce sporea încetul cu încetul, îndreptată numai spre el, tinzînd să-l zvîrle în uitare, încercuindu-l.

Scutură sălbatic din cap. Încă nu fusese răpus. Putea merge, deși cu prețul chinului și al efortului, iar mîna stîngă îi era la fel de sigură și iute ca și dreapta. Pentru asta își irosise destui ani de grea practică, de nădușeli.

Străbătea agale străzile. Orașul era liniștit. Nici urmă de Harley Baskam. Trecuse de zece și nu mai avea de făcut în noaptea aceea decît un singur rond. Sufla un vînt rece; folosi mîna sănătoasă ca să se înfășoare mai bine în haină. Îi vîjiia capul și simțea nevoia să bea ceva. Își înăbuși această dorință și își văzu de drum.

Orașul își închidea porțile pentru noapte cînd Calem făcu ultimul rond și porni pe strada Texas. Prăvăliile aveau obloanele trase și mai toate cîrciumile erau de pe acum închise. La Operă se stinseseră luminile, doar la ferestrele în formă de evantai, de deasupra foaierei, se mai vedea un licăr. Deslușea parcă umbre de oameni în mișcare, dar nu putea fi sigur. Localul lui Cody Clark, „New Frontier”, era închis; poloboacele cu smoala sfîrșeau gata-gata să se stingă, iar ferestrele din față, cu geamuri sparte, aveau obloanele trase. Un bărbat, care închidea pe dinăuntru ușa de la intrare, făcu semn cu mîna, prin geam, spre Calem. Cîțiva oameni călări treceau pe stradă; un camion greu hurui prin preajmă, îndreptîndu-se spre bariera orașului, în drum spre minele

îndepărtate. Cizmele lui Calem bocăneau pe trotuarul de scînduri și amuțiră cînd trecură peste o porțiune numai gunoaie și lut, apoi din nou răsunară înfundat în locul unde începea iar trotuarul.

Ajunse în dreptul tribunalului cu ușile duble închise, dădu colțul și se uită la placa luminată de un lampion, *Biroul șerifului*. Făcu o grimasă și deschise ușa. Doctorul Amos Wynn se așezase la pupitrul său, moțăind, cu capul lui ca de pasăre. Cînd Calem intră, tresări, îndreptîndu-se din șale. Pe un scaun de lîngă perete, cu speteaza înaltă, ședea o femeie. Calem îngheță. Era doamna Brion; fața ei chinuită păstra urmele plînsului, ochii tiviți cu roșu erau ațintiți asupra lui.

Doctorul Wynn sări în picioare.

— Bună, Calem. Mi-am zis să te mai văd o dată pînă te duci acasă. Doamna Brion așteaptă și dînsa.

Femeia se ridică nesigură în picioare. Se vedea că era pe cale să nască. Corpul ei avea un aspect grotesc, umflat peste măsură.

— Întîi Dingo... acum Dooley, spuse încet.

Văzu că fața lui Calem se împietrește și clătină din cap.

— Nu-ți port gînd rău, domnule șerif. Ai făcut ce trebuia să faci. Dingo nu era bun de nimic, nici pentru el, nici pentru nimeni. Da, Dooley nu-i om rău, zău, nu-i rău, nici zgîrie-brînză. Doar că-i așa de mare, de-aia n-a fost luat niciodată drept o ființă omenească și nu se pricepe la oameni. Oamenii totdeauna s-au purtat urît cu el și altceva nu știe decît să lovească îndărăt. Da-i bun... Dumnezeu știe cît e de bun.

Îl iubea pe uriașul ăsta primejdios. Gîndul acesta avu efectul unui șoc asupra lui Calem. Îi venea greu să considere astfel de oameni drept ființe umane, ca toate celelalte, la fel de vii și de reale precum el însuși. Și totuși ei nu erau doar niște nume, niște umbre pe fundalul vieții. Aveau o existență reală ca și a lui – dar mult mai tragică. Să fie căsătorită cu un

netrebnic, cu un criminal ca Dingo și tot timpul să iubească namila aceea cu minte de copil... Calem clătină din cap, încet.

— Eu cred că-l urăști pe Dooley, dom'le Ware. Da' nu te condamni când văd ce-a vrut să-ți facă. Ăsta-i un miracol că pînă la urmă nu te-a ucis. Nimeni pînă acu' nici n-a-ncercat barem să-i țină piept... mărimea lui, puterea lui făcea să le-nghețe sufletu-n ei de frică... și-atunci au început să-l întărite, să facă haz pe seama lui și el știa asta da' n-avea încotro. Femeia se opri. Îl privea în ochi. Azi dimineată ziceam că nu de Dingo-mi pare rău... ci de 'mneata. Da' nici nu credeam ce spuneam. M-am gîndit la toate astea și mi se pare că văd ceva ce foarte mulți niciodată nu văd.

Adicătelea, nu-i vorba de persoana 'mneatale și de ce faci, e vorba de ce însemni 'mneata. Totu' nu-i să ucizi sau să fii ucis, ci să faci pe alți oameni să scape... de unii de teapa lu' Dingo. Respira anevoie. — Am înțeles toate astea cînd am aflat de încăierare. Nu l-ai omorît pe Dooley cînd s-a luat de 'mneata și numai Dumnezeu știe c-ai fi putut s-o faci și nimeni nu ți-ar fi luat-o-n nume de rău. Asta mă-ndeamnă să sper c-ai să faci ceva și mai mult... și mai greu. Vocea ei deveni șoptită, joasă. — Ai putea să-l ții pe Dooley; de o parte vreme-ndelungată, dom'le Ware, pentru ce-a încercat să-ți facă. Și cred că ăloră la care le-a pus mîna-n păr o să le placă grozav. Da poate că-ți dai seama ce-ar fi pentru Dooley dacă rămîne închis mai multă vreme, ce-o să se aleagă de el. Dooley a mîncat o papară zdravănă și asta s-a-ntîmplat pentru prima oară. N-ai tras în el ca-ntr-un cîine turbat; l-ai înfruntat ca pe orice alt om și Dooley știe asta. Are să-njure de mama focului, are să spumege de mînie, da' niciodată n-a să mai sară la 'mneata... pot să jur. Și doar un cuvînt de la 'mneata i-ar putea reține pe alții ca să-l mai împingă la rele. Asta-i ce vreau să-ți cer, să te rog cu lacrimi în ochi.

Femeia se lăsă încet, căznindu-se, în genunchi. Calem se apropie și o ajută să se ridice.

— Nu trebuie să faci una ca asta în fața mea, rosti, molcom.

Calem respira anevoie, conștient că doctorul Wynn îl privea atent. Se întoarse încetișor și urcă scările. Descuie ușa și pătrunse în arest. Charley Drew stătea la ușa celulei, cu ochii lui negri, luminoși. Dădu din cap dar nu spuse nimic. Calem trecu mai departe. Se opri, într-o atitudine rigidă, dinaintea celulei lui Dooley. Uriașul zăcea tolănit pe pat, cu picioarele atîrnîndu-i peste margine, mai jos de glezne. Ținea ochii deschiși, pironiți în tavan.

— Scoală, Dooley, rosti Calem.

Namila își roti ochii în jur. Fața lui numai cicatrice era întunecată, plină de tăieturi și vînătăi. Un ochi îl avea pe jumătate închis. Se ridică în capul oaselor, dar gemu din pricina efortului. Duse mîna la spate, apăsîndu-se, dar se puse pe picioare. Aștepta.

— Ți-ai făcut pofta, Dooley... acum poți pleca acasă.

Calem descuie ușa celulei. O dădu în lături și Dooley ieși. Îi trecuse furia, înlocuită de posomoreală. O clipă se uită în jos la Calem, de la înălțimea lui grozavă, apoi se întoarse și porni pe coridor fără să vorbească.

— *Dooley!* vocea lui Calem îl opri brusc locului; se răsuci pe călcîie, stînjenit.

Calem veni spre el, cu un pas domol și Dooley se dădu înapoi. În ochii lui trecu o umbră de frică. Fusese bătut și, la fel ca un cîine ciomăgit, îi era teamă de omul care-l bătuse.

— Aș vrea să știi, Dooley, de ce te las să pleci. Glasul lui Calem se auzea ca niște lovituri de ciocan.

— Ei bine, pentru că văduva lui Dingo se află jos, în așteptarea ta. Din partea mea, puteai să putrezești în pușcărie pentru tot restul vieții tale mîrșave. Dar din pricina ei, de

hatîrul ei, îți dau drumul. A căzut în genunchi ca să se roage pentru tine, Dooley. Auzi? A căzut în genunchi la picioarele mele. S-ar cuveni să fii mîndru de asta, Dooley... fiindcă te iubește. Da, pe tine, Dooley Brion! A căutat să te apere, întîi de Dingo, acum de mine... și tu ce i-ai dat în schimb? Nici cît negru sub unghie!

Matahala stătea, zgîindu-se la el; încet-încet roșeața dispăru de pe obrajii lui hidos stigmatizați.

— E speriată, Dooley, reluă Calem, necruțător. A rămas singură singurică și are nevoie de sprijinul unui bărbat... al unui bărbat puternic, Dooley. Și, suflet blestemat, tu ai să fii bărbatul acela! Ascultă bine ce-ți spun, căci, Dooley, dacă vreodată, greșești față de ea, vin eu după tine. Și n-am să trag cu pumnii, ci cu arma. Coborî mîna stîngă și cît ai clipi revolverul greu, Smith & Wesson se îndreaptă asupra lui. Dooley scoase un zbieret și o luă la sănătoasa. O clipă mai tîrziu cobora bocănind pe scări.

Calem vîrî arma din nou în toc. Charley Drew îl urmărea din priviri, fără să zîmbească.

— Are să priceapă felul ăsta de a i se vorbi, spuse el simplu; și Calem simțea că avea oarecum dreptate.

Cînd coborî în birou, nu mai era acolo decît doctorul Wynn. Auzi zgomotul înfundat, de copite, huruitul roților docarului. Trebuie să fi fost cel al lui Dooley și al văduvei Brion, întorcîndu-se la biata cocioabă și la cine știe ce viitor îi mai aștepta. Calem închise o clipă ochii: depăna în sinea lui o rugă fierbinte: *Doamne fă-le și lor, parte de ceea ce n-au avut niciodată pînă acum.*

— Perfect, Calem, spuse doctorul Wynn, trezindu-l la realitate. Dă jos de pe tine boarfele alea. Ia să vedem ce ți-a făcut gorila asta afurisită.

. . .

VINERI DIMINEAȚĂ CÎND CALEM SE TREZI, TOT CORPUL ÎL dorea mai mult ca oricînd. Închise cîteva clipe ochii și se întinse precaut, ca să-și mai dezmoștească mădulele. Ațipi puțin, apoi un gînd îl făcu să se ridice în capul oaselor în pat, gemînd tare din pricina durerilor din mîna dreaptă. Se umflase dublu față de proporția ei normală. Doctorul Wynn era sigur că nu putea fi vorba de o fractură, dar asta nu însemna că n-o să dureze săptămîni pînă să poată folosi iarăși mîna ca de obicei. Scutură din cap, aruncă pledurile cît colo cu mîna stîngă și-și balansa picioarele lungi peste marginea patului.

În timp ce se ștergea cu prosopul, după ce-și cufundase capul în apă rece, dădu cu ochii de un bilet, împăturit, pe masa de toaletă. Se încruntă și mai mult. Era de la Taleen – voia să-l vadă în dimineața asta și-i sugera să facă împreună o plimbare afară din oraș, cu trăsura. Simțea nevoia, dorința puternică, de a o vedea, la care se adăuga și împotrivirea ivită din pricină că știa ce avea să-i spună. Clătină capul, se privi în oglinda de la toaletă. Părul părea mai albit, ochii mai înfundați în orbite, lucind aproape de palizi ce erau. Petele galben-cafenii de pe față constituiau o dovadă a tăriei pumnilor lui Dooley și cînd își scoase cămașa de noapte, alte pete urîte, vinete-negre, apărură la coaste și pe pîntece. Dar pe măsură ce se îmbrăca, durerea din trup începu să-l mai lase.

Își puse centironul cu arme; tresărind sub apăsarea acestuia peste mijlocul numai vînatăi. Apoi, voit și cu o iuțeală din ce în ce mai mare, își exersă stînga în manevrarea armelor. Lucră alternativ cu amîndouă pistoalele, încercîndu-le din orice poziție în care putea să-și răsucescă trupul. Cînd se opri, fruntea-i era numai broboane de sudoare, dar se simțea mai sprinten, mai ușor decît în ultimele trei zile. Se spălă, își rase barba cu anume grijă. Cînd în sfîrșit își puse

haina pe el, se cercetă în oglindă – nu-și putea stăpîni un ușor tremur în picioare. Se ducea să o vadă pe Taleen, el singur cu ea! De cîte ori visase la clipa asta anume și acum...

Se sili să-și alunge gîndurile. Coborî scările repede. Molly O'Brien îl întîmpină cu niște ochi blînzi, plini de compasiune.

— Bună, Molly!

Se așeză. Femeia îi turnă cafea în ceașcă, rămînînd de o parte. Sticla de coniac era la îndemînă. Se încruntă văzînd-o, apoi scutură din cap și sorbi din cafea. Termină în grabă și părăsi hotelul.

Zece minute mai tîrziu, conducea o droșcă ușoară – luată cu chirie de la grajd – pe strada Texas, în jos. Mergea încet, atent la oamenii care se uitau la el. O văzu pe Taleen stînd în fața hotelului. Privea în susul străzii, spre dînsul și-i zîmbi cînd trase de hățuri să oprească. Sări jos. Nu scoaseră nicio vorbă cînd o ajută să se urce în droșcă, apoi sări și el înăuntru. Îndemnă caii să gonească afară din oraș; liniștea care domnea între ei dură cîteva minute. Porniră spre vest. Trecură de niște camioane încărcate cu marfă, de care grele cu minereu, hodorogind, cu cîte doi și trei trăpași, caii trăgînd anevoie, aplecați înainte, din pricina greutateii mari a poverii. În gara de încărcare și descărcare a mărfii, la o milă depărtare de oraș, un marfar fluiera și pufăitul ritmat al locomotivei ajungea deslușit pînă la ei.

La prima geană de pini care aveau drumul, coti, făcînd caii să urce panta lină a unui dîmb. Pe vîrfurile colinei îi struni din hățuri, aveau la picioare cea mai mare parte a văii, întinzîndu-se la răsărit, către marile șesuri. Dincolo de care, munții zburneau spre înălțimi amețitoare, vineții pe cerul de cobalt.

O bună bucată de vreme, Taleen rămase cu privirile pironite în zare, apoi lăsă capul în jos.

— Îmi pare rău, Calem, că a trebuit să se termine astfel,

spuse ea. De fapt însă, totul s-a terminat cu zece ani în urmă, nu-i așa?

— S-ar putea. Pentru tine.

— Pentru mine.

Se uită la el. Chipul ei era palid, ochii căprui, aproape bruni, întunecați. Acum băgă de seamă, pentru întâia oară că părul ei de un blond platinat avea, ici-colo, fire de argint. Îi ședea bine și se potrivea cu împlinire obrazului ei oval.

— La drept vorbind, zise el, nu m-aș fi așteptat să te mai găsesc vreodată, așa că acum n-are să fie prea dureros. Omul își face uneori visuri, chiar dacă știe că niciodată nu vor deveni aieveja. Tu ai fost întotdeauna o parte din visurile mele, Taleen... și vei fi întotdeauna.

— Mai există și alte femei, Calem.

— În cazul meu, nu!

— Cred că nu vorbești serios, nu poți vorbi serios. Există femei care te-ar putea înțelege și accepta, așa cum ești. Eu n-am izbutit să fac acest lucru cu zece ani în urmă – și nu izbutesc nici acum. De fiecare dată când porneai pe stradă cu insigna de argint la vestă, simțeam că mor puțin câte puțin. Te lăsam să pleci dimineață de dimineață fără a fi fost cândva sigură, nici măcar o singură dată, că am să te mai revăd în viață. Asta a ucis ceva în mine. N-aș mai putea rezista. Te-am văzut aseară bătându-te pe stradă... ți-am văzut chipul plin de sânge, lovit. Ridică mâinile, într-un gest abia schițat, ca și cum ar fi vrut să-i atingă vînătăile de pe față, apoi și le lăsă din nou în poală.

— *Ai fost acolo?* Calem se încruntă deodată. Mi s-a părut că erai aproape, ținându-mă... dar când am reușit să mă ridic, plecaseși...

Ea clătină din cap, cu mâinile încleștate pe genunchi.

— Calem, tu nu poți înțelege cum s-a petrecut. Am citit despre tine, despre lucrurile grozave pe care le-ai făcut...

răsfoiam toate ziarele, mă așteptam să aflu despre moartea ta, că ai fost împușcat...

— Nu! Vocea lui se înăsprise. Taleen, lucrurile se schimbă. Nu-ți dai seama? Va fi altfel...

— Poate, Calem, dar prea târziu pentru noi.

Nu se mai uita la el, ci spre contururile abrupte, de forme cubice, ale orașului. Șuieratul strident al trenului de marfă, pornind, se auzea limpede.

— Dar n-ar fi corect, nici din partea ta și nici dintr-a mea, s-o ducem așa mai departe. Duse mîna la gît și desprinsese ceva de-acolo. Întinse apoi mîna spre el. Calem văzu verigheta subțire, de aur și se înfioră.

— Atunci, ai luat o hotărîre?

— Da, Calem, am luat o hotărîre. Mă întorc la Chicago. Divorțez acolo, în liniște. Am vrut să te întîlnesc astăzi... să-ți spun, adio, Calem!

El luă inelul fără să se uite și-l vîrî în buzunar.

— Trebuia să mă aștept la asta. Și cu Dorry cum rămîne?

— Încă nu știu, Calem. Nu sînt sigură. Dacă mă mărit cu Dorry ar însemna să trăiesc aici, aproape de tine... n-aș putea să nu te văd, să nu aud despre tine...

Calem trase puternic aer în piept și ridică hățurile. Deși știa ce avea să-i spună Taleen, totuși a fost ca o lovitură, un sfîrșit a ceva ce niciodată nu-i aparținuse cu adevărat.

Drumul de întoarcere a decurs în aceeași tăcere care se așternuse cînd au ieșit din oraș. Opri la hotel, coborî.

O clipă, în timp ce o ajuta, ținînd-o de braț, să se dea jos din trăsură, ea se află alături de el; îi simți mireasma subtilă a parfumului, care avea să-l chinuie. Apoi ea se întoarse, încet. Zîmbi și-i întinse mîna.

— Adio, Calem, șopti.

El își luă pălăria de pe cap și o urmări din priviri, pînă intra în hotel. Apoi se urcă din nou în droșcă și mîna în susul

străzii. Lăsă trăsura la grajd. Se simțea rău. I se părea că nu mai vede. Porni în pas iute, nerăbdător, ca să fie singur, să închidă ochii, să lupte împotriva sentimentului de solitudine și de pierdere de care era năpădit. Merse de-a lungul străzii Texas, coti orbecăind pe aleea care dădea în spatele primăriei și al biroului său.

N-a observat când Juan Tobrez s-a furișat în urma lui, ivindu-se dintr-un prag umbrat. În mână îi licărea oțelul dezgustător al unui pumnal.

CAPITOLUL XII: HARLEY BASKAM INTRĂ ÎN ACȚIUNE

Cody Clark era un om cu oarecare sensibilitate și foarte puțin sperios, totuși o comunicare din partea lui Asaph Dean îl făcea întrucîtva să se frămînte. Ținea biletul în mînă; îl mototoli încet, întunecîndu-se la față. Nu găsi nicio aluzie la intențiile lui Dean, ci un mesaj cît se poate de lapidar: Vreau să te văd. Cody azvîrli biletul pe masa lui de lucru și se ridica în picioare.

Pe el îl tulbura ideea că o femeie de categoria Corei Dean se cam întrecea cu gluma. Dacă îi vorbise cumva lui Asaph despre legătura dintre ei, acest lucru l-ar fi compromis total; Cody se întunecă și mai mult. Vîrî mîna înăuntru hainei croite pe corp; simți duritatea rece a revolverului micuț pe care totdeauna îl purta la el. Apoi zîmbi. Văduva lui Asaph Dean ar fi valorat milioane – iată un gînd demn de a fi luat în seamă. Dădu din cap solemn și se îndreptă spre ușă.

Era prea devreme ca să deschidă localul „New Frontier”; servitorii curățau dușumeaua cu șomoioagele, presărînd în jurul barului rumeguș galben proaspăt. Un geamgiu potrivea noua fereastră de la fațadă; în curînd avea să apară și o firmă aurită. Cody împinse ușile batante și ieși pe trotuar. Calul lui

era legat de bara pentru pripon; îl încăleacă ușor. Nu se grăbea, așa încât lăsă calul la pas, pe strada Texas. De îndată ce ieși din oraș, dădu pintoni calului și porni mai iute.

Reședința lui Asaph Dean era așezată pe o colină, cale de vreo trei mile în partea de apus a orașului – un amestec ciudat de arhitectură înzorzonată și de stil simplu. Oglindea oarecum primitivismul lui Asaph Dean, un parvenit care făcuse din nimic avere mare. Alesese ce era mai de valoare începînd cu domurile de un rococo strident și ornamentele în formă de ciucuri de la streășină și sfîrșind cu piatra greoaie de Colorado, cenușie, a clădirii principale. Cărmidă roșie și piatră cenușie; lui Cody îi plăcu efectul. Struni calul și își aprinse un trabuc. Continuă drumul în pas domol.

Pe peronul spațios din fața casei, un bărbat de culoare îi luă calul și Cody urcă repede scările. Ușa se deschise înainte de a fi ciocănit și Asaph Dean se încruntă.

— Bună Cody, mormăi, văd că ai venit devreme.

Asaph Dean avea un chip pătrat, în timp ce Dorry Dean unul rotund; pielea aspră dădea trăsăturilor lui șterse un ciudat aspect de granit. Încruntarea lui era ceva permanent, iar ochii de un cenușiu închis, păreau la fel de enigmatici ca și cei gălbui ai fratelui său. Cody se simți tulburat de aceeași emoție ciudată ca și mai înainte. Nu era o teamă fizică; desigur, nu se temea de acest om, ca persoană. Era poate forța covîrșitoare a lui Asaph Dean care îl făcu deodată să se simtă mic, de parcă Asaph ar fi fost în stare să-l strivească dintr-o lovitură. Zîmbetul sumbru al lui Cody îi miji pe buze; își trecu nervos mîna peste linia subțire a, mustaței.

Omul masiv îl conduse, pe un culoar întunecat, pînă intrară pe niște uși lustruite, într-un birou. Pe pereți erau rînduite cărți; cotoarele legate în piele, cu litere aurite se înșirau mîndre. Cody știa, bineînțeles, că niciuna dintre ele nu

fusese citită de personajul din fața lui. Dean îi făcu semn cu mâna către un scaun și trase pentru sine un al doilea.

— Despre două lucruri vreau să-ți vorbesc, Cody, rosti el. Scoase o țigară de foi din vestă, rupse capătul cu dinții și o aprinse. Pufăia vîrtos, uitîndu-se pieziș la Cody, țintuindu-l din ochi. Am auzit, ieri, din gura celor de la „North American” că au de gînd să vină la Medicine Bend. Au închiriat terenuri pentru o topitorie și construcția pornește în toamna asta, la început. Tu ești omul de la care au căpătat terenul.

Cody clipi, apoi încuviință din cap.

— Exact și n-am intenția să fac un secret din asta.

— Hm! Bine, n-are a face. Dar eu voiam topitoria aici... în condiții preconizate de mine. Tu mi-ai luat-o însă înainte. Eu nu iau niciodată omului în nume de rău așa ceva. Treaba ta... numai că n-o să fie așa de lesne după cum poate ți-ai închipuit. N-o să rămîn cu buzele umflate. Am să ripostez. Te așteptai la asta... ești pregătit, fără îndoială. Voiam doar să știi.

Cody zîmbi și se ridică în picioare. Fusese mai simplu decît ar fi crezut; se simțea ușurat.

— Fiecare le știe pe ale lui.

— Stai jos, Cody. N-am terminat încă. Chipul lui Asaph Dean se înăspri cînd acesta se aplecă înainte în scaun. Clark, eu nu umblu cu cioara vopsită. Am luptat din greu pentru tot ce-mi aparține... și știu să mă apăr împotriva unor oameni ca tine. Astă noapte Gregg s-a întors beat acasă; nu-i a bine cu băiatul ăsta, e un descreierat! A spus ceva despre tine și... Cora.

Cuvintele au venit pe neașteptate, ca un trăsnet. Lui Clark i se tăiară picioarele și căzu înapoi, în scaun. Se sili să rîdă, dar îi păru rău cînd auzi cît de dogit sună. Fața-i era lac de sudoare.

— I-o aiureală, Dean!

— Asta a fost și prima mea reacție, Cody. Dar o cunosc și pe Cora. Poate că-i adevărat, poate că nu. Nu mă privește ce se petrece între voi doi. Dar mă simt obligat să te previn... Dean se opri, dădu fumul afară într-un nor gros. Cody, sînt prea bătrîn ca să provoc pe cineva la duel, dar aș face-o. Dacă mă silești să procedez astfel, îmi voi lua anumite măsuri de precauție, în primul rînd, dacă m-ai ucide, Cora nu va primi nicio lețcaie din banii mei; al doilea, înainte de a părăsi casa asta, dau sfoară în țară că plătesc zece mii de dolari, fără alte întrebări, celui care te va omori, fie că sînt în viață ori pe lumea cealaltă. Înțelegi ce vreau să spun, Cody? Cred că da. Există destui care ți-ar tăia beregata și pentru a suta parte din suma asta. Dean se sculă în picioare. E tot ce-am avut să-ți spun. Ieși afară!

Cody își luă tălpășița. Era alb ca varul la față, fără pic de sînge în vine, parcă. Apoi, treptat, îl cuprinse mînia. Încălecă din nou pe cal, lovind bezmetic din pinteni. La naiba cu toate femeile! Trebuia să se aștepte la așa ceva și partea afurisită era că Asaph nu glumea. Dacă ajunsese să-l provoace în halul ăsta... Cody se simțea încolțit. Un lucru era sigur – Dean trebuie să moară și încă al dracului de repede!

DOCTORUL WYNN ERA ÎNGRIJORAT; ÎL AȘTEPTASE PE CALEM Ware în biroul lui mai bine de o oră, dar șeriful nu se arătase. Doctorul părăsi biroul, rămase un moment afară, privind în stînga și-n dreapta; se neliniștise. Îl văzu pe Caleb dînd colțul pe alee – văzu și umbra întunecată care se furișă dinapoia lui.

— *Atenție, Caleb!*

Instinctiv, mușchii lui Caleb reacționară chiar înainte de a-i fi ajuns la urechi cuvintele tunătoare ale acestuia. Sări într-o parte; prinse o înjurătură rostită printre dinți în spaniolă;

apoi un braț de bărbat se smuci lângă el și o lamă de oțel zgîrie cărămida roșie din zidul primăriei. Scînteii micuțe săreau în umbră. Brațul stîng, nevătămat, al lui Calem se repezi în jos și revolverul Smith & Wesson îl atinse pe agresor în mîină. Cuțitul căzu pe pămînt, mexicanul scoase un țipăt, apoi sări înainte și o zbughi spre intrarea în alee. Calem ridică arma, dar pînă să tragă el, fugarul dădu colțul aleii către strada Texas.

Doctorul Wynn se uita atent la el. Calem se răsuci pe călcîie, picioarele sale lungi îl duceau în goană spre strada din față, scăldată în soare... veni la timp ca să-l vadă pe mexican, cam la o sută de pași depărtare, luînd-o la fugă spre localul „New Frontier”. Calem înălță arma, ochi spatele acestuia, apoi clătină din cap: Coborî țeava pistolului spre picioarele fugarului. Trebuia să pună mîna pe acest om viu, să-l facă să vorbească! Negreșit. Ochi cu băgare de seamă...

În clipa aceea Cody Clark intră în scenă. Îl văzuse pe Calem... văzuse silueta lui Juan Tobrez fugind... trase o înjurătură și scoase un revolver micuț. Trei pocnituri, cu un ecou scurt, precipitat și slab. Mersul lui Juan Tobrez se întrerupse brusc – căzu prăvălindu-se greoi în praful străzii. Cody se apropie zîmbind.

— Ți-a scăpat, Calem? spuse repede Cody. Te-a tăiat împușitul ăla de mexican? Am văzut toată povestea.

Calem scutură din cap. Doctorul Wynn ieși din alee, clipind și tamponîndu-și fața cu batista. Șeriful trecu pe lângă Cody și se duse lângă mexicanul care zăcea la pămînt. Pe sub el, sîngele se prelingea în praf. Calem îi pipăi pulsul slab, la beregată. Doctorul Wynn se uita țintă la dînsul. Calem clătină din cap abia perceptibil. Se ridică în picioare.

— Ai lovit în plin, Cody, zise Calem. A murit.

— Atîta pagubă! mormăi Cody. Cred că am intervenit la timp, nu-i așa, șerifule?

O clipă, Calem miji ochii, apoi încuviință din cap.

— Din punctul tău de vedere, Cody, cred că da.

— Adică ce vrei să spui?

Cody împietrise.

— Orice-ți face plăcere. Calem dădu din umeri. A murit. N-aș fi vrut să se întâmple asta. Ar mai fi putut vorbi... și, cred că pe amîndoi ne-ar fi interesat ce avea de spus. Nu vreau să te mai rețin, Cody. Mulțumesc că m-ai ajutat.

— Nu face nimic, oricînd.

Cody plecă. Fața îi era albă ca varul, ochii gînditori, cu o expresie de îngrijorare reînnoită.

Doctorul Wynn îngenunchease lîngă cel doborît.

— Ajută-mă să-l duc la tine în birou, Calem.

Cei doi îl traseră pe rănit de-a lungul aleii. Lumea se îngîrămădea în urma lor; Calem se opri o clipă.

— Vedeți-vă de treabă, porunci. Doar nu-i prima oară că dați cu ochii de un om mort.

Ajunși înăuntru, doctorul Wynn lepădă haina de pe el și își sumese mînecele.

— Dă-mi niște apă, Calem. Cît se poate de multă și dacă e fierbinte cu atît mai bine. Apoi o să am nevoie de cîteva cîrpe curate.

Calem ezită.

— Doctore... există șanse să trăiască barem atît cît să poată vorbi?

Doctorul Wynn scutură din cap.

— Nu știu. O șansă există totdeauna. Ei și acum dă-i drumul, hai, grăbește-te cu apa aceea!

CODY LĂSĂ CALUL ÎN FAȚA LOCALULUI „NEW FRONTIER” ȘI traversă strada. Vinerea nu se dădea matineu, așa că Opera era închisă. Una din ușile principale rămăsese neîncuiată.

Dădu buzna înăuntru. Răsufla din greu și era tot numai sudoare. Odată intrat în clădire, înjură încet, pe întuneric, bîjbîind drumul pînă la scări, pe care le urcă agale. La ușa lui Dorry șovăi, apoi se auzi un glas strigînd:

— Intră, Cody.

Era Dorry.

Proprietarul tripolului deschise larg ușa și intră. Statura masivă a lui Dorry se contura întunecată în lumina ferestrelor în evantai. De o parte, pe un scaun rezemat de perete, cu pălăria trasă peste ochi, ședea Harley Baskam.

— Afurisită afacere, Dorry... toată chestia ne-a explodat în obraz!

Zîmbetul teatral al lui Dorry îi încremeni pe buze. Harley Baskam își tuflă pe spate pălăria care-i ascundea ochii strălucitori, umezi.

— Ce mai e și asta? întrebă. Ce se petrece aici, Dean?

Dorry ridică din umeri.

— Cody, mi se pare, a băgat-o pe mîneacă.

— Eu? Pe naiba! Chiar acum l-am ucis pe Juan... voia să înfigă un cuțit în spinarea lui Calem Ware... dar blestematul ăla de medic s-a vîrît pe fir. A trebuit să-lucid pe Juan, ca nu cumva Calem Ware să-i scoată viermii din nas. Calem însă a mirosit ceva, am înțeles din felul cum vorbea.

— Ce joc tîmpit mai e și ăsta? Harley Baskam lăsă scaunul să cadă încet. Eu credeam, Dorry, că totul se face cu cea mai mare precauție!

— Așa și este, Harley, interveni Dorry, iute. Ești tulburat, Cody. Gîndești prea mult... și prea dai altora prilej să aibă bănuieli. Calem, fără îndoială a mirosit ceva în privința ta... ne așteptam la asta.

— Ne așteptam, zău? repetă Cody, sarcastic. Ehei, poate te așteptai ca frate-tu, capsomanul ăla, să-și vîre nasul și în treburile altora, nu-i așa? Știi unde am fost? Tocmai la

locuința lui Asaph și ce-a spus nu mi-a venit bine. A prins din zbor tărășenia noastră, zicea că nu se lasă el cu una cu două.

Dorry se întunecă la față, apoi, tot așa de brusc, își reveni.

— A noastră? A aflat că am și eu un amestec aici, Cody?

Cody Clark dădu din colț în colț.

— De unde dracu să știu? Nu mi-a spus, dar cu siguranță știe că nu-s singur în treaba asta.

— Se prea poate, Cody. Dorry Dean își închise ochii căprui. Răsuci scaunul ca să se uite pe fereastră. Holbă ochii, privind, o clipă, fix strada, înainte de a aduce scaunul în aceeași poziție. Am avut și eu unele îndoieli asupra ta, Cody. Când tânărul Gregg a trăncănit despre tine și Cora... atunci am venit de acasă. Nu mi-aș fi închipuit că ai putea fi în halul ăsta de timpit!

— Nu primesc lecții de la tine! sări proprietarul de tripou.

— Nuu? Ba cred c-ai să primești, Cody. Te-ai învîrtit peste tot cu Cora. Ai fost destul de smintit când ai mizat totul pe-o carte. Dar lucrurile au luat o întorsătură bună, Cody. Nu pe *noi* ne-a prevenit Asaph, ci pe tine, numai pe tine. Aș putea bănuî ce ți-a spus de-a dat strechea în tine. Să-ți fie de bine, lua-te-ar dracu! Treaba ta... fii cu ochii în patru! Asta n-are cu mine nici în clin nici în mînecă!

Se înfruntară unul pe altul peste masa de lucru spațioasă; Cody răsufla din greu. Apoi, brusc, făcu un gest cu mîna dreaptă spre haină.

— *Nicio mișcare!*

Harley Baskam sta în picioare. Ținea în mînă un revolver Colt „Frontier Model”, cu țeavă lungă. Cody îngheță locului, i se dusesse tot sîngele din față.

Dorry Dean oftă adînc. Ridică mîna dreaptă de pe masă. Pregătise un Derringer micuț cu două țevi. Îl aruncă înapoi într-un sertar al mesei lui de lucru.

— Mulțumesc, Harley. Ai salvat viața unui nebun de legat.

Mai bine așa, desigur. Nu se cade să ne batem între noi ca chiorii!

— Să mor, dacă n-ai dreptate! mîrîi texanul cu barbă blondă. Da' ați cam luat-o razna amîndoi și nu-i bine deloc. Vi se pare că l-ați prins pe Dumnezeu de-un picior. Da' nu-i așa. M-ați băgat și pe mine în jocu' ăsta și, zău, vreau să-l duc pînă la capăt! Străbătu încăperea, cu dreapta strecură arma înapoi în haină, apoi îi arse una lui Cody peste față. Lovitura răsună puternic. Încă o greșeală boacănă ca asta, Clark și te ucid eu, cu mîna mea. Cu cît văd despre ce este vorba aici, cu atît îmi place mai mult. Da' nu pot spune același lucru despre voi doi și mă-ntreb dacă o să fiți în stare să luați ce vi s-a oferit pe tavă.

— Cred că ai vorbit destul, Harley, spuse Dorry.

— Cuum? He, he, n-aș crede. N-am venit să cerșesc nimic... voi ați trimis după mine. De trei zile vă ascult balivernele și mă gîndesc ce idiot ați procedat. Tu, Cody... parcă te-ai tîmpit. Întîi ai tocmit un tîrîie brîu ca Dingo Brion să doboare pe unul ca șeriful Calem Ware... mai mare rîsul! Și pe urmă pe mexicanul ăsta năîng... singurul lucru pe care-l puteai face era să-l ucizi, Cody, că dacă punea șeriful mîna pe el viu, l-ar fi silit să vorbească. N-ar fi fost hazliu? Calem Ware nu-i polițist de oraș, cu baston de cauciuc. El e șerif de frontieră și-i trecut prin ciur și prin dîrmon. El îi zice mereu cu arma. La naiba cu legile scrise. Ai să rezști împotriva lui ca un fulg de zăpadă în iad. Se opri, răsuflînd anevoie. Chipul lui era o mască de corupție, din oțel. Da' n-o să mai fie așa. Mă ocup eu de orașu' ăsta. Las' pe mine. O să-l doborîm pe Calem Ware cu nasu-n țărîna de pe strada Texas... și pe urmă ne așezăm toți trei să-mpărțim cea mai gustoasă ciorbă care s-a pomenit vreodată.

Dorry Dean se legăna în scaun înainte și înapoi, uitîndu-se atent la țîntașul bărbos.

— Vorbe și iar vorbe, Harley, spuse domol.

Baskam se întunecă, apoi zîmbi din nou. Ochii lui fără culoare păreau acum că se dilată.

— Vreau să ridic ancora, zise, încet. Să pornesc chiar acum la acțiune!

CAPITOLUL XIII: ȚĂRÎNA DE PE STRADA TEXAS

Simțea mai aprig ca oricînd presiunea aceea mistuitoare în capul pieptului și tremurul mîinilor. Bătaia luată de la Dooley Brion îi nimicise ultimele rezerve, își dădea seama de acest lucru. Cînd nevoia de energie și precizie era mai mare, tocmai atunci rămînea de căruță. Calem Ware își trecu îngrijorat mîinile peste ochi.

După-amiază; biroul se afla în semiobscuritate. Era zăpușeală și un aer stătut, deși ținea fereastra deschisă. Se ridică din locul unde ședea dinaintea biroului cu capac glisant. Se duse la geam și rămase acolo privind afară. O străduță murdară, numai gunoaie – Doamne, cîte străzi întinate a mai străbătut și de cîte ori îl cuprinsese oboseala care se risipea doar cînd trebuia să intre în acțiune... De astă dată are să fie altfel... un fior îl trecu prin tot trupul lui subțiratic. Era horcăitul prevestitor al fiarei. Aproape, mai aproape ca oricînd. Își sprijini mîna stîngă de cerceveaua ferestrei și parcă o simți cum vibrează de acel sunet perceptibil. O fiară hămesită, pîndindu-l prin întinderile pustii ale vestului și acum încolțindu-l ca să-l omoare. Astfel gîndea și această senzație înspăimîntătoare n-o putea destrăma. Pentru un luptător cu arma în mînă vine întotdeauna o vreme cînd prea

se îngrămădesc multe încurcături, prea multe griji îi năpădesc mintea și-i slăbesc brațul; când sosește clipa asta, tot, ce-i rămîne de făcut este să moară.

Clătină din cap, alungînd gîndurile negre. Se retrase de la fereastră. Era încă devreme și avea nevoie de odihnă. Urcă scara și încuie ușa în urma lui.

— Te-a prididit oboseala, Calem?

Charley Drew își vedea mai departe de interminabilul joc de unul singur, cu cărțile întinse dinaintea lui, pe masa rudimentară.

— Aș vrea să fac ceva, Charley, rosti Calem. Naiba știe ce...

— Avem cu toții astfel de zile.

Calem încuviință din cap și trînti la loc ușa celulei, fără să o încuie. Făcu domol cîțiva pași și se scotoci în vestă după o țigară de foi. Găsi, îi aruncă una lui Drew, după care le aprinse pe amîndouă.

— Charley, aici, în Medicine Bend, lucrurile se apropie de un deznodămînt. Calem suflă încet fumul. Dacă se întîmplă ceva – ești un om liber. Părăsește orașul. În biroul meu de jos găsești ce-ți aparține. Calul tău se află în grajd. Altceva n-am ce să-ți mai spun decît ceea ce, presupun, știi la fel de bine ca și mine și anume că numai un nebun de legat s-ar mai putea gîndi la răzbunare.

Charley zîmbea într-o doară.

— Ai vreo idee, Calem?

— Prea multe, al naibii de multe și niciuna realizabilă. Cu siguranță că e Cody Clark la mijloc... E băgat pînă peste cap... dar nu e singur. Poate că mai e și Asaph Dean, sau doctorul Wynn... la dracu, ai putea fi chiar și tu sau Dorry, mai știi.

Zîmbetul lui Drew se șterse pe nesimțite.

— Un lucru – cînd vrei să trișezi trebuie să-ți asiguri asul. Eu sînt în măsură să știu.

— Nu te amesteca, Charley. E jocul meu. Se opri măsurînd încăperea în lung și-n lat. Prea sînt de mult în slujba asta – mă pricep eu să-mi apăr pielea, dar...

— Aș putea face ceva dacă lucrurile nu merg după cum ți-ai pus în gînd?

Calem se opri locului și se răsuci, încet. Încuviință din cap.

— Mi-am încheiat testamentul. Sînt căsătorit, Charley. Am avut ceva bani și mi-am cumpărat o fermă, mai spre vest de aici. M-am gîndit că poate într-o zi o să ajung să-mi petrec timpul acolo. Dar Cody are dreptate cînd spune că sorții de izbîndă s-au micșorat.

— Așa e totdeauna cînd jocul e pe sfîrșite, rosti Charley Drew, monoton. Începi să joci pe sume mari cînd simți că zilele ți-au intrat în sac. Poate că așa e și cu Cody Clark.

— Poate. I-am cerut doctorului Wynn să aibă grijă de ea – de soția mea – să primească tot, în afară de arme. Astea ți le las ție, Charley.

— Niciodată n-am văzut o pereche de arme pe care să le fi dorit mai puțin; oricum, îți mulțumesc, Calem. Jucătorul de cărți miji ochii. Poate să mă folosesc de ele chiar aici.

— Adu-ți aminte, ți-am spus să nu te amesteci.

— Mi-aduc aminte. Drew oftă. Nu prea am obiceiul să cer unui prieten să joace cu mine, dar sînt și excepții. Facem o partidă, Calem?

— Banii pe masă, Charley. Am la mine patruzeci de dolari.

— Destul de bine. Și eu am tot pe atît. Ce-ai zice să mergem cel mult la trei dolari?

— E bine așa. Fă cărțile.

Cea mai mare parte a timpului au jucat în tăcere și jocul a fost strîns. Pe măsură ce trecea timpul, Calem. Simți că se relaxează, treptat-treptat starea de tensiune îi scădea. Cîștiga într-una. Fie că potul era de zece dolari sau de o sută de ori

mai mare, Charley Drew mergea la câștig. Era un cartofor înveterat, cutezător, gata oricînd să profite, dar jocul metodic al lui Calem îi reteza apa de la moară. Mai mult decît atît, era o mostră de noroc de care Calem n-avusese nici-o dată parte pînă atunci. El nu putea să piardă. Stropi mici de sudoare se iviră pe fruntea lui Charley Drew; trase încet o înjurătură.

— Fi-ți-ar bafta a naibii... nu te mai părăsește?

Calem se încruntă.

— Poate că da.

Charley Drew începu numaidecît să rîdă.

— Chestia e că n-am avut niciodată un adversar atît de băftos. Puteam să te trișez cu ochii închiși... dar naiba să mă ia dacă aș fi vrut să câștig un pot de la tine, în condițiile astea!

Se întuneca în celulă cînd Drew dădu din nou cărțile.

— Asta-i. Sînt lefter. Zîmbi. N-ai vrea să pui cincizeci de dolari pe calul meu?

— Pune miza, Charley. Îți spun ce-am să fac, taie cărțile, dacă eu câștig, tu îmi făgăduiești să te ții departe de încurcăturile mele.

Drew încuviință domol din cap.

— Nu pot refuza un rămășag. Nici măcar unul ca ăsta.

Calem amestecă de astă dată cărțile, le împărți.

— Cartea mai mare câștigă. Numără patruzeci de dolari și-i puse pe masă; Charley Drew se linse pe buze, apoi tăie. Era un șeptar. Oftă.

— Dă-i drumu', Calem. Ai să câștigi.

Dar nu câștigă. Trase un trei de treflă. Se uită bine, încruntat. Charley Drew zîmbi, trase banii spre el.

— Mulțumesc, sîntem chit. Mai încercăm? Cred că te-a părăsit norocul.

— Acum nu, Charley. Ai câștigat, totuși...

— Taci din gură, Calem, sau o să-mi închipui că vrei să-mi tragi chiulul la rămășag. Ai de gînd s-o pornești la drum?

Curînd vine și haleala... în orice caz prea se dă multă pentru un singur om.

Calem mai ținea în mîină treiul de treflă. Clătină încet din cap.

— Trebuie să-mi fac rondul. Mă întorc mai încolo.

Charley Drew reluă jocul de cărți de unul singur după ce ușa se auzi închizîndu-se cu un zăngănit în urma șerifului. Mînuia cărțile cu dexteritate, într-un ritm neîntrerupt. Se încruntă. Nu ieșeau la număr. Strînse cărțile laolaltă, le amestecă și le întinse din nou. Iarăși nu ieșeau la număr. Le socoti pe îndelete. Cincizeci și una. Lipsea o carte. Ochii lui negri se mijiră și se uită dus pe gînduri la ușa închisă din capătul arestului.

TALEEN WARE STA RIGIDĂ DINAINTEA OGLINZII FRUMOS lucrate din salon și imaginea chipului ei i se părea aproape stranie. Era palidă, ochii cu cearcăne negre, de atîta plîns. Îi închise domol și își acoperi fața cu mîinile. Fusesse greu, mai greu decît și-ar fi închipuit că e posibil – să-i spună adio lui Calem. Cu zece ani în urmă împărtășiseră doar pentru cîteva luni viața laolaltă și de atunci trecuse multă vreme. Totuși, își mai putea aminti clipele petrecute alături de Calem, pe cînd altele, clipe mai importante, le dăduse uitării. Jocul luminii focului pe chipul lui, chiar și atunci cu trăsături aspre, nete, cu ochii aceia cenușii plini de dîrzenie, care parcă niciodată nu șovăiau...

Clătină iute din cap. Totul se terminase. Nu putea să se înhame la chinul pe care l-ar fi atras după sine viața alături de Calem. Noapte de noapte, cînd ar străbate străzile, inima ei s-ar afla în preajma lui, bătîndu-i de spaimă la fiecare colț întunecat pe unde ar trece. Orice țipăt, orice urlet, orice detunătură auzită în noapte, ar fi fost pentru ea un chin

groaznic. Nu exista altă cale – și totuși, în sufletul ei, mai era și un firicel de ură față de sine însăși. Se purta ca o lașă, ca o egoistă. Calem o iubea, n-o uitase niciodată. Avea nevoie de ea, poate în mai mare măsură decît au majoritatea bărbaților nevoie de o femeie. Să-l ajute, să vegheze alături de el, să înfrunte primejdiile pe care le-a înfruntat el și să-l sprijine să le uite... Prea tîrziu pentru regrete. Prea tîrziu pentru orice.

Se auzi o bătaie slabă în ușă. Tresări.

— Da? Strigă ea.

— Eu sînt, Dorry. Pot să te văd o clipă, Taleen?

Ea se ridică în picioare, se întoarce la oglindă, își șterse lacrimile de pe obraji. Avea ochii roșii, dar acum nu mai putea face nimic.

Deschise ușa și Dorry intră. Zîmbea, ținea în mînă un buchet mare de trandafiri. I-l întinse, stîngaci. Taleen îl luă și-l așează într-o vază.

— Mulțumesc, Dorry. E frumos din partea ta. Totdeauna te-ai purtat frumos.

— Da? Zîmbetul de pe fața rotundă a acestuia se spulberă. Poate că n-am ales bine momentul, Taleen, dar aș vrea să știu în ce poziție mă aflu. M-am... m-am gîndit că cel mai bun lucru pentru tine ar fi să pleci pentru o vreme în est. Aș veni și eu acolo... dacă...

Ea clătină din cap, încet.

— Nu te poți eschiva la infinit, Taleen. Mai curînd sau mai tîrziu, tot trebuie să iei o hotărîre.

Se întoarce cu spatele. Era inutil să mai amîne. Nu se putea preface și, alături de Dorry, gîndindu-se la el, ducînd viața împreună – ar fi izbutit, poate, să-și vindece rana care simțea că i se deschide în suflet.

— Îmi pare rău dacă par stupidă, Dorry. Cred că orice femeie se hotărăște pe loc, chiar dacă trebuie să-și ascundă

hotărîrea, să răspundă evaziv. Știi... știi, cred că nu te iubesc, nu în felul în care ai dori tu.

El dădu din cap.

— Nu sîntem copii, Taleen. Eu am trecut de patruzeci de ani, iar tu ești o femeie în toată firea. Știi ce-i în inima ta. Nu spun că l-aș putea înlocui pe Calem... nici prin gînd nu-mi trece să încerc măcar. Dar ne-am putea înțelege, tu cu mine. Nu există bariere, nu văd ce ne-ar împiedica. Putem trăi la New York, Chicago, oriunde-ți place. Acolo sînt alți oameni, alte preocupări. Cu timpul...

— Am să uit? Asta ai vrut să spui, Dorry? Zîmbetul ei era molcom, dulce-amărui. Ce nu-nțelegi tu, Dorry, este că am atît de puțîn de uitat. Șovăia. Dar cunoscînd ceea ce simt, dacă tot ai mai vrea să fii cu mine.

— Știi foarte bine că da!

— Atunci, dacă-mi dai timp... mă mărit cu tine.

Veni aproape de ea, dar nu făcu niciun gest să o atingă; asta o determină să se simtă rușinată. Îl sărută, delicat și o clipă Dorry își petrecu brațele în jurul ei. Îi simți tremurul corpului, apoi el se dădu un pas înapoi, răsufliînd anevoie.

— Te iubesc, Taleen. Voi încerca să-ți arăt cît de mult te iubesc. O să ai tot timpul de gîndire pe care-l dorești. Pot aștepta. Nu încerc să-ți spun ce înseamnă asta pentru mine. Dar poți fi sigură că omul cel mai mîndru, cel mai fericit din toată regiunea se numește Dorrance Dean.

Cînd rămase din nou singură, se uită în oglindă căutînd să zîmbească. Fața-i era palidă, împietrită, privirile răvășite. Apoi, încet, se porni din nou pe plîns.

CODY CLARK ERA BEAT. STĂTEA PE TROTUARUL PODIT DIN fața localului „New Frontier”, împresurat de zgomotele

oraşului. Rînji cu viclenie cînd luă o bucată de cretă roşie ca să scrie pe tablă.

— Cine pune rămăşag? zbieră el. Pun doi contra unu' că şerifu' a băgat-o pe mîneacă. Doi contra unu' că Harley Baskam îl doboară pe şerifu' nostru care poartă medalie de tinichea!

— Eşti beat, Cody, lua-te-ar dracu! Cody se îndreptă din spate ca să fixeze chipul cu favoriţi al doctorului Wynn. Micuţul doctoraş mormăi din nou. Nu-i de-ajuns balamuc în oraşul ăsta ca să mai faci şi tu?

— Naiba să te ia, măi frînge-oase! urlă din nou Cody. Se strînsese lume acolo, înţesînd strada, împingîndu-se în local. Poloboacele cu smoală ardeau cu flacără înaltă, iar toboşarul în uniformă lui ţipătoare bătea nebuneşte în darabană. Ştiu eu de ce-i aici Baskam... crezi că-i un secret? Ha, ha! A venit să-i aducă un ultim salut lui Calem Ware, de-aia a venit!

Doctorul Wynn se dădu înapoi cînd Cody se aplecă spre el, pus pe hartă, apoi un bărbat cu barbă trecu pe lîngă dîşii. Era scund, zvelt, cu un păr blond cîrlionţat, sub gardinile largi ale pălăriei Stetson, pe care o purta.

— Tacă-ţi gura, Clark! exclamă printre dinţi. Vorbeşti al naibii de mult!

Cody se îndreptă din şale ca şi cum celălalt l-ar fi lovit.

— Aa, fir-ar al naibii, făceam şi eu haz.

— Atunci fă-l mai tîrziu!

Harley Baskam se întoarse domol, privind mulţimea, iscoditor. Avea o faţă osoasă, brăzdată de creţuri din pricina încordării. Mişca nervos mîna dreaptă, plesnind-o de stînga, cu palma desfăcută. Oamenii se învîrteau în jurul lui, fără să-l atingă vreodată. Un zîmbet îi încreţea linia subţire a gurii.

Doctorul Wynn dădu să plece cînd vocea lui Harley Baskam îl opri.

— Mi se pare că îi eşti prietenul lui Calem, spuse. Vorbea

cu accentul celor din Texas. Și eu îi sînt. Am o treabă cu el care a tot fost amînată de multă vreme. Dacă-l vezi, spune-i că-l aștept.

Toba își încetă bătăile cînd Baskam începu să vorbească; liniștea se așternu peste mulțimea strînsă. Cuvintele lui Baskam, rostite molcom, răsunară deslușit. Doctorul Wynn făcu un pas îndărăt, apoi încă unul.

Pe urmă, o mîină îl prinse și îl ținu așa.

— Lasă, doctore... I-am auzit. Calem Ware trecu pe lîngă doctorul Wynn.

Înalt, zvelt, era înclinat puțin înainte, mîna dreaptă, la care fusese rănit, atîrnîndu-i liberă, lateral.

— Bună Harley!

Acesta încremeni. Ceva aidoma unui șoc electric păru să treacă prin trupul lui subțiratic și tot atît de brusc se destinse. Începu să rîdă.

— Salve, Calem. Văd că-ți amintești de mine.

— Da, îmi amintesc.

— Aa, așa cum îți amintești de Ben Wryson, poate?

— Întocmai așa! Calem se opri la zece pași de texanul mic de statură. Harley, există o lege în Medicine Bend pe care noi nu totdeauna o aplicăm. Este vorba de portul de arme pe stradă. Rămîne la voia șerifului din acest oraș cînd să o aplice. De pildă, în cazul de față. Îți iau armele.

Oamenii făcură o mișcare îndărăt. Era ca și cum moartea, cu coasa ei mută, i-ar fi atins; se dădeau la o parte din calea-i, înfricoșați pînă și de cea mai slabă atingere. Cercul din fața localului „New Frontier” se lărgi. Butoaiele de smoală aruncau umbre prelungi, jucăușe, în stînga și-n dreapta, peste chipurile oamenilor, peste panourile stridente de dinaintea localului.

— Nu, Calem, se împotrivi Harley Baskam, liniștit. Nimeni nu-mi poate lua armele.

— Atunci, folosește-le.

Provocarea era categorică și aspră. Calem duse mîna într-o parte, în dreapta, apucînd cu stînga mînerul armei. Dar Harley Baskam se mișcă uimitor de iute. Se aplecă înainte, apoi în spate și arma îi apărură în mînă. Pistolul cu țeavă lungă străluci la lumină și primul glonte răbufni, mai înainte ca șeriful să fi scos arma din toc.

Calem înlemni. Pălăria albă îi zbură cît colo de pe cap. Sîngele țîșni șiroaie peste fața lui slabă, ca de vultur. Se clătină, pe jumătate aplecat, apoi căzu, greoi. Un oftat șuierător se desprinsese de pe buzele mulțimii. Apoi răsună rîsul isteric al lui Cody Clark și Harley Baskam păși înainte, cu arma pregătită pentru împușcătura de siguranță.

Doctorul Wynn îi sări în față. Mîinile lui ca niște gheare se înălțară, ținînd arma lui Calem. Era îndreptată în clipa aceea asupra lui Harley Baskam, care înainta.

— Nu mai trage, Baskam! strigă doctorul. Ajunge... e mort!

Harley Baskam se opri din mers, făcînd fețe-fețe. Ținea arma prea jos ca să o mai poată înălța înainte ca degetul nervos al doctorului Wynn să fi apăsat pe trăgaci. Avea șanse prea reduse. Harley Baskam se dădu îndărăt, schimonosindu-se.

— Bine, dom'le, spuse încet. Fie cum zici. Cu Calem Ware m-am răfuit. Dar să te ferești din calea mea... te previn.

Rîsul lui Cody Clark se revărsă din nou.

— Marele luptător, șeriful din Medicine Bend... marele Calem Ware. Scuipă cu răutate. Așa, oameni buni, băutura e înăuntru. Orașul și-a deschis larg porțile... e declarat deschis!

Lumea dădu buzna în local. Toboșarul bătea de mama focului. Urlete, hohote sălbatice de rîs răsunau peste tot. Cineva descărcă un cartuș în aer, cu nesăbuință. Un călăreț trecu în goană, trăgînd cu arma.

— Calem e mort! Calem Ware e mort! se auzeau zbierete repetate la tot pasul.

Doctorul Wynn a fost lăsat singur cu trupul lui Calem Ware. Tony Cabrillo, frizerul, se apropie nervos. Se aplecă.

— Vai, dom' doctor... c-c-redeți c-că l-l-a îm-m-pușș-cat m-mortal?

Doctorul Wynn înălță capul. Avea ochii în lacrimi.

— Lasă trăncăneala, Tony! înghiți cu greutate. Fir-ar să fie, pesemne c-am îmbătrînit. Ajută-mi, Tony, să-l duc de-acî.

Tony se îndoi ca să-l apuce pe Calem de picioare, apoi sări îndărăt, scoțînd un țipăt de uimire.

— Da', dom' do-do-doc-tor... n-n-nu-i...

— Știu, Tony, fir-ai al naibii! Mormăi doctorul Wynn. Am spus-o anume pentru Harley Baskam. Acum, hai să-l luăm de aici înainte ca cineva să descopere că nu-i mort!

CAPITOLUL XIV: UN ORAȘ ÎNNEBUNIT

Cîteva ani mai tîrziu, doctorul Wynn avea să caracterizeze destul de bine situația, spunînd: „Niciodată în viață n-am văzut un oraș ducîndu-se mai iute de rîpă”.

De fapt, în vest, asemenea lucruri se mai petrecuseră de multe ori înainte. Dodge City, Hays City, Amarillo, Central City, toate au trecut prin aceleași transformări dramatice. Totuși, două lucruri au făcut remarcabilă decăderea orașului Medicine Bend. A avut loc într-un timp record și s-a realizat prin Harley Baskam.

Mărunțel, pirpiriu, Baskam avea în suflet o notă de cruzime rece care-l deosebea de ceilalți oameni și în special de alți luptători cu arma. După 1870 își făcuse „studiile” la San Antonio – ani cu o efectivă înrîurire asupra sa. Pînă la moartea lui Ben Wryson, Harley Baskam trăise ca o broască mică într-o baltă foarte mare; după aceea a fost prea tîrziu căci îi lipsea voința neînduplecată de a se impune în lupta pentru putere care a urmat. Cînd Baskam a părăsit San Antonio în vreme ce John Wesley Hardin umbla pe stradă cu limba scoasă după el și-a luat pe veci tălpășița din Texas.

Anii următori au fost, în mare, ani buni pentru Harley Baskam. Iute la minte, un oportunist cu revolverul în mînă,

dibaci și rapid în mînuirea armei alese, iată ce l-a ținut în viață, pe socoteala prea multora care au umplut mormintele. Fusesse plătit nici mai mult nici mai puțin decît cu o mie de dolari, bani gheață, ca să ia parte la o încăierare dintr-un oraș și ucisesse un om la o bătaie dintr-o cîrciumă, pentru un pahar de bere în valoare de cîțiva cenți. Cînd Dorrance Dean a trimis după el, trăgea targa pe uscat, situație care nu-i convenea deloc. Și ceea ce i s-a părut la început doar o treabă de trăgător rutinat, a înflorit în ochii lui inteligenți luînd proporții uluitoare. Medicine Bend nu era de lepădat și Harley Baskam avea să fie omul care va trage din plin foloasele.

Desigur, existau și anumite probleme de înfruntat și Harley Baskam le-a întîmpinat într-o manieră tipică, cu cizma piciorului stîng călare pe bara de alamă a localului „New Frontier”, cu mîna stîngă turnîndu-și whisky dintr-o sticlă aflată la îndemîină, iar cu dreapta totdeauna la un deget de mînerul negru al revolverului Colt.

În primul rînd, trebuia să țină seamă de Cody Clark. Buzele subțiri ale lui Harley Baskam se despărțiră ca să strecoare între ele păhărelul de alcool. Îl goli dintr-o înghițitură, apoi îl puse jos cu băgare de seamă și se încruntă. Cu unul de teapa lui Clark exista totdeauna riposta pregătită: un cartuș în tigvă. Și o să vină și asta, deoarece Clark era un nesăbuit care lăsa să i se strecoare printre degete o ocazie de aur, unică în viață. Cît despre Dorry Dean, asta era cu totul altă treabă. Baskam, jucător prea abil de poker, nu putea să ignoreze importanța covîrșitoare a unei cărți bune. Îi trebuia unul ca Dean dacă voia să ducă jocul pînă la capăt și dovezi în legătură cu iscusința lui Dean în această direcție avusese. Ei doi vor mușca o halcă barosană din regiunea Colorado și vor storce ce-i mai bun din ea.

Harley Baskam dădu din cap cu oarecare satisfacție.

Orașul aștepta să acționeze, să vadă dincotro bate vîntul. Oare o să vină cineva în locul lui Calem Ware, sau Harley Baskam va prelua funcțiunea acestuia cu o mîină de fier? Baskam se bucura de acest provizorat, la fel ca toată lumea și nu se grăbea. Era încă seara, devreme.

Își mai turnă un pahar de whisky; îi plăcea că nu-i tremurau mîinile. Ca întotdeauna de altfel. Totuși, pînă atunci nu înfruntase vreun om cu faima lui Calem Ware. Caraghios lucru – îi văzuse soarta pecetluită, din prima zi cînd l-a întîlnit pe Calem pe stradă. Era un om ruinat, cu nervii la pămînt, muncit de griji. Iar lupta cu acel mălai mare de Dooley Brion nu i-a slujit la nimic – în asta, cel puțin, îi dădea dreptate lui Cody Clark. Al naibii de rău că uriașul acela nu l-a scutit pe Harley Baskam de bucluc – dar și treaba asta își are răsplata ei. Omul care-l omora pe Calem Ware avea să fie însemnat, pus la loc de cinste. Șeriful din Medicine Bend ajunsese legendar și uciderea lui îl făcea pe Harley Baskam să treacă drept cel mai bun luptător cu arma din regiunea de frontieră. Numele lui va figura în ziarele din Kansas City, poate chiar în marile periodice de prin răsărit. Baskam savura acest gînd și se linse pe buze, vrînd parcă să simtă gustul gloriei.

Cu regret, își umplu paharul pentru a treia și ultima oară. Știa pînă unde putea merge. Încă puțin și s-ar fi apucat să tragă numai ca să vadă cum cade un om în fața armei lui. Și nu era acum momentul să piardă o ocazie. Goli paharul și-l aruncă înapoi pe tejghea. Coborî piciorul de pe bară și trase aer în plămîni. Se uită jur-împrejur după Cody Clark, pe care-l zări în fundul încăperii. Proprietarul tripoului era beat, cu ochi sticloși, buimaci. Harley Baskam lăsă buzele în jos și se duse spre el. Clark îl văzu venind și rînji.

— Uite omu' care l-a doborît pe Calem Ware! zbieră, beat de abia mai sta în picioare.

Cu o lovitură, Baskam făcu să-i zboare paharul din mână.

— Scoală, Cody. Avem treabă.

Cody clipi nedumerit la el. Se îmbujoră de mînia care-l cuprindea, încet.

— Cu cine dracu crezi că vorbești?

— Cu tine! Baskam îl apucă de gulerul hainei, zgîlțîindu-l.

Cody se ridică, bălăbănindu-se pe picioare. Apoi Baskam îl plesni cu putere peste gură.

— Trezește-te, lua-te-ar dracu! Avem treabă!

O flacăra bezmetică se mistui în aburii de băutură din ochii lui Cody Clark, apoi deodată se stinse. Încuviință din cap.

— Ai dreptate, dracu să te ia!

Se întoarse, porni cu pași mari, țepeni, poticnindu-se prin încăpere. Baskam băgă de seamă că lumea se dădea în lături din calea lui, făcîndu-i loc să treacă și simți o furnicătură în șira spinării. Se simțea bine. Al naibii de bine se mai simțea!

Dorry îi aștepta în birou. Stătea la fereastră, privind în stradă. Avea un zîmbet triumfător.

— Ai făcut-o și pe-asta, Harley, pe Dumnezeuul meu!

— Mda! Baskam stătea cît se poate de liniștit, urmărind din ochi fața lui Dorry. Da' vād că ne pierdem vremea. Știți ce e de făcut. Hai la treabă. Cody e beat mort... da' are să vină dacă-l tîrăsc după mine.

— Sigur, sigur! Dorry rîse; sunetul teatral umplu odaia. Acum urmează actul al treilea, cortina... și partida e a noastră.

— Numai că mai sînt și eu amestecat. Harley vorbea mîeros, dar ochii lui albaștri, luminoși, erau reci. Nu cumva crezi c-o să mă plătești și cu asta basta, mușamalizăm totul. Nu, trebuie să am și eu partea mea. O treime. Ne-am înțeles?

— Ia stai puțin... Cody clipi, frecîndu-se la ochi.

— Tacă-ți gura, Cody. Aranjez eu asta. Dorry ocoli masa de lucru. Un singur lucru, Baskam. Singur nu poți rezista

mult. Pricepi? Ai nevoie de mine tot așa cum și eu am nevoie de tine. Dacă ne-am înțeles în privința asta... o să fim cu toții în fruntea bucatelor. Există berechet cu ce să se îndoape o duzină ca noi.

Baskam încuviință din cap.

— S-a făcut. Acum hai să mergem. S-a isprăvit cu restricțiile, noi dăm frâu liber orașului ăsta. Dar mai întâi avem niște vizite de făcut. Care-i numărul unu pe listă?

Dorry rîse – un gîlgîit din beregată.

— Asta-i muzica ce-mi place, Baskam. Primul e Abe Deland, proprietarul localului „Prairie Rose”. Țăsta-i numai lege și ordine. Ducînd-o așa înainte, ne stînjenește în afacerile noastre.

— Atunci să-l facem să n-o mai ducă așa. Ai o listă?

— Da.

— Atunci, să-i dăm drumul de-aici.

Orașul era în plină viață cînd au ajuns în stradă. Vestea se răspîndise în lung și-n lat, oamenii veniseră buluc de pe la gospodăriile lor, de prin mine și din direcția barierei nevăzute care împărțea orașul în două – toți erau în păr pentru a-și petrece noaptea, umblînd creanga de colo-colo. Nu avusese loc nicio ciocnire. Orașul aștepta să vadă ce are să se întîmple, aștepta un impuls care să-l facă să treacă peste orice limită, într-un soi de dezmăț necontrolat.

Apariția celor trei bărbați a fost ca un semnal – se așternu liniștea, o liniște aproape mormîntală! Doar de la periferia străzii Texas se mai auzeau zgomote care se pierdeau treptat. Oamenii din oraș se aflau dinapoia celor trei, la oarecare depărtare. Pe chipurile lor cu greu se putea desluși altceva decît nesiguranța și, întrucîtva, așteptarea. Pentru Harley Baskam era o senzație binecunoscută, care totdeauna îl amuza. Întinse pasul; cu dreapta, desprinsе arma din tocul de formă prelungă.

În cazul lui Dorry, era prima manifestare deschisă de ruptură cu respectabilitatea și își dădu seama că-i plăcea. Apariția, în sprijinul lui Harley Baskam, era necesară pentru planul său. Avea să urmeze o perioadă de dezmăț necontrolat și trebuia să intervină înainte de a se lua măsuri. Harley Baskam va fi numit șerif municipal și astfel primenirea orașului Medicine Bend va fi completă. Astă-noapte, mâine și mâine noapte; apoi, duminică, la sugestia lui, va avea loc o întrunire ad-hoc a consiliului municipal – și orașul va fi în mâinile sale. Rînjetul lui Dorry se întinse și mai mult.

Pentru Cody Clark, în timp ce-și târa picioarele, împleticindu-se pe lîngă cei doi oameni mai puternici, situația deveni repede altceva decît s-ar fi așteptat. El era un aventurier și nici măcar unul adevărat. Avea capacitatea să pună la cale o uneltire, agerimea de a recunoaște urmările inerente ale unei asemenea uneltiri, dar îi lipsea energia care să-l susțină în îndeplinirea ei. Acum știa ceea ce înainte doar intuise. Îi era teamă și lui Cody Clark, se temea de Harley Baskam, ei, da, se temea chiar și de Dorry Dean. Grăsanul se schimbase din clipa în care Calem Ware căzuse în praful străzii Texas. Frigiditatea ascunsă în el mustea, făcîndu-l un om de gheață, fără nervi. Cody Clark se înfioră și își strînse mai mult haina pe corp.

Abe Deland era un omuleț cu o față blîndă, chel și cu niște ochi bulbucați. Dar îndrăzneala lui era neîndoielnică și cînd cei trei bărbați intrară pe ușile batante de la „Prairie Rose”, Abe nu fu mirat. Chipul nu i se schimbă. Se aplecă să curețe o pată de pe tejgheaua barului din mahon lustruit.

— Bună, Dorry. Se uită la Harley Baskam, la Cody Clark. Dorry zîmbi.

— Obiceiu e să ridici paharul, nu-i așa Abe, cînd are loc un omor pe cinste?

— Poate... dar din partea mea, eu unul nu beau pentru moartea lui Calem Ware.

— Îmi pare rău că te porți astfel, Abe. Zîmbetul lui Dorry se îngustă. Dar atunci poate are să-ți fie mai ușor să te hotărăști să-mi vinzi totul mie. Îți dau zece mii de dolari pentru „Prairie Rose”. Plătibili în șaizeci de zile. Iată aici un act pe care să-ți pui semnătura.

— *Cuum?* Abe holbă ochii și mai mult. Se înroși la față. Ai înnebunit de-a binelea, Dorry? La drept vorbind ce căutați aici? Ai nimerit-o prost, nu crezi?

— Treaba mea, Abe și află că nu-s nebun. Este o afacere bună. Susținându-l pe Calem cum l-ai susținut întotdeauna, nu mai ai ce căuta în Medicine Bend. Gîndește-te puțin și ai să înțelegi asta.

Abe înghiți în sec, apoi brusc se lăsă în jos, mîinile foindu-i-se sub teighea. Focurile detunară și un fum negru se involbură, risipindu-se deasupra barului. Ochii bulbucăți ai lui Abe Deland se înfundară? Parcă îndărăt în cap și, încet, omul căzu în față, peste teigheaua barului, lunecă într-o parte, apoi nu se mai văzu. Harley Baskam ținea arma în mînă, sus. Mai trase un glonte în tavan.

— Ascultați aici, oameni buni! zbieră Dorry. Vocea lui exersată la teatru răsuna puternic. Ați auzit chiar acum că Abe mi-a vîndut „Prairie Rose”. E un local bun și așa îl voi ține și eu. Pentru tot restul nopții, băuturile vă stau la dispoziție! Cît vreți... veniți și luați!

— Iu-hu-hu! hăuli cineva din mulțime. Aici e de mine! La naiba cu legile și ordinea... băutură pe daiboj pentru mine!

Deodată se produse o tălăzuire spre bar și Dorry se dădu la o parte, urmat de Baskam și Clark. Luptătorul cu arma zîmbea.

— Numărul unu, spuse. Hai s-o luăm din loc!

Vestea se împrășteie în lung și-n lat prin oraș, ca flacăra unui foc de iască.

— Orașul și-a deschis larg porțile! Harley Baskam a luat șefia!

Oamenii se îngrămădeau în spatele celor trei, discutînd, punînd la cale în sinea lor ceva sălbatic, ceva demential. Era un delir al gloatei, repetat la nesfîrșit și pe care Dorry îl ațîța. Stătea în fața poloboacelor cu smoală aprinsă, chipul lui rotund lucind de sudoare, zbierînd în gura mare pe stradă.

— Prea îndelung a făcut sluj orașul ăsta! zbiera. Voi sînteți bărbați, nu o haită de lupi păzită de un venetic cum e Calem Ware! E orașul vostru... luați-l în stăpînire!

A urmat un vacarm din ce în ce mai mare. Focurile de armă sfișiau liniștea nopții, cotropind-o. Oamenii spărgeau prăvăliile. Zăngănitul geamurilor făcute zob se adăuga la tumultul crescînd. Oameni beți, călări, goneau în sus și-n jos pe stradă, împrăștiind gloata. Un miner a răsturnat pe stradă ditamai camionul de marfă. L-a dat de-a berbeleacul în fața hotelului și cineva i-a pus foc.

Cei trei mergeau în jos, pe strada Texas. Din cînd în cînd se opreau și vestea le-o lua înainte. Nimeni nu se împotriva pentru că mulțimea din spatele lor își ieșise din minți. Ajunseră în capul străzii și porniră înapoi pe cealaltă parte cînd vuietul se stinse. Trei bărbați treceau strada venind spre ei.

— E primarul! zbieră cineva și Dorry se uită repede la Baskam. Acesta rînji.

— Acu-i acu, spuse. Vorbește tu, Dorry. Ești bun de așa ceva!

Oamenii se dăduseră de partea lor, observă Dorry. Avea să-și aleagă vreo sută, toți gata să lupte pentru șansa de a căpăta ceva la împărțirea prăzii ce urma să vină. Făcu, țațoș,

cîțiva pași în mijlocul străzii. Cele două tabere se opriră cam la vreo patru metri una de alta. Cîțiva se aflau alături de primar; Dorry îl recunoscuse pe Willets, băcanul și pe Farston, tipograful. Alții erau în urma lor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Dean... ce te-ai apucat să faci? Fața primarului Kent era udă de sudoare. Ajută-ne să stăvilim gloata asta înainte de a ne scăpa complet din mînă.

Se auzi un răcnet sălbatic și șase gloanțe fură descărcate în geamurile vitrinelor.

— Prea tîrziu pentru asta, Kent, îi replică Dorry. Ți-am spus dinainte ce-o să se întîmple dacă acoperi orașul cu un capac... acum ce trebuia să se întîmple s-a întîmplat și nu există ființă vie care să mai poată pune stavilă. Așa că dă-te la o parte din calea noastră. Am anumite treburi de făcut.

— Treburi! vorbea Willets. Ce-ai de gînd să faci, Dean? Ați devastat vreo zece prăvălii, numai într-un ceas.

— Ia ascultați, oameni buni! Glasul lui Dorry se ridică brusc. Ți-a spus primarul vostru... primarul Kent. Vrea să pună capăt distracției voastre. Dar am să vă spun de ce! E vorba să se construiască o topitorie în Medicine Bend – care o să aducă un venit nemaiîntîlnit în vest! Eu vreau însă ca totul să se facă pe față... vă făgăduiesc asta. O treabă cinstită pentru oricine, un prilej ca fiecare să facă ce-i trăsnește prin minte! Nimeni n-are să mai spună cuiva ce are de făcut și nimeni n-are să-l mai curețe în plină stradă dacă nu ascultă!

Un răcnet răsună puternic, din ce în ce mai tare. Oamenii dădeau buzna înainte. Și, deodată, speriat, primarul Kent făcu ultima greșală din viața lui. Duse mîna înăuntrul hainei. Baskam sări în față și arma lui bubui. Kent se prăvăli, Willets dădu să sară într-o parte, dar căzu, deoarece arma lui Baskam detună din nou. Apoi Farston, tipograful; se întoarse să fugă, dar al treilea glonte tras de Baskam îl pocni, cu fața la pămînt, mort.

— Asta-i legea noastră! urlă Baskam. Orașul e al nostru. Înfruptați-vă din el!

Oamenii se involburau, umblau de colo-colo, împrăștiindu-se. Răsunau împușcături. Băutura pe gratis curgea din belșug. Era începutul unei nopți cum Medicine Bend nu mai cunoscuse nicicând, nici chiar în vremea de deplină sălbăticie. Baskam, vîrîndu-și armele în toc, scuipă într-o parte.

— S-a făcut, Dorry. Orașul e-al nostru.

Dorry îl privi fix pe Cody Clark; acesta se uită la cele trei trupuri cinchite de-a valma pe strada prăfoasă. Era alb la față, cu privirile încremenite.

— Doamne sfinte! se văicări el. Doamne sfinte! Apoi deodată i se făcu rău.

— Stai, Cody! Țin-te bine! îl avertiză Dorry. Nu poți face omletă fără să spargi ouă. Ce-a fost mai greu a trecut.

Baskam se uită atent pe stradă, capul lui bărbos se înălță într-o parte, un zîmbet jucîndu-i pe buzele subțiri.

— Strașnic, s-a făcut! Hai s-o roim de pe străzi în noaptea asta. Să le punem orașul la picioare. Spre dimineată or s-o pornească și ei pe drumul bun. Atunci ne-om isprăvi și noi treaba.

Camionul de marfă în flăcări nu era lăsat să se stingă. Oamenii aruncau în foc obloanele de la ferestre. A fost înghebat un tobogan din scînduri, iar butoaie cu whisky erau rostogolite de la „New Frontier”. Oamenii se îmbătau, se luau la bătaie, mureau. Fețe asudate, ochi tulburi. Armele bubuiau, dar hărmălaia era atît de mare încît nu izbuteau să o străpungă. Focul se întindea, distrusese o prăvălie și lumea se învîrtea prin preajmă, rîzînd, în timp ce prada era împărțită. Un cal cu călăreț cu tot se prăvăli, înainte ca vreo împușcătură să se fi auzit și omul muri în clipa următoare sub o ploaie de gloanțe. Trei bărbați fuseseră spînzurați dinaintea hotelului,

niște forme prelungi, legănându-se în văpaia roșiatică a flăcărilor de la butoaiele cu smoală. Era o noapte de pomină. Se petrecuseră faptele cele mai cumplite, cele mai bestiale din istoria regiunii.

Medicine Bend se prăbușea.

CAPITOLUL XV: HALAL OM CALEM WARE

Primul șoc trecuse, și totuși Taleen nu putea plînge. Zăcea nemișcată în pat, cu mîinile apăsate strîns pe tîmple, dar degeaba. Mai auzea încă larma tumultoasă a orașului și zgomotul era odios. Prea își amintea bine coșmarul din Apache Wells; și acolo Calem fusese la un pas de moarte. Numai că de astă dată norocul îl părăsise...

Se ridică în capul oaselor, tremurînd, la auzul unui ciocănit ușor, repetat, în ușă. O clipă rămase neclintită, dreaptă, dîrdîind, speriată. Nu se auzea niciun zgomot pe coridorul hotelului. Al doilea spectacol de Operă fusese anulat și se întorsese devreme. Despre Dorry nu mai știa nimic, dar îi ajunseseră la urechi vorbe brutale, urîte, venite din sufrageria hotelului.

Ciocănitul se auzi din nou, aproape imperceptibil, apoi o voce joasă:

— Doamnă Ware! Doamnă Ware!

Era prima oară, de ani încoace, cînd i se adresa cineva astfel și nimeni în Medicine Bend, în afară de Calem și de Dorry, nu-i cunoștea numele ei legal. Simți cum inima îi bate mai iute.

— Un moment! Vin îndată! strigă ea. Găsi un capot, îl îmbracă și se duse grăbită la ușă. Cine e?

Ciocănitul se auzi din nou.

— Vă rog mai iute. Sînt doctorul Amos Wynn. Trebuie să vă văd neîntîrziat.

Taleen deschise ușa, se dădu un pas înapoi și i se înfățișă un om scund, cu aspect de pasăre. Clipi spre ea, lăsîndu-și capul pe o parte. Închise ușa după el, apoi schiță un zîmbet și își strînsese buzele fluierînd încetișor, în triluri:

— Scuză-mă, doamnă! Trebuia să-mi închipui că soția lui Calem arată astfel. Apoi scutură din cap și o mină serioasă înlocui zîmbetul. Doamnă Ware, ai auzit, presupun, că s-a tras cu arma în șerif... Calem a vrut să te înștiințeze că n-a fost rănit grav.

Un moment camera părea că se învîrte cu ea bezmetic. Avea impresia că, adormind, visase toate acestea. Doctorul Wynn văzînd cît e de palidă, se apropie și o ținu de braț ca să nu-și piardă echilibrul.

— Ține-te bine! E un șoc nervos, cred, după ce-ai auzit că e mort și acum că nu-i nici măcar grav rănit. Un glonte i-a trecut razant peste moalele capului, atîta tot. O să aibă totdeauna cărare în păr și poate a pierdut o așchioară de os și mult sînge. Are să trăiască însă. De fapt a și început să se dea jos din pat și de mîine o să poată merge pe străzile orașului.

— Nu, asta n-o s-o facă! rosti cuvintele într-un suflet. Nu-i ajunge prin cîte a trecut? Oare nu-și dă seama că el nu-i pe măsura unui ucigaș profesionist ca Harley Baskam?

Doctorul Wynn se retrase. O privea mirat.

— Doamnă, cred că niciodată Calem n-a văzut lucrurile astfel. Îmi pare rău, trebuie s-o spun, că aud asta din gura dumitale. Abia acum încep să înțeleg unele lucruri neclare pentru mine.

Ea rămase tăcută.

— Te gîndești că sînt o lașă... dar poate că și sînt. Însă mai mult decît atît. Calem nu-i un băiețandru, nu-i un aventurier care să-și facă o faimă din mînuirea armelor. E un om în toată firea, aproape de patruzeci de ani. Credeam că a murit și cu gîndul ăsta mă puteam obișnui – dar să știu că trăiește, stăruind în nebunia de a fi șerif într-un oraș sălbatic de frontieră – cu asta nu m-aș putea obișnui.

Doctorul Wynn se întunecă de tot. O privi timp îndelungat, căutînd s-o înțeleagă, să prindă tîlcul vorbelor ei. Apoi dădu din cap.

— Fiecare om, doamnă Ware, are un fel diferit de a vedea lucrurile. Și ăsta este privilegiul dumitale. Nu sînt eu cel care să pună chestiunea la punct.

Ea se depărtă, întorcîndu-se din fața lui.

— Ce-ar fi de pus la punct aici? Soțul meu nu-i altceva decît un ucigaș cu simbrie, un om care-și cîștigă existența cu arma-n mînă. Aș înțelege, dacă ar fi vorba de un om ca Harley Baskam, fără suflet, cinic, ahtiat după crime. Dar el nu-i așa. Cel puțin Calem Ware pe care l-am cunoscut eu nu era!

— Și nici acum nu-i! Doctorul Wynn se înflăcăără brusc. Pentru Dumnezeu, dumneata ai vrea să discuți și mie numai de asta nu-mi arde, obosit și înnebunit cum sînt.

Se apropie de ea și Taleen se întoarce să-l înfrunte, în clipa aceea el păru să se amplifice, devenind mai mare, mai puternic. Nu mai zîmbea și aspectul de pasăre se șterse.

— Mai întîi de toate, am să-ți spun chiar acum, dumneata nu ești o femeie potrivită pentru Calem Ware. Nu ești destul de tare... și poate nu ești nici destul de bună! Mă auzi? Îl cunosc pe Calem de cinci ani și tot de cinci ani știu că ceva îl roade, ca un acid. Acum îmi dau seama ce-a fost... dumneata! Ai ucis ceva în el, făcîndu-l să fie slab atunci cînd avea cel mai mult nevoie să fie puternic. L-ai numit ucigaș cu simbrie – și ai dreptate. A ucis oameni – opt sau zece ori o duzină – i-a

doborât pe stradă și în cârciumi, iar eu și alții, cu miile, datorăm tocmai faptelor lui posibilitatea de a trăi. Cu arma-n mână e necruțător – dar niciodată n-a tras în cineva care să nu fi meritat să moară.

Făcu o pauză, cu răsufierea întretăiată, fulgerînd-o din priviri, cu ură.

— Știi de ce am venit aici? Am venit deoarece Calem n-a vrut să te năpăstuiască și mai mult decît ai fost năpăstuită. M-ar uide cu mîna lui dac-ar ști că ți-am spus ce ți-am spus. Cu toate astea, tot ți le spun. În Medicine Bend a intrat dihonă. În următoarele douăzeci și patru de ceasuri ai să vezi lucruri de care nici n-ai visat că ar fi cu puțință. Vrei să știi de ce? Pentru că nu mai există pe aici un al doilea Calem Ware. Să te uiți în jurul dumitale mîine dimineață. Să te uiți cu atenție – pentru că așa o să se întîmple aici întotdeauna dacă nu există un șerif de talia lui, cu medalie. Uită-te în jurul dumitale, zic și fii mîndră, fiindcă dumneata și oameni ca dumneata se dau la o parte și-i lasă pe ticăloși să-și facă de cap, peste tot. Se opri răsufîind anevoie. Am spus ce-am avut de spus și acum plec. La revedere, doamnă Ware. Pierzîndu-te din nou, Calem ar suferi, dar nu mai mult decît a suferit pînă acum... Zău, ar fi mai bine să se dezbare de o femeie ca dumneata.

Trînti ușa după el. O chinuia dorința să-l cheme înapoi, să țipe, să tăgăduiască lucrurile spuse de el, dar nu putea. Spusele lui erau adevărate. O obsedau, slăbindu-i nervii. Tot ce spusese era adevărat, nu putea tăgădui nimic.

În cuie ușa, își scoase capotul, îi dădu drumul pe jos. Aproape se prăvăli pe pat și rămase nemișcată, ascultînd. Orașul își ieșise din minți – vacarmul creștea din ce în ce. Focuri de armă, glasuri, bocănitul copitelor de cai. Dincolo de toate acestea – tactul unui ritm nebunesc, care o fascina, îi atrase și-i reținu atenția. Urgia unui oraș de frontieră care o rupe cu trecutul – dar mai mult decît atît. Era un exemplu de

viață fără restricții, fără legi. Acum, pentru întâia oară, înțelegea acest lucru.

Primele raze de lumină matinală se furișau pe cer, când căzu într-un somn neliniștit, stînjedit la răstimpuri de zgomotele care atingeau paroxismul, pentru ca apoi să coboare și să se stîrnească din nou. O chinuiau vise efemere, de coșmar. Se zvîrcolea în fel și chip și în cele din urmă deschise ochii, lac de sudoare și tremurînd de frică. Se dădu jos din pat. În odaie era o zăpușeală înăbușitoare. Simțea că-i plesnește capul de durere. Turnă apă în lighean, se spală. Irosi vreme îndelungată pieptănîndu-și părul lung, blond-platinat și privindu-se în oglindă. Încerca senzația irealului.

Termină cu îmbrăcatul înainte de a da în lături obloanele de la ferestre. Larma orașului părea că se stinge. Văzu doi, trei oameni călări pe stradă; trecea o trăsurică stîrnind nori de praf. Un miner beat zăcea răscracărat la picioarele scărilor de la hotel, de parcă ar fi fost mort. Taleen se înfioră și se întoarse pe călcîie.

Se auzi o ciocănitură și un bilet fu strecurat sub ușă. Era de la Dorry, cîteva cuvinte: *Taleen, rămîi în hotel. Ferește-te să ieși pe stradă. Cei din oraș și-au luat cîmpii. Cînd am să pot, vin la tine, Dorry.*

Sufrageria era aproape goală cînd intră ea. Cîteva femei stăteau adunate pe la ferestre, privind afară. Și holul era aproape pustiu. Ocupă masa cea mai îndepărtată de stradă și comandă gustarea de dimineată. Mîncă puțin și, în cele din urmă, se întoarse în camera ei. Încercă să se odihnească, să se destindă, dar era tare încordată. În cele din urmă, extenuată, adormi: un somn fără vise care s-o stînjenească. Cînd se trezi, era după-amiază tîrziu. Ferestrele nu mai erau luminate puternic. Soarele trecuse dinapoia hotelului. Se spală și simți o foame ciudată, aproape îmbietoare.

Spre deosebire de dimineată, salonul era acum ticsit.

Bărbații, se foiau agitați, cei mai mulți dintre ei vorbeau despre oraș, despre crime, detunături, răzmeriță. Alții stăteau tăcuți în dreptul ferestrelor, privind afară. Tensiune, gălăgie, primitivism – iată caracteristicile. Taleen se îndreptă spre sufragerie și de astă dată luă o masă la fereastră. Răbufni o armă, undeva, afară, apoi se auzi un urlet sălbatic de cowboy, sfișietor. Curios, nu-i era frică. Comandă masa, privi pe stradă. Două camioane goneau în linie în josul drumului, iar vizitiii, în picioare pe capră, foloseau niște bice din piele neagră de șarpe ca să gonească mai iute caii. Răsunau tot soiul de zbierete sălbatice.

O droșcă opri în fața hotelului, ceva mai încolo de locul unde treceau camioanele. Văzu un bărbat și o femeie cu fața chinuită și mai mulți copii. Bărbatul coborî grăbit, ajută femeia din trăsură. Porniră spre peronul hotelului. Camioanele de marfă care făcuseră o cotitură deșuchetă, primejdioasă, la capătul străzii, veneau înapoi. Deodată, un țipăt îi încremeni pe buze Taleenei. Un băiat, un băiețuș firav alerga pe stradă, îl văzu; scaunul i se răsturnă când sări în picioare. O altă femeie țipă și ea.

Camioanele veneau în goana mare. Băiatul le văzu, își acoperi fața cu mâinile și vaierul lui se pierdu în tropotul copitelor. Taleen observă cum vizitiul sări cât colo pe drum – se izbi de crupa calului din față, care îl azvîrli în lături. Îl văzu o clipă și pe băiat, țipînd, paralizat de groază – apoi caii îl luară în picioare. Roțile grele...

Un bărbat ieșit din minți deschise focul asupra camioanelor care se îndepărtau. Un cowboy de peste drum se întoarse, ridică arma și omul căzu. Femeia alergă, coborînd scările de lemn, în norul de praf al străzii și se prăbuși peste forma aceea gingașă, ghemuită. Praful se așeza pe ea, adăpostind-o, ascunzîndu-i durerea...

— Lupi ucigași și smintiți! Un bărbat de lângă ea rostise

aceste cuvinte, zbierînd cu amărăciune. Dacă ar mai trăi
Calem Ware...

— Nimeni nu i-ar mai putea opri acum! spuse un altul. Ar
trebui să se alcătuiască un comitet pentru menținerea ordinii
publice și asta cît mai curînd posibil!

Alte glasuri, alte țipete, dar nimeni nu se mișca. Stăteau
acolo, vorbind și Taleen ar fi vrut să strige la ei, să-i
admonesteze. Niște netrebnici fricoși și neghiobi! Îi întreceau
numerește pe nelegiuîți. Orașul ar fi fost al lor, dacă pur și
simplu l-ar fi luat în mînă. Dar fără un om care să-i conducă;
și să meargă înaintea lor, n-ar fi acționat.

Se ridică în picioare, agitată. Străbătu sufrageria și ajunse
la ușa din față a hotelului. Un bărbat o apucă de braț.

— Doamnă, nu cumva vreți să plecați, îi strigă, ar fi o
nebunie...

— Lasă-mă să plec! Se desprinsese din strînsoarea care o
ținea locului, apoi ezită. Doctorul Wynn... unde locuiește...
spitalul?

Omul se uită la ea o clipă, după ce se dumiri.

— Stă în afara orașului, la vreo două mile depărtare... dar,
vai de mine, doamnă, nu puteți merge într-acolo... sînt tot
felul de derbedei, precis că v-ar face vreun rău!

— Trebuie neapărat să mă duc!

Omul veni după ea.

— Dacă vă duceți, cineva trebuie să vină cu
dumneavoastră. Am o trăsurică în spatele hotelului. Și așa
voiam să plec din oraș. Am venit doar să văd și eu ce se
petrece aici, dar mi-ajunge cu vîrf și îndesat!

Își croiră drum prin mulțimea de oameni adunați, care
încercau să pătrundă în hotel. Trăsura era o droșcă trasă de
o pereche de cai greoi. O urcă pe Taleen, apoi se sui și el. Nu
mai pierdu vremea și o porni afară din oraș, biciuind caii, în
galop. La un moment dat, un cowboy goni chiar lîngă ei. Era

îmbujorat la față, cu niște ochi sălbatici. Se aplecă spre Taleen.

— Ce-ar fi să te sărut ca să-mi meargă bine? întrebă. Dar se lăsase prea mult în șa și căzu, trosnind din toate încheieturile.

Apoi ieșiră din oraș, în galop. După puțin, omul încetini mersul și struni caii pe un drum lăturalnic... Înaintea lor se zărea o clădire pătrată. Nu era terminată, schelăria goală arăta unde avea să se construiască o nouă aripă.

— Aici e spitalul, doamnă! strigă el și trase de hățuri.

Taleen nu așteptă să o ajute, sări jos și alergă spre clădire. Ar fi putut deveni spital, dar deocamdată mare lucru nu se vedea. O izbi un miros de lemnărie de curînd dată la rindea și de vopsea proaspătă. Apoi ușa se deschise și doctorul Amos Wynn apăru, clipind din ochi. Taleen trecu pe lîngă el.

— Trebuie să-l văd pe Calem!

Doctorul ezită.

— Nu știu, doamnă, dacă-i prea dispus să te vadă!

— Greșești! izbucni ea. Unde-i?

— Aici, în spate.

Doctorul Wynn i-o luă înainte străbătînd un coridor lung. De o parte și de alta se înșirau camere. Auzi un om gemînd, un copil care țipa. Doctorul Wynn se uita la ea.

— Aștia-s cei norocoși, spuse el, cu amărăciune. Au scăpat cu viață. Azi-noapte au murit pe stradă nouă oameni... mai este un băiețaș cu un glonte în piept. Se opri, ridică din umeri. Am făcut tot ce-am putut, încă un an și orașul ăsta ar fi ajuns ceva. Nădăjduiam... Se întrerupse. Am ajuns la Calem.

Taleen era în fața ușii; începu să bată. Doctorul Wynn o urmărea din ochi. Deschise ușa, intră. Îl văzu pe Calem așezat în dreptul unei ferestre, bandajat la cap. Era îmbrăcat și dinapoia lui, pe speteaza înaltă a scaunului, spînzura

centironul cu armele. El se ridică în picioare, dar Taleen îi făcu semn să se așeze din nou.

— Calem, a trebuit să vin la tine. Stătea locului, cu soarele de asfințit pe chip, cu ochii închiși, palmele strînse. A trebuit să vin și să-ți spun cât de greșită am fost. Prietenul tău, doctorul Wynn a trecut aseară pe la mine... mi-a vorbit urîcios, aspru, dar cred că n-am știut nimic pînă atunci. N-am știut, n-am văzut ceea ce am văzut astăzi. Orașul...

Calem veni mai aproape.

— Aici nu-i locul pentru o femeie ca tine, îi spuse. Îmi dau seama de asta. Totdeauna mi-am dat seama. Ai să pleci din nou în răsărit, să uiți de locul ăsta...

— Niciodată n-am să-l uit, spuse în șoaptă. Ochii i se întristară. Întotdeauna am socotit necazurile pe care le-am avut noi doi drept o chestiune personală. E prea tîrziu, poate, să mai fac ceva în acest sens. Dar aș vrea să-ți comunic ce-am văzut... ceea ce tu ai văzut de multe ori pînă acum. Am văzut un copilaș ucis de niște oameni beți, mîinînd în plină viteză, l-au doborât din mers...

— Știu. Totdeauna-i așa. Aici, în Medicine Bend, nu-i nicio deosebire față de ce-a fost în Apache Wells ori în Hays City sau în oricare oraș luat dintr-o sută. Cel slab e doborât.

Ea îl înfruntă.

— Oprește-i Calem, îi ceru cu asprime. Trebuie să-i oprești.

Taleen făcu o mișcare, apucă centironul greu, ținîndu-l în sus.

Calem dădu din cap. Zîmbetul lui era ciudat de duios.

— Am să mă duc, curînd. Luă centironul, îl ținu într-o parte. Ești emoționată, copleșită de ce s-a întîmplat, de ce ți-a fost dat să vezi. Dar totdeauna e așa, Taleen, cînd un oraș își ia lumea-n cap. De asta e necesar șeriful, pentru a împiedica asemenea întîmplări, pentru a le stăvili pînă a nu începe. Am

dat greș în Medicine Bend, dar am să fac tot ce-oi putea ca să îndrept lucrurile.

Existau anumite cuvinte pe care Taleen nu le putea rosti, nu le putea desprinde de pe buze. Ar fi vrut să-i spună lui Calem tot ce simțea, tot ce învățase în noaptea teroarei, să-i vorbească despre întâmplarea groaznică de pe stradă; mai mult chiar, ar fi vrut să-i spună că-l iubește, că totdeauna l-a iubit. Dar cuvintele nu i-au venit pe moment și pe urmă a fost prea târziu.

Doctorul Wynn intră în odaie.

— Calem... Juan Tobrez e pe moarte. Știe că nu mai are mult de trăit și vrea să vorbească. Cred că ar fi bine să-l ascuți.

— Bine, doctore.

Calem se încruntă, apoi își prinse armele grele pe după mijloc. Mîinile executau gesturi scurte, iar armele alunecau în sus și-n jos în tocuri. Veni în fața ei; ochii lui fără culoare, cenușii, erau luminoși.

— Mulțumesc, Taleen. Venirea ta aici, acum... nu-ți pot spune ce înseamnă pentru mine. Știu că între noi totul s-a terminat. Poate că n-o să te mai văd niciodată. Așa că, rămîi cu bine!

Ea tot nu putea vorbi, ci sta doar privindu-l cum iese cu pași mari din cameră. După ce Calem plecă, picioarele îi cedară și căzu domol în genunchi.

— Rămas bun, Calem, rămas bun! spuse, în șoaptă. Apoi încetîșor: Te voi iubi întotdeauna.

CAPITOLUL XVI: OMUL LEGII

Era sîmbătă seara și urma să aibă loc un adevărat pîrjol în Medicine Bend. Minerii își primiseră după-amiază simbria și tăărăboiul începuse în oraș cam de pe la prînz. Vestea se răspîndise că orașul se afla în afara legii și oamenii veneau într-acolo în șuvoi neînterupt, privind în jur, rînjind unii la alții, făcînd glume, pregătindu-se pentru o noapte de pomină. Despre noua topitorie se știa peste tot, era subiectul numărul unu de conversație. Într-o săptămînă, vestea avea să facă ocolul în răsărit și un puhoi de cartofori, cocote, pungași, ucigași, avea să năvălească în orașul cu porțile deschise. Se și spusese că Medicine Bend urma să devină un oraș înfloritor, fără seamăn în vest și începuturile erau impresionante. Doisprezece oameni muriseră prin violență în ultimele douăzeci și patru de ore; nouă magazine fuseseră prădate și apoi li se dăduse foc – hotelurile erau ticsite, străzile înțesate de lume, deși încă nu se înnoptase de-a binelea.

La fiecare capăt al străzii Texas se aprinsese cîte un foc și se instalaseră ringuri pentru lupte, împrejmuite cu funie groasă. Doi bărbați, despuiați pînă la brîu, se bătuseră pînă căzuseră în nesimțire, în urletele pline de satisfacție ale mulțimii. Și asta nu era totul. Abia acum orașul se

dezmeticea; aburii beției din sălbatica noapte precedentă se risipiseră și oamenii trebuiau să se pregătească pentru alte cantități de whisky, oferite la discreție. Asta va mai dura – ținând seama de faptul că orașul era atât de aglomerat – dar nu prea mult. Pe la ora nouă, totul va fi în toi și nimic nu-i va putea ori pe oameni s-o țină așa pînă în zori.

Se făcuse opt și jumătate cînd Calem Ware ajunsese la capătul îndepărtat al străzii Texas. Era îmbrăcat în costumul său negru cel mai bun, pe cap cu cea mai fină pălărie albă Stetson, cu gardini largi. Fuma trabuc și zîmbea cînd își începu traseul lung, pe jos. Era conștient de geamătul fiarei, care ajunsese la proporții intolerabile, dar ceva se schimbasesc; nu pentru el, nu de moartea lui era înfometată fiara. Acum! Știa acest lucru și zîmbetul de pe buze i se întinse pe tot chipul. Își dăduse seama de acest lucru în clipa cînd glonteale lui Harley Baskam îl doborîse pe stradă, pentru că geamătul fiarei nu se stinsese, ci sporise, îndreptat acum către triumfătorul Baskam. Sunetul se prefăcuse într-un spectru ireal, dar el l-a putut recunoaște ca atare și și-a bătut joc. Pentru că fiara era pe moarte. Nu cunoscuse niciodată o existență reală, fusese o stare de spirit, aparentă doar pentru puținii cărora li se adresa. Știind acest lucru limpede pentru întîia oară, pașii lui Calem au devenit mai sprinteni și zîmbetul i-a rămas neclintit pe buze.

Un bărbat ridică de jos o ladă ca s-o azvîrle în foc – în clipa aceea își făcu apariția Calem. Omul îl văzu, rînji; apoi zîmbetul îi îngheță și chipul i se înălbi de spaimă.

— *Uite-l pe Calem Ware!* vocea-i era un țipăt ascuțit și rămase pironit locului, cu lada deasupra capului.

— Da, eu sînt, încuviință Calem. Lasă jos lada aia... stinge focul... apoi șterge-o din stradă. Am să-nchid porțile orașului.

Omului nu-i venea să creadă. Calem se apropie de el, încă

zîmbind. Nu mai spuse nimic, nu făcu nicio mișcare, dar omul puse lada jos, se clătină pe spate, de parcă l-ar fi lovit cineva.

— Am înțeles, dom'leee! zbieră. Așa am să fac. Nu trage!

S-au mai agitat și alți oameni șovăielnici. Calem se întoarse domol, înfruntîndu-i, unul cîte unul.

— Ați auzit, oameni buni. Închid porțile orașului. Plecați de pe stradă. Chiar în clipa asta.

Un miner se oțărî, belicos.

— Da' cine naiba spune asta?

Calem a fost cît se poate de prompt. Sări înainte și cu stînga scoase arma. O propti în falca omului care se prăvăli la pămînt. Duse arma în poziție de ochire, trase și cineva care tocmai voise să îndrepte pistolul spre el, gemu, se apucă de umăr și căzu.

— Părăsiți strada!

Ordinul era dat pe un ton categoric, cuvintele rostite printre dinți și oamenii se puseră în mișcare. Se retrăgeau, ieșind în orice caz din bătaia armei. Calem le întoarse spatele și își văzu de drum. Ajunse în fața ruinelor unei prăvălii unde fusese pus foc. Acolo, cineva îl urmărea din priviri. Era Anderson, un om care sprijinise legea și ordinea în Consiliul orășenesc. Veni pe trotuar, posomorît.

— Slavă Domnului că trăiești, Calem! Asta-i cea mai plăcută surpriză pe care am avut-o vreodată. Nu-i nevoie să-ți mai spun că te susțin întru totul... și ca mine mai sînt alți o sută.

Calem dădu din cap, brusc.

— Mai bine ai porni să-i aduni laolaltă. Străzile trebuie să fie curățate, spun asta cu toată seriozitatea, închid porțile orașului.

Anderson încuviință din cap.

— De cînd așteptam să aud asta. Voi fi alături de tine.

Calem porni cu pași mari. În urma lui strada era curățată.

Oamenii stingeau focurile, aruncau gunoaie peste tăciuni. Lăsau drumul liber, retrași lângă clădiri, dar nimeni nu-l urma și nimeni nu umbla pe străzi. Pe unde trecea se așternea o liniște plină de încordare. Ajunse în dreptul primei cîrciumi și se opri. Un vacarm sălbatic zguduia clădirea din temelii. Pătrunse înăuntru. La început n-a fost văzut, apoi lumea se retrase în grabă din calea lui. Se duse spre tejghea.

— Închid porțile orașului! spuse, pe un ton categoric. Dacă în cinci minute localul ăsta nu se golește și luminile nu se sting, mă reîntorc pe ușa aceea și fac prăpăd cu arma!

După acest avertisment se lăsă o liniște apăsătoare, apoi se auzi un glas tunător, strigînd:

— Băieți, ăsta care vorbește e Calem Ware! Și e sigur precum moartea că ce spune și face. Hai s-o roim de aici!

Vestea ajunse înaintea lui cînd trecu strada, în drum către cel de-al doilea local. Ieșeau trei bărbați de acolo și Calem se opri în mijlocul străzii. Ținea mîinile îndreptate spre piept. O clipă, cei trei rămaseră nemișcați, apoi unul se dădu înapoi săltînd mîna spre armă. Întîi trase Calem cu pistolul din mîna stîngă, iar omul zbură pe ușile batante și căzu ca un sac. Al doilea bărbat trase o dată și glonteale improșcă gunoaie în picioarele lui Calem. Pe urmă omul căzu, ca răspuns la a doua și a treia împușcătură a lui Calem. Al treilea bărbat ridică mîinile în sus, retrăgîndu-se îndărăt, spre zidul localului.

Calem se apropie. Ajunse lângă el și, cu stînga în care ținea pistolul, îi arse una peste tîgvă. Omul lunecă la picioarele zidului, bălăbănindu-se bezmetic, mai mult mort decît viu. Calem îmbrînci ușa cu cizma și intră în sală. Domnea o liniște sumbră. Simți ochi ațintiți asupra lui. Își dădea seama de spaima pe care o stîrnise, puternică, coplesitoare.

— Ieșiți afară! porunci. Localul se închide. Dacă mai găsesc deschis peste zece minute începînd din acest moment, îl fac una cu pămîntul.

Plecă și o larmă se învolbură îndărătul său. Când ajunse în stradă, nu mai era singur. Îl văzu pe Anderson, mohorît, taciturn și alți oameni cu chipuri împietrite, toți înarmați pînă în dinți, mergînd în urma lui. La un colț se opri, privi înapoi. Pe stradă nici țipenie de om. Luminile se stingeau, întunericul cuprindea strada. Dădu din cap. În fața lui se afla localul lui Cody Clark „New Frontier” – și Harley Baskam...

Pentru Cody noaptea fusese lungă și plină de profit; totuși nu era în apele lui. Se afla într-o stare sufletească greu de definit, destul de puternică, însă, ca să-l țină treaz și să-l oprească de a mai bea. Sărise peste cal, acum își dădea seama. Planul păruse la început atît de simplu, dar se dovedise a fi atît de sîngeros. Willets, Kent, Farston, Calem Ware – patru într-o singură noapte, oameni pe care i-a cunoscut, cu care a băut, a discutat. Cody se înfioră. Stătea la capătul cel mai îndepărtat al teighelei barului „New Frontier”, cu un pahar dinaintea lui, întors cu gura în jos. Lîngă el se afla Harley Baskam, fața lui posacă, blonzie, acoperită de un rînjat, mîna dreaptă prinsă în briul cu cartușieră lîngă mînerul revolverului Colt.

— Ăsta-i doar începutul, spuse aventurierul. Ai să vezi de-astea noapte de noapte, la fiecare cîrciumă din oraș. Făcu un semn grăitor cu stînga. E prima oară cînd mă bucur că mă aflu în mulțime. Asta poate pentru că o parte din ce vor cheltui ei are să-mi revină mie, nu?

Cody încuviință din cap fără niciun cuvînt. Aceasta era altă latură a planului care mersese anapoda. Amestecul lui Baskam în afaceri. Una era să tocmești un om dibaci în ale armelor ca să îndeplinească o treabă spurcată și alta să-l ai asociat și să facă după capul lui. Dorry Dean nu părea să fie îngrijorat, dar atunci... Un gînd îi fulgeră lui Cody prin minte. Miji ochii și se întoarse să privească profilul dur al texanului de lîngă el. Dorry avusese nevoie de el cînd pusese treburile la

cale, ca de un paravan pentru negocierile lui funciare, dar acum cînd totul ieșise la suprafață, unul ca Harley Baskam ar fi răspuns mai bine necesităților lui. Și dacă se împarte numai în doi...

Un fior de gheață îi lunecă lui Cody pe spate. Strînse buzele. La naiba, de ce nătingul acela de Juan a avut ghinionul de a-l forța să-l ucidă? Ar fi putut să se slujească de el acum, pentru a da lovitura în treaba asta. Lovitura de grație, mortală, la nevoie din umbră. Cody zîmbi. Mai existau și alți Juan Tobrezi. Alți oameni plătiți care să tragă în plin și el îi cunoștea. Miine...

Gîndul se frînse și Cody încremeni, ascultînd. Ceva nu era în regulă. La început nu știu exact ce anume. Se uită înspre bar, la grupul de oameni adunați ce umpleau salonul. O fată, pe scenă, cînta fals; pianul dogit zdrăngănea o melodie, pierdută aproape în vacarmul de voci. Se făcuse un șuvoi neîntrerupt, pe scări în sus, spre mesele de joc. Dădu din cap cu satisfacție apoi privi în altă parte. Minerii, călăreți, crescători de vite, muncitori de la căile ferate, străini de oraș, chipuri familiare, amestecate de-a valma într-o masă de fețe asudate. Nimic în neregulă, nici cel mai mărunț semn de violență, de tulburări și totuși ceva îl sîcîia pe Cody. Lîngă bar, cam la vreo șase scaune depărtare, stătea tînărul Gregg Dean, aproape beat. Nu se arătase în oraș pînă ce nu-i ajunsese la urechi vestea morții lui Calem. Laș spurcat și ticălos! Buzele lui se desprinseseră de pe dinți într-o schimonoseală.

Nu, nu era în localul „New Frontier”. Era ceva afară. Afară.

Ciuli urechile – nu auzi nimic. Și deodată simți o răceală în pîntece. Nimic! O liniște din ce în ce mai adîncă, mai apăsătoare. Fără focuri de armă, fără urlate, fără galopat de copite. Liniște deasă care se întinde, înăbușitoare.

— Baskam, ceva nu-i în regulă, rosti printre dinți.

Texanul se întoarse, domol, încă rînjind.

— Te-ai scrîntit la cap? Totu-i fain și gigea. Ia privește!

— Nu aici, naiba să te ia! vocea lui Cody se subțiasse, devenind confuză. Afară... ascultă... n-auzi un zgomot?

— Ce fel de zgomot?

— Nu știu. Dar ia ascultă... Se auzea tropăit de pași, chiar și prin gălăgia din local. Ușile batante se dădură în lături și înăuntru apărură un bărbat. Era cu capul gol, răsufînd anevoie. Se opri brusc și glasul lui răsună sfredelitor, ascuțit.

— E Calem Ware! zbieră. Trăiește... a și ucis trei oameni. O să curețe tot orașul ăsta afurisit!

Zgomotul se curmă. Se curmă cît ai clipi, topindu-se în neant, spart de zdrăngănitul de tinichea al pianului, pînă ce mîinile pianistului încremeniră pe claviatură. Fata sulemenită de pe scenă duse o mîină la gură.

— E însoțit de vreo sută de oameni... și al naibii de sigur, ăștia nu se țin de glume!

Omul se retrase, iute. Ușile batante reveniră, bălăbănindu-se domol, apoi încet, se opriră, închizîndu-se.

— L-ai auzit? Cody se dădu înapoi. L-ai auzit pe ăla, naiba să te ia, Baskam? Ți-a scăpat! Calem Ware ți-a scăpat... acum vine să te măsoare încă o dată cu el. Ai auzit tu de vreunul care să-l fi înfruntat pe Calem Ware de două ori cu arma-n mîină și să mai trăiască?

— Blestematul ăla trăsnit de doctor! Rînjetul dispăruse de pe chipul lui Baskam. Fața lui se schimbasese într-o mască a urii și mîniei. Trebuia să-mi fi dat seama! Trebuia să-mi fi dat seama!

În liniștea localului, nimeni nu se mai mișca. Apoi afară, pe trotuarul podit, se auzi zgomot de pași – limpede, regulat. Un boc-boc neînterupt, de cizme grele pe scîndură uscată.

Cody Clark sări înapoi de la bar.

— La dracu toate astea! zbieră și alergă în mulțime. Harley

Baskam stătea pe loc, însă ceilalți se împingeau încetișor îndărăt, în afara liniei dintre el și ușile batante. Numai tânărul Gregg Dean stătea acolo, palid, sfidător.

Pașii se auzeau mai tare, mai clar. Se produse un șuierat când mai mulți oameni traseră deodată aer în plămîni. Apoi ușile batante se căscară și Calem Ware intră în saloon.

Cody Clark își făcu drum cu coatele, înghesuindu-se către o ușă laterală. Se strecură afară, abia răsuflînd. Străbătu aleea în goană și trecu strada. Dădu buzna în Operă, împingînd un om la o parte din cale. Urcă scările cîte trei odată și se năpusti în biroul lui Dorry Dean. Grăsanul stătea pe întuneric, fără nicio lampă aprinsă, flăcările butoaielor cu catran de peste drum umplînd încăperea cu o lumină roșietică, sfirtecătă de umbre. Se afla cu fața la stradă și cînd intră Cody, se roti cu scaunul.

— L-am văzut, Cody, spuse grăsanul. L-am văzut pe Calem Ware umblînd pe stradă, cu pași mari, ca o nălucă vie și am văzut orașul murind în fața lui. Pe unde trecea, se veștejea totul, Cody. E ceva de neînchipuit, nu-i așa? Un oraș întreg căzînd la pămînt pentru că un singur om are puterea să-l dea peste cap. N-aș fi crezut că o să se petreacă așa ceva. Dar s-a întîmplat. Am văzut cu ochii mei acest lucru.

— Ai văzut, pe dracu! urlă Cody. Te-ai uitat cum Calem ne-a nimicit tot planul și n-ai mișcat un deget. Ai armă... și știu că te pricepi s-o mînuiești. Era colo sus, mură-n gură și te-ai zgîit la el cum trece pe lîngă tine.

Dorry Dean se încruntă.

— Nu fi tîmpit, Cody. Dinapoia lui Calem se aflau o sută de oameni. Nu-i puteam ucide pe toți... și nici n-aveam chef să spînzur de fereastră mea cu o funie de gît. Tu ești jucător de cărți – cîteodată trebuie să pierzi și să nu-ți pară rău. Așa și acum. O să mai salvăm ceva...

— Tu ești tîmpit – un tîmpit al naibii de orb și de afurisit,

dacă-ți închipui că Ware are să te mai lase să salvezi ceva, chiar și viața ta păcătoasă! Cody o porni din loc. Dracu să te ia pe tine și ideile tale grozave. Eu unul plec și asta chiar acum!

Trînti ușa în urma lui. Dorry Dean clătină din cap, domol. „Ducă-se, nebunul ăsta! Prea departe și așa n-ajunge. Aici n-avea ce să mai facă. Totuși a fost o tentativă bună și Medicine Bend era încă aici și va prospera, iar Dorrance Dean va prospera odată cu el. Dacă Baskam l-ar doborî acum pe Ware, ar mai fi o șansă... dacă”. Dorry scutură din cap, încet, strînse buzele punga și se întoarse din nou spre fereastră.

CALEM INTRĂ PE UȘA BATANTĂ ȘI RĂMASE LOCULUI.

Mîinile-i erau puțin ridicate, vîrfurile degetelor îndreptate către piept. Îl văzu pe Gregg Dean și dincolo de el pe Harley Baskam, venind dinspre bar, cu mîna dreaptă liberă pentru a acționa. Calem dădu din cap, mulțumit parcă.

— Hei, Gregg... ți-am spus să nu-mi mai dai niciodată ocazia să te văd bînd în orașul ăsta... și n-am glumit.

Gregg se linse pe buze. Mîinile-i tremurau vizibil. Dar adună un soi de curaj de la mulțimea din spatele lui. Buzele i se rotunjiră.

— Poate c-ai spus. Și ce-i cu asta?

Calem se apropie. Îi mai despărțea un pas. Cu stînga făcu o mișcare spre haină și afară. Îl văzu pe Gregg dîndu-se înapoi, văzu mîna dreaptă a lui Baskam zburînd în jos, estompîndu-se. Apoi arma lui Calem trosni peste tigva lui Gregg Dean... băiatul se lăsă în jos – și ca o continuare a aceleiași mișcări, Calem ridică pistolul Smith & Wesson și trase. Împușcătura lui o luă înaintea celei a lui Baskam cu o zecime de secundă. Harley Baskam din Texas era un om mic de statură; un glonte dintr-o armă de calibrul 44 îl sfîrtecă,

lovindu-l chiar în coșul pieptului său subțiratic și corpul cedă sub forța șocului... Alunecă pe picioare. Masca de pe fața lui păru că se fărîmă, că se rupe în bucățele pe dinăuntru. Se poticni și arma lui nimeri în ușile batante dinapoia lui Calem, care se despărțiră, apoi se strînseră încet la loc. Harley Baskam, adunîndu-și puterile, încercă să-și concentreze ochii care aruncau văpăi. Calem trase din nou. Harley Baskam se tîrî înapoi, în tejghea. Un val gros de sînge care îi umplea gura, căscată, șiroi în afară, vopsindu-i barba blondă în roșu. Arma căzu. Se prăvăli peste ea, sîngele pătînd dușumeaua pe care era împrăștiat rumeguș.

Calem Ware se întoarse domol; arma lui părea ținută asupra fiecărui om din încăpere, cînd trecu pe lîngă ei. Avea o față calmă, ochii cenușii ca fumul.

— Plecați cu toții acasă! spuse categoric. Lăsați străzile libere. Medicine Bend își închide porțile. Acum are să dureze o săptămînă înmormîntarea celor morți... Nu vreau să se agraveze lucrurile în vreun fel.

Gregg Dean se ridică în picioare. De la o rană din creștetul capului sîngele îi curgea pe față. Calem luă o sticlă de whisky și turnă conținutul în capul băiatului. Apoi se întoarse și ieși, cu pași, mari. Văzu gaura făcută de ultimul foc tras de Harley Baskam și un curent subțire îi înfioră fața, un suflu rece care trecu peste el. Se scutură de un fior și traversă trotuarul.

Privi în sus către Operă. Văzu ferestrele întunecate, se gîndi la Dorry Dean care îl pîndea, cocoțat acolo, ținînd poate arma asupra lui. Apoi străbătu strada, Mergea încet, învingîndu-și imboldul de a fugi. Cînd ajunse în foaier, avea pe frunte broboane de sudoare rece și respira anevoie. Dar nimeni nu mai trăgea. Se opri privind strada Texas în sus și în jos. Era goală, iar oamenii se retrăgeau de pe trotuare, iute, tăcuți.

Un grup de cetățeni aflați în fața localului „New Frontier” îl urmăreau din ochi. Aveau grijă ca în oraș să fie liniște. Dădu încet din cap și pătrunse în clădire.

Dorry stătea la masa lui de lucru, cu amîndouă mîinile așezate deasupra, cînd Calem intră fără să ciocănească. Dorry zîmbi.

— Salut, Calem, văd că ai cîștigat.

— Am cîștigat, Dorry. Asta înseamnă că tu ai pierdut.

Grăsanul ridică din umeri.

— Am pierdut, ce anume? Despre ce e vorba, Calem? N-am făcut nimic rău.

— Ai făcut prea multe... sau nu de ajuns, depinde cum privești lucrurile, Dorry. Calem oftă. Juan Tobrez a mai trăit suficient ca să spună toată povestea. Își făcuse un obicei să asculte orice ați fi avut de discutat tu și Cody. Întreaga tărașenie. Mare nesăbuiță din partea ta, Dorry. Nu pot înțelege. Așa cum nu te înțeleg nici pe tine. Am ținut întotdeauna la tine, te-am respectat. Și, culmea, mai țin încă. Dar acum și aici ia sfîrșit totul.

Dorry continua să zîmbească. Lumina roșie de la butoaiile cu păcură se stinge pe îndelete, umbrindu-i fața rotundă. Se porni pe rîs, un rîs aspru, nervos.

— Tu ești nesăbuit, Calem. N-ai cum să aduci nicio dovadă împotriva mea. Poate că l-am sprijinit pe Baskam – dar o să dureze mult și bine pînă să dovedești asta, după ce Baskam a murit. Niciodată n-ai să mă poți condamna sub învinuirea asta.

— Ai dreptate, Dorry. Nu te pot condamna – dar te pot uide.

Dorry încercă să rîdă, nu-i merse însă. Din gîtlej îi ieși doar un fel de croncănit. Holbă ochii. Sudoarea îi curgea pe față. Apoi, încet, se ridică. Scaunul său pivot lunecă înapoi, cu un scrîșnet al roților. Dorry se afla în picioare, un bărbat cît

toate zilele, spătos. Nu mai avea nimic delicat, iar buna dispoziție îi dispăruse, în pumnul durduliu ținea un revolver, pe care îl pregătise din clipa în care Calem trecuse strada.

— Lucrurile se vor petrece invers, Calem, șopti. Nu tu ai să mă ucizi pe mine. Eu am să...

Calem se catapultă înainte, în încăpere, răsuci mîna stîngă, eliberînd arma. Împușcăturile lui Dorry străpunseră liniștea, lovindu-se în pereți. Apoi Calem trase o dată, de două ori, de trei ori, pe îndelete, în trupul mătăhălos.

Dorrie Dean se smuci din pricina șocului și porni îndărăt, de parcă ar fi mers. Dar nu se opri. Izbi cu spatele fereastra în formă de evantai – se lăsase încet, cu toată greutatea, în ea și fereastra cedă. Cu o trosnitură, întreg geamul se desprinsese laolaltă cu Dorrance Dean. Calem auzi cum se lovește de caldarîmul de ciment, singurul trotuar pavat din oraș. Se duse agale spre fereastră, privi în jos, apoi își puse domol arma în toc.

Cînd ieși din nou în stradă, nu-și aruncă ochii spre locul unde zăcea Dorrie. Mergea prin mijlocul drumului. Lumea se uita la el, îl urmărea din priviri, dar nimeni nu scoase o vorbă.

Dădu colțul din dreptul noului tribunal, de la capătul aleii. Lampa de deasupra firmei *Biroul șerifului* nu ardea, dar nu dădu importanță. Pentru cîteva ore, puține la număr, legea părăsise orașul Medicine Bend; dar se întoarse.

Îl dorea capul, trupul și-l simțea ca pe jărat. Voia să fie singur, să se odihnească. Să nu se mai gîndească la nimic, să fie fără griji, nu dorea nimic altceva decît odihnă și iar odihnă. Închise ușa biroului după el. Bezna era calmă, pașnica. Oftă, își descătără-mă armele și le azvîrli pe pupitru. Porni spre scări, apoi se opri.

În beznă, dinapoia lui se auzi un zgomot. Ceva ca un șuierat, respirația unui om. Calem înmărmuri. Pe urmă, un obiect rece și tare îl împunse în spate.

— Te-am prins, fir-ai la naibii! Te-am prins!

Era Gregg Dean și ținea o armă în spinarea lui Calem Ware.

Iată cum se sfârșește, își spunea Calem în sine. Iată cum sfârșesc întotdeauna oameni ca mine. Un puștan aiurit și laș și un glonte în spate. Riști și supraviețuiești momentelor celor mai grele prin care trece un oraș și pierzi pentru că nu te poți gândi la toate. Așa e totdeauna. Se sfârșește aici și acum.

CAPITOLUL XVII: NOI SORTI DE IZBÎNDĂ

Lui Cody Clark îi tremurau în așa hal mâinile încât nu putea deschise seiful. Îngenunchease dinaintea cutiei din fier negru din biroul său, înjurînd de mama focului. Apoi își sili mâinile să lucreze încet, pe îndelete. Broasca țăcăni și ușile masive se deschiseră. Scoase caseta cu bani, hîrțiile și le așeză pe birou. Le puse de-a valma într-o valiză neagră. Deodată împietri; duse mîna înăuntrul hainei și scoase un pistol Derringer cu două țevi.

Ușa biroului se deschise larg și Cody înjură.

— Sfinte Dumnezeule, cît pe ce să te împușc!

Cora Dean închise ușa în urma ei. Fața-i era chinuită, părea bătrînă.

— Cody, ce s-a-ntîmplat? Nu înțeleg...

— N-ai ce să-nțelegi, mormăi el, o șterg de aici... pur și simplu.

— Cody! Ea stătea în picioare și-l privea țintă.

— Jocul s-a isprăvit, gata, s-a dus... Am avut baftă că trăiesc și-am s-o țin așa. Închise valiza cu un pocnet. Chipul lui era urît, brutal. Plec... mă duc singur. Așa e... așa a fost totdeauna, numai că tu ești al naibii de proastă ca să fi priceput.

— Vorbești serios? Tremura ca varga. Am auzit... am auzit că șeriful n-ar fi murit... că a ucis câțiva oameni... mi-era teamă...

— Teamă pentru mine? Nu, i-am scăpat și asta nu prea-ți face plăcere. Cody își păstra cumpătul. Judecă și tu... nu ești un copil... tu n-ai pierdut nimic. S-a terminat, gata. M-am gândit o clipă... n-are importanță ce-am gândit!

Cuvintele lui erau pentru ea ca niște palme. Se retrăgea, chircindu-se parcă. Încercă să vorbească, dar nu putu articula nicio vorbă. Cody luă valiza, ocoli masa și merse spre ușă. Se întoarse domol să se uite la ea.

— Asta-i în loc de adio, spuse. Mă bucur că s-a sfârșit – grozav mă bucur. Nu ești bună de nimic, Cora... Dar Asaph nu știe asta. Întoarce-te la el, îmbrobodește-l mai departe. E singura șansă pe care o mai ai.

Nu se uita la el, nu-l asculta. Ținea ochii pironiți pe ușa dindărătul lui și în ei era spaimă, groază. Cody se întoarse încet și rămase locului. În ușă stătea Asaph Dean, cu un pistol în mână. Avea o față ca de granit întunecat, pe care nicio expresie nu se putea desluși.

Cody încercă să se uite în altă parte, să se urnească, să facă ceva, dar nu fu în stare. Ar fi vrut să urle, să se slujească de Derringer, dar îi era frică. Atît de frică încît mintea îi îngheță, iar trupul parcă i se lichefiase, incapabil să facă vreo mișcare coerentă.

O clipă Dean stătu locului, apoi se dădu la o parte.

— Voiam să teucid, Clark. De-aia am venit. Dar m-am răzgîndit. Hai, pleacă... ieși de-aici. Ai să fugi... dar nu se știe cît. Celor de teapa ta li se înfundă totdeauna. Într-o lună și-așa dai ortu' popii. Însă n-o să te am eu pe conștiință. Ieși afară!

Cody șovăi o clipă, apoi se năpusti pe ușă afară. Asaph Dean puse arma la o parte. Cora se uita la el.

— Vino-ncoace, Cora.

Avea o voce aspră. Ea nu se mișcă, de aceea veni dînsul spre ea și o apucă de braț. Pe perete era o oglindă; o sili să se așeze în fața ei.

— Ia uită-te bine, privește-te! Ești bătrînă, Cora... nu pricepi acest lucru?

Își privi chipul în oglindă. Ridurile, cearcănele de la ochi, firele albe din părul ei ca tăciunile... un fior o trecu prin tot corpul; își acoperi fața cu mîinile. Plîngea, încetișor.

O urmări din ochi o clipă, apoi îi luă mîinile de pe chip.

— Amîndoi sîntem prea bătrîni, Cora, pentru asemenea blestemății. Hai să mergem acasă.

Se uită la el. Apoi Cora dădu din cap, încet.

— Bine, Asaph, spuse. Bine.

ÎN ÎNTUNERICUL CARE DOMNEA ÎN BIROUL ȘERIFULUI, Calem Ware trase aer adînc în piept. Arma era șovăielnică, apăsîndu-l zdravăn în coaste. Putea auzi respirația șuierătoare a lui Gregg. Apoi un alt zgomot, surd, apropiat. Calem se lăsă în jos dintr-o săritură – un foc de armă roșu fulgeră în bezna încăperii. Mirosul fumului de pulbere neagră; Gregg Dean înăbușîndu-se – strangulat, parcă. Pe urmă un corp lovi dușumeaua, zvîrcolindu-se puțin, apoi se potoli.

Se auzi din nou zgomot. Pași ușori, repezi. Un chibrit scapără și Charley Drew îi zîmbi lui Calem. Ținea în mînă un revolver de buzunar cu țeavă scurtă, Colt. Se duse și aprinse lampa, apoi se uită mirat la Gregg doborît la pămînt.

— Nu-i rău, pe întuneric, spuse. Cele două gloanțe îl loviseră în piept, sus. Gregg Dean murise. Ciudat, am avut eu o presimțire că o să fiu chît cu tine înainte de a pleca din orașul ăsta.

Calem se ridică în picioare. Tremura din tot corpul. Charley Drew zîmbi, vîrî arma înăuntrul hainei.

— Am căpătat automatul ăsta noaptea trecută. Credeam c-o să-mi iau tălpașita în noaptea asta. Am avut eu presimțiri că degeaba te scoate doctorul Wynn din bătaia armelor lui Baskam. Totul a mers strună, Calem. Se opri, apoi clătină din cap. Dar acum e timpul să mă cărăbănesc. Asaph Dean nu-și dă seama ce serviciu i-am făcut că l-am scăpat de Gregg înainte ca el să fi pricinuit cine știe ce năpastă și eu nu prea mă-mpac cu cravate din funie.

Calem dădu încet din cap.

— S-au încheiat toate socotelile. Toate în afară de Cody Clark. A șters-o.

— Aha! Charley Drew miji ochii. Totdeauna am dorit să fac o partidă cu vițelul ăsta. Poate... *quien sabe**. Se duse spre ușă. Acolo se opri. Ciudat lucru, dar aveam o presimțire că tu ai să câștigi, Calem. Cody ți-a spus că sorții de izbîndă se micșorează... dar norocul la joc face feste... se schimbă pe nepusă masa. Chiar și acum aș spune că sorții tăi ca să trăiești pînă la nouăzeci de ani au crescut mie în sută. La revedere, Calem... cred că sîntem chit.

— Sîntem chit, Charley.

Dădu mîna cu celălalt, i-o strînse tare, sigur. Apoi Charley Drew plecă, închizînd ușa după el.

Calem se uită în jos la Gregg Dean și se încruntă. Cineva ciocăni în ușă – o deschise. Era Anderson; clipi în lumina lămpii.

— Am auzit împușcături, șerifule și m-am gîndit că ar fi mai bine să vin încoace. Văzu corpul lui Gregg și fluieră. Acum cred că s-a-nvățat minte.

Calem dădu domol din cap.

* Cine știe. (span.)

— Așa e, ai dreptate. Șovăi. De acum încolo un polițist cu baston poate merge noaptea prin Medicine Bend... și cred că ar fi mai bine să te gîndești să angajezi unul de mîine. Eu plec. Duse mîna înăuntrul hainei, desprinse insigna ieftină, suflată cu argint. O azvîrli pe birou, lîngă armele lui. N-am s-o mai port niciodată. Poți fi sigur de asta. Chiar acum mă duc sus și mă încui într-o celulă să dorm o sută de ani.

CAPITOLUL XVIII: DEALURILE DIN COLORADO

Calem părăsi grajdul cu trăsură și cai de închiriat și porni în jos pe stradă. Era duminică dimineață și biserica, situată chiar la celălalt capăt al orașului, putea să aibă asistență mare, judecînd după puhoiul de lume care se îndrepta într-acolo. Clopotele bisericii băteau, răsunînd puternic. Era poate singurul zgomot în văzduhul calm; Calem se opri locului, nedumerit. Ceva părea că nu-i în ordine, dar încetul cu încetul își dădu seama că fiara dispăruse. Nici urmă de ea. Era moartă, la fel de moartă ca și vremurile care-i dăduseră naștere. Vor mai fi alte orașe ca Medicine Bend, alte orașe de graniță, primitive, dar Calem Ware nu le va mai vedea. Încruntarea îi pierise, avea un pas sprinten cînd își croi drum spre restaurant.

Deodată se trezi cu doctorul Wynn lîngă el, zîmbindu-i cu capul ca de pasăre, lăsat pe o parte.

— Cred, Calem, că știi să-ți ții cuvîntul. Văd că ți-ai pus serios în cap s-o ștergi de pe aici. Nu te condamn pentru asta. Și barem știi încotro s-o apuci?

— Sigur, doctore. Cam vreo șaiszeci de mile mai spre apus, în munții aceia, se află o vale. Nu prea știu dacă locul face

multe parale în privința bogățiilor de sub pământ, dar poți crește acolo o turmă mică de vite – eu am în proprietatea mea valea aceea de zece ani. Cred că e timpul să mă pun pe treabă.

— După cum spui, sună bine de tot. Șaizeci de mile nu-i așa departe, le pot face din cînd în cînd... și cred că ai să vii și tu la oraș după provizii.

— Bineînțeles! Calem se încruntă. Aici s-a sfîrșit, doctore. Pentru mine aici s-a sfîrșit, mai iute decît mi-aș fi închipuit că ar fi cu puțință.

— Te gîndești la Taleen? Doctorul Wynn clătină încet din cap.

— Da. Nu mai aveam nicio șansă. Știam asta. Și ucigîndu-l pe Dorry... eh, asta a pus capac la toate.

— Nu știu, Calem. Femeile sînt curioase uneori, înțeleg anumite lucruri pe care te-ai așteptat cel mai puțin să le-nțeleagă.

— Poate ai dreptate, doctore, dar nu de data asta. Am trecut pe la hotel azi dimineată. Plecase, totul era achitat. Niciun mesaj, niciun bilețel, nimic.

— Zău? Doctorul miji ochii lui înțelepți. E jale, Calem! Tuși. Cred că am să te părăsesc. Am luat masa și mai am puțină treabă la spital. Cînd am auzit că ai de gînd să pleci din oraș, mi-am spus că-i mai bine să trec pe aici. La ieșirea din oraș, oprește pe la mine. Am ceva să-ți dau să iei cu tine. Medicamente, bandaje, lucruri de-astea. O să ai nevoie de ele. Atunci ne luăm și rămas bun.

Calem încuviință din cap și se duse în restaurant. Se simțea gol, vlăguit, dar nu putea mînca. Aprinse un trabuc, plăti nota și se întoarse la grajd. Trăsura era ușoară și solidă și proviziile pe care le adusese de dimineată fuseseră încărcate la spate. De abia aștepta să plece, să părăsească Medicine Bend. Se urcă, îndemnă caii și porni la drum.

I se părea ciudat să treacă în trăsură pe strada pe care de atâtea ori o străbătuse pe jos. Oamenii îi făceau semn cu mâna și el le răspundea. Dădu cu ochii de Anderson și lângă el stătea un om înalt, ciolănos, cu o insignă prinsă cu un ac de cămașa roșie de lână. Anderson îi zîmbi. Calem îi răspunse și își văzu de drum.

Trecu pe lângă biserică, văzu lumea parcînd trăsuri, droște. Pe sub copaci se jucau cîțiva copii. Era o priveliște pașnică, pe care n-avea s-o uite. O pecete durabilă a ceea ce izbutise să facă în Medicine Bend. Observă și cimitirul dincolo de biserică, văzu pămîntul roșu strîns pe mormintele proaspete și un fior rece îl trecu pe șira spinării. Harley Baskam; Dingo Brion; Dorry Dean – gras, zîmbăreț, Dorry inimă de piatră! O altă pecete pe care o lăsa în urmă...

Porni mai iute. Se simțea straniu de singur. Spitalul îi apărui înaintea ochilor; aripa pe jumătate construită, înălțîndu-se firav, cînd coti pe drumul numai hîrtoape. Doctorul Wynn stătea în portalul neterminat. Un număr de lăzi, unele peste altele, erau în așteptare. Calem se încruntă. Oare doctorul glumea cu el? Toate lăzile acelea...

Dinapoia doctorului Wynn se afla cineva. O zări pe ea, deslușit; îi zîmbea, cu soarele lucindu-i în părul de un blond argintiu.

— Iată medicamentele pe care le-am pregătit pentru tine, Calem! chicoti doctorul Wynn. Este singurul medicament din lume care te-ar mai putea însănătoși acum!

Veni apoi spre el și Calem îi sări în întîmpinare.

— Taleen! Taleen! șopti el.

— Da, Calem. Trebuia să vin la tine. Nimeni nu trăiește în trecut... și viitorul trebuie să fie așa cum ți-l faci. Acum știu, înțeleg acest lucru!

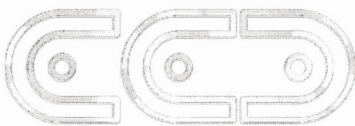
— O, Taleen...

BRAD WARD

— Nu mai vorbi, Calem. Nu acum. O s-avem vreme, ani și ani de zile, pentru asta. Ține-mă strâns lângă tine, doar atît... și să nu-mi mai dai drumul niciodată.

În depărtare, se auzea dangătul clopotelor de la biserică.

SFÎRȘIT

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și
CAT Graur

Antwerpen

2024

